

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LYNSAY SANDS

*O sadece
seçilmiş bir ești...*

İngiliz Gelin

ANNABEL

LYNSAY SANDS

İngiliz Gelin ANNABEL

*A*sla evleneceğini düşünmemiştir.

Annesi ansızın onu manastırdan alıp eve götürmek için geldiğinde, Annabel bir rahibe olmak için yemin etmek üzereydi...

*Böylece, evden kaçan ablasının nişanlısı olan
İskoç lorduyla evlenebilecekti!*

*B*ir eş olmakla, bir ev idare etmekle ve özellikle
gerdek gecesiyle ilgili hiçbir şey bilmiyordu.

Asla âşık olacağını düşünmemiştir.

*Ross MacKay, Annabel'i gördüğü andan itibaren,
utangaç ve tatlı müstakbel eşine vurulmuştu...*

*A*nnabel'in bedeninin kıvrımlarının da ayrı bir
lütuf olduğunu düşünmüştü.

*Ancak, bir düşman Annabel'in hayatını tehdit edince,
Ross onu İskoçya'ya götürdü. Annabel evlenmeyi planladığı
kadın olmasa da, arzuladığı tek kadındı.*

₺19

ISBN 978-605-65407-6-9

9 786056 540769

olimposyayinlari.com

facebook.com/olimposyayinlari

twitter.com/olimposyayin

LYNSAY SANDS

İngiliz Gelin

ANNABEL

*En sonunda "Peki, neden
benimle evlendin ve
anlaşmayı bozmadın?"
diye sordu.*

"Çünkü seni istedim."

*Bu sözler yeteri kadar basitti,
ama yine de Annabel'e mantıklı
gelmiyordu. Ross aslında
onu mu istemişti?*

*Kilolu, eğitimsiz ve beceriksiz
bir kızdı. Neden onun
gibi birinin karısı
olmasını istemişti?*

*"Neden?" dedi en az
hissettiği kadar büyük bir
hayretle. Sırtında Ross'un
göğsünün sarsıldığını şaşkınlıkla
fark etti. Ross'un elleri belinden
yukarı çıktı ve elbisesinin
üstünden göğüslerini
avuçladığını gördü.*

*"Çünkü seni istedim" diye
tekrarladı Ross kulağına...*

OLIMPOS®

*Asla âşık olacağını ve
evleneceğini düşünmemişti...*

Bölüm 1

“Annabel! Annabel!”

Annabel mahmur mahmur iç çekti ve derin uykusunu bölen ısrarcı sese sırtını döndü.

“Annabel, uyan” dedi ses daha da ısrarla.

“Rahibe Clara ve ben bütün gece doğuran bir kısırağın başındaydık” diye mırıldandı Annabel bitkin bir halde Rahibe Maud’un sesini tanıyınca. “Başrahibe bugün dinlenebileceğimizi söylemişti.”

“Evet. Ama şimdi kalkmanı istiyor. Annen geldi.”

Annabel ufak karyolada hızla sırt üstü döndü ve gözlerini kırıştırarak açıp hayretle Maud’a baktı. “Ne?”

“Annen burada, başrahibe seni almamı söyledi” dedi tekrar Maud sabırsızlıkla. Sonra, Annabel’in odasına girdiğinde çıkardığı ve yere attığı elbiseyi almak için yanından uzaklaştı.

Annabel, kırıışmış elbiseyi silkelerken Maud’un suratında beliren hoşnutsuz ifadeyi görüncè iç çekti. Kadının giysilerine kötü baktığını başrahibeye yetiştireceğine emindi. Bunu düşününce, keşke elbisesini güzelce katlayıp yatağının ayağındaki sandığın üstüne koymaya vakit ayırsaydım dedi içinden, ama yorgun argın odasına geri döndüğünde neredeyse şafak sökmek üzereydi. Öylesine bitkin düşmüştü ki, elbiseyi yere attı-

ğı gibi yatağı girmiş, derin bir uykuya dalmıştı. Bu hatasının, annesini gördükten sonra gününü uyuyarak değil, ceza olarak geçirmesine neden olacağını biliyordu.

Annesinin geldiğini anlayınca, kıl fanilasıyla ve iç gömleğiyle ufak ve sert yatağın yan tarafına oturdu ve Maud yanına gelirken gözlerini ovuşturarak ayılmaya çalıştı.

“Annem neden gelmiş?” diye sordu kalkıp kadının uzattığı elbiseyi alırken.

“Bunu bilmiyorum. Buraya gelir gelmez başrahibenin yanına götürüldü. O saatten beri de çalışma odasından çıkmadılar” dedi Maud ciddi bir tavırla. Bakışları Annabel’in iç gömleğinin altında belli belirsiz görünen kıl fanilaya kaydı.

Kıl fanilanın Annabel’e uygunsuz bir biçimde hareket etmemesini hatırlatması gerekiyordu. Her zaman Tanrı’nın bir gelini gibi başını dik tutarak vakur bir edayla yürümeliydi. Bunu zaten bir ceza olarak giydiğinden, Annabel yere fırlattığı elbisenin bir cezasının kırbaç olacağını biliyordu. Maud’un bu olasılıktan keyif aldığına da emindi. Kadın nedense ondan hiçbir zaman hoşlanmamıştı.

Annabel elbiseyi başının üstünden geçirdi. Bir anda kendisine gelmeye başlamış, hissettiği endişe yaptığı işi hızlandırmıştı. Annesinin ziyareti iyiye işaret olamazdı. Ne de olsa, kadın onu on dört sene önce manastıra getirdiğinden beri ziyaret etmemişti. Onu oraya getiren şey önemli olmalıydı. Babası mı ölmüştü? Ablası mı? Waverly Şatosu yağmacılar tarafından ele mi geçirilmişti? Olasılıkların sonu yoktu ve hiçbirisi iyi değildi. İyi bir haber olsa, annesi şafak vakti oraya gelmezdi. Manastıra o kadar erken varabilmek için gece boyunca atlı arabada yolculuk etmiş olmalıydı.

“Ne kadar süredir başrahibenin çalışma odasındalar?” diye sordu Annabel suratını buruşturup korsesini bağlarken.

“Nereden bileyim? Ziyaretçilerini izlemek yerine yapacak daha iyi işlerim var” dedi Maud resmi bir tavırla. Annabel’in saç fırçasını alıp hızla saçlarını fırçalayışını, bir düğümle karşılaştığında fırçayla sert bir biçimde açmaya çalışmasını izledi. “Başrahibe saçlarını kesmediğini biliyor mu?”

Annabel bunu duyunca gerildi. Başrahibe birkaç hafta önce ondan saçlarını kesmesini istemişti, ama Annabel bunu bir türlü yapamamıştı. Henüz bir rahibe olmadığından, saçlarını hemen kesmesi gerektiğini düşünmemişti ve rahibe atkısıyla gizlemişti.

Annabel buna bir yanıt vermektense fırçasını yerine koydu, rahibe atkısını taktı ve telaşla kapıya giderken “Beni uyandırdığın için teşekkür ederim, Maud” dedi.

Hızla odadan çıkarken, kadının dik dik arkasından baktığını hissedebiliyordu. Bir an için, acaba rahibe onu gammazlamak için odasında başka terslik olup olmadığını araştırır mı diye düşünüp endişendi. Ama o sırada bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Böylece, bir kez daha annesinin neden orada olduğunu düşünmeye koyuldu. Başrahibenin yanına bir an önce varabilmek için koşar adımlarla ilerlerken, yanından geçen manastır başrahibesini ona ters ters bakınca Annabel yavaşlayıp hızla yürümeye başladı... Ta ki bir köşeyi dönüp, manastır başrahibesinin onu görmeyeceği bir noktaya gelene kadar. Sonra, tekrar koşmaya başladı ve başrahibenin özel odalarının ve çalışma odasının bulunduğu koridora varana dek durmadı.

Annabel iki kadını başrahibenin kapısının önünde konuşurken gördü, ama annesini sadece onu başrahibeden ayırt edebildiği için tanıdı. Annabel manastıra daha yedi yaşındayken yollanmış, annesini o günden beri görmemişti. Bu kadın anılarındaki annesine hiç benzemiyordu.

Annesi parıldayan gözleri, pembe yanakları ve sarı saçları olan güzel bir kadındı. Her zaman gülümser, ya da gülerdi. Bu kadınsa soluk tenliydi, saçlarında sarıdan ziyade griler vardı ve gözleri neşeyle değil endişeyle parılıyordu. Gülümsemedi. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırmıştı ve endişesi ovuşturup durduğu ellerinden de belli oluyordu.

“Ah, Annabel” dedi başrahibe onu görünce. İyi yürekli kadın Annabel’in annesine döndü ve eline hafifçe vururken ona cesaret vermek istermiş gibi gülümsedi. “İşte, geldi. Artık yola çıkabilirsiniz. Her şey yoluna girecek.”

“Teşekkür ederim” diye fısıldadı Leydi Withram. Annabel yaklaşırken, büyük bir dikkatle ona baktı.

Ama bakışlarında insanı huzursuz eden bir şey vardı. Annesi hatırladığından farklıydı ve kendisinin de annesinin görmeyi beklediği gibi birisi olmadığı belliydi... Görmeyi beklediği, ya da umduğu gibi. Annabel kadının suratı gerilmeden önce bir anlığına belirip kaybolan ifadenin hayal kırıklığı olduğuna emindi.

Annabel koridoru ancak yarılanmıştı ki, başrahibe arkasını döndü ve çalışma odasına girdi. Leydi Withram onu karşılamak için hızla öne atıldı. Gerçi karşılama yanlış bir ifade olurdu. Durmak bir kenara, yavaşlamadı bile. Telaşla ilerleyip Annabel’in kolunu tuttu ve onu geldiği yöne çevirerek “Acele etmemiz gerek!” dedi.

Annabel’in gözleri şaşkınlıkla irileşti ve annesinin onu ön kapılardan sürüklercesine çıkarmasına izin verdi. Sonra, suratını hafifçe buruşturarak “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Eve” dedi annesi onu şaşırtan bir yanıt vererek.

“Eve mi?” dedi hayretle. “Ama artık burasının evim olacağını sanıyordum. Neler...”

“Atlar hazır mı?” diye sordu annesi lafını keserek. Annabel bir an için annesinin bu soruyu ona sorduğunu sandı, ama o sırada manastırın kapısından yeni çıkmışlardı ve bir atlı arabanın yanında bekleyen iri yarı yaşlı bir adam yanıt verdi.

“Evet, Leydim. Başrahibe manastır başrahibesini yolladı ve kendi atlarımızı buradaki en iyi iki atla değiş tokuş etmemizi sağladı. Atlar dinlenmiş ve sağlıklı. Kendi atlarımız bizi nasıl buraya hızla getirdiyse, bu atlar da kolaylıkla geri dönmemize yardımcı olacak.”

Bu yanıtı duyunca, Annabel bakışlarını söz konusu atlara çevirdi. İki atı da biliyordu. Bunlar gerçekten de manastırın en iyileriydi. Annabel geride bırakılan atların da bir o kadar iyi veya daha iyi olduğuna emindi. Başrahibe daha aşağısını kabul etmezdi. Annabel kolunun çekiştirildiğini hissedince, yine önüne döndü. Annesi kolunu sıkıca kavramış, onu bekleyen arabaya doğru götürüyordu.

“Teşekkür ederim, Aelric.” Leydi Withram kasvetli bir ifadeyle adamın yardımıyla arabaya bindi ve Annabel’i hala bırakmadığı kolundan arabaya çekti. Kadın gerçekten de bir ölüm kalım meselesiymiş gibi kolunu sıkıca kavramış, adeta Annabel’in her an elinden kurtulup kaçabileceğinden korkuyor gibiydi. Tırnakları koluna battığından, annesi en sonunda onu arabada yanına oturması için çektiğinde ve kolunu bıraktığında rahatladı.

Annabel kolunu ovuştururken, Aelric kapıyı kapattı ve yerine çıkarken arabanın sallanmasına neden oldu. Ama hareket ettikleri anda, biraz temkinle annesi baktı ve “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

Annesinin ketum davrandığını düşünmüştü. Ne de olsa, yatağından ve on dört senedir evi bildiği yerden tek bir açıklama

bile yapılmadan apar topar çıkarılmıştı. Ama annesi bu sorusuna oldukça sinirlenmiş gibiydi.

“Söyledim ya. Eve.”

“Evim Elstow Manastırı” dedi Annabel sesini yükseltmeden.

“Evindi” dedi annesi. Sonra, ciddi bir tavırla “Artık değil” dedi. “Evin Waverly.”

Bu haber Annabel’i oldukça sarstı. Evi bildiği tek yerden alınmıştı. Annabel Waverly’den ayrıldığında çok küçük olduğu için, orayı hayal meyal hatırlıyordu.

Annesi “En azından, önümüzdeki bir, iki gün için” deyince, rahatladığını hissetti.

Demek eve kısa bir ziyaret için götürülüyorum, diye düşündü. Sonra, bunun aksinin olabileceğini düşündüğü için kendisini aptal gibi hissetti. Bir valiz hazırlamasına, ya da yanına bir şey almasına bile izin verilmemişti. Bunu düşününce canı sıkıldı, çünkü geri dönene dek üstündeki giysilerden başka bir şeyi olmayacaktı. Annesinin bunu düşünmeden onu telaşla oradan çıkarmasının sebebi vahim olmalıydı.

“Babam mı?” diye sordu yumuşak bir ses tonuyla. Babasının ölmüş olabileceği ve cenazeye katılabilmesi için evine götürülüyor olması mantıklıydı. Ama bu düşünce içini bir yandan da bir hüznle kaplıyor ve onu şaşırtıyordu. Şaşırtıyordu, çünkü ona babalık eden adamla ilgili çok az şey hatırlıyordu, ama uzun boylu, iri yapılı, ona veda etmek için sarıldığında suratını gıcıklayan bir sakalı olduğunu hatırlıyordu. Hatırladığı kadarıyla, babası sık sık kralları için o ya da bu savaşa katılmak üzere evden ayrılıyordu.

“Baban ne?” dedi annesi. Annabel ona daha dikkatle ba-

karken, annesinin sesinin ne kadar bitkin çıktığını da fark etti. Yorgun ve kan çanağına dönmüş gözlerine şöyle bir bakmış ve onun Waverly'den manastıra yaptığı gece yolculuğunda hiç uyumadığını anlamıştı. Ama araba sürekli olarak sallanırken uyumak kolay olmasa gerekti. Manastıra getirildiğinden beri bir arabaya binmemişti ve ne kadar sallantılı bir yolculuk olduğunu hatırlamıyordu, ama bir atlı arabayla normal şartlar altında olduğundan çok daha hızlı gidiyor gibiydiler.

Annesinin hala bir yanıt beklediğini fark edince “Babama bir şey mi oldu?” diye sordu. “Beni bu yüzden mi eve götürüyorsun?”

Leydi Withram ağzını açtı, tereddüt etti ve iç çekip “Hayır” dedi. “Baban iyi. Seni almamın nedeni ablan.”

“Kate mi?” dedi Annabel şaşkınlıkla ve korkuyla. Waverly'deki insanlar arasında en iyi ablası Kate'i hatırlıyordu. Aralarında sadece bir yaş vardı ve çocukken çok iyi arkadaş olmuşlardı. Manastıra ilk geldiğinde, en çok Kate'i özlemişti. Annabel o ilk sene, her gece onu özlediği için ağlamıştı, ama zamanla, Kate bile anılarından biraz silinmişti. “Ne oldu? O...”

“Şimdi olmaz, Annabel” dedi annesi bıkkınlıkla, gözlerini yumarak. “Neler olup bittiğini açıklayacak vakit var, ama şu anda bu saçma sapan arabada yolculuk etmekten bitap düşmüş durumdayım. Bir süre gözlerimi kapatmam gerek.”

Annabel önce tereddüt etti, ama sonra “At sırtında gelmediğine şaşırdım” dedi. Aslında bunu soru olarak söylemişti. Hatırladığı kadarıyla, annesi at binmeye bayılırdı ve çok az kişi bir arabanın arkasında yolculuk etmeyi tercih ederdi. Pek rahat bir yolculuk sayılmazdı ve at sırtında gitmekten çok daha uzun sürerdi.

“Baban tek başına at binebileceğini düşünmedi” dedi annesi birden. “Manastırda at binmeyi öğrenmene gerek yoktu.”

Annabel bir şey söylemedi. Manastırda gerçekten de at binmeyi öğrenmesi için bir neden yoktu ve oradaki kadınların birçoğu ya nadiren binerdi, ya da hiç. Ancak, Annabel zamanının yarısını manastırdaki hayvanlarla geçirir ve sık sık at binerdi. Gerçi bunu yakalanmasın diye geceleri herkes uyurken yapmak zorunda kalır, ata eversiz binerdi. Ahırın duvarına asılı eyerlerden veya yan eyerlerden birini denemeye bile kalkışmamıştı.

Annesi konuşmak için ondan beklemesini rica ettiği halde, ona tekrar ablasını sormayı düşündü, ama kendisini tuttu. Leydi Withram gerçekten bitkin gözüküyordu. Annabel bunu anlayabiliyordu, çünkü o sabah uyandırılmadan önce kendisi de sadece birkaç dakika yatağına uzanabilmişti. Kate’in başına ne tür bir hastalık veya kaza geldiğini öğrenmek için bekleyebilirdi. Açıkçası, Annabel bu üzücü olayı duymadan önce biraz uyusa iyi olur diye düşündü. Çok yorgun olmasının yanı sıra, neler olduğunu o anda dinlerse hıçkırı hıçkırı ağlayacağından korkuyordu. Bu düşünceyle, arabanın kenarına yaslandı ve uyuyabilecek kadar rahat bir pozisyon bulmaya çalıştı, ama araba sallana sallana ilerlerken bunun zor olacağını düşündü.

“O kadar kadın arasında nasıl oldu da bir İngiliz kıızıyla nişanlandın?”

Ross, Marach’ın sorusuna hafifçe gülümsedi. En iyi savaşçılarından ve hemen hemen yaşıtı olan adam dehşete kapılmış gibiydi. Ama zaten adamlarının birçoğu bir İngiliz kadınıyla evlen ne düşüncesi karşısında dehşete kapılırlardı. Ross yanıt vermek için ağzını açtı, ama biraz fazla tereddüt etti. Gilly ondan önce davrandı.

“Waverly Lordu yirmi sene kadar önce bir seferinde Ross’un babasının hayatını kurtardı” dedi yaşlı savaşı. Sonra, hüznle “Ross da bunun karşılığını İngiliz Lordunun kızına hayat boyu bağlanarak ödüyor.”

Ross bu iddiaya gülümsemek için kendisini tuttu. Gilly en iyi adamıydı. Ayrıca, babasının da en iyi adamı olmuştu. Yaşına bakılırsa Ross’un adamın bilgeliğine sık sık başvurması anlaşılırdı, ama İngilizlerin İskoçlara yaptıklarını da gayet iyi biliyor demekti. Sırf bu yüzden Ross adamı neredeyse yolculukta yanına almamayı düşünmüştü, ama iki yanında at sırtında yolculuk eden iki adamdan daha çok güvendiği kimse yoktu: Gilly ve Marach. Her ikisi de kusursuz birer savaşı olmanın yanı sıra, çok iyi dostlardı. Hayatını her an, her yerde onlara teslim edebilirdi.

“Doğru mu?” diye sordu Marach kaşlarını çatarak. Ağaçların arasından çıkmış, Waverly Şatosu’na giden tepeye tırmanmaya başlamışlardı.

“Evet, Waverly babamın hayatını kurtardı” diye homurdandı Ross. “Ama ikisi sonradan arkadaş oldular ve iki aile arasında bir evlilik bağıyla dostluklarını sağlamlaştırmak istediler. Ben yedi yaşındayken, Waverly’nin karısı bir sene önce bir kız bebek dünyaya getirmişti. Böylece, bir anlaşma yaptılar.”

Gilly bunu duyunca üzgün üzgün başını salladı. “Babanın hayatının kurtulmasına sevindim, ama senin bu yüzden ödediğin bedel korkunç.” Başını hafifçe yana eğip, utangaç bir tavırla “Ama sen de bunu biliyorsun, yoksa onunla evlenmek için bu kadar beklemezdin. Herhalde kız bir kuyuya düşsün de onunla evlenmekten kurtulayım diye bekledin.”

“Hayır” diye itiraf etti buna Ross gülerek. Sonra, daha ciddi bir tavırla “Onunla dört sene önce evlenmek istedim, ama babamın vefatı araya girdi.”

“Anladım” diye kafa salladı Gilly kasvetli bir ifadeyle.

Ross olanları hatırlayınca sessizleşti. Babası Ranson’ın ölümüne dayanmak zor olmuştu. MacKay iyi bir adamdı ve iyi bir babaydı, beyliğin lideriydi ama ölümünden sonra olanlar her şeyi daha da zorlaştırmıştı. Kuzeni Derek bunu fırsat bilip, toprak sahibi unvanını Ross’tan kapmaya çalışmış, yirmi üç yaşında bu işle başa çıkamayacağını söylemişti. Derek bunu yaptığı anda, diğerleri de öne çıkıp unvanı ele geçirmeye çalışmıştı. Aile birkaç farklı gruba ayrılmıştı ve her biri ailenin bir diğer erkek üyesini desteklemişti. Ross hayatının son üç senesini bu taleplere karşı savaşıyor ve kendini ispatlayarak geçirmişti, ama önceki seneki savaşta kuzeni Derek’i yenmiş ve ailenin sakinleşmesini ve onu beylik lideri olarak kabullenmesini sağlamıştı.

Evlenebilmek için de MacKay’ın yanından ayrılma riskini ancak herkesin huzurlu olduğundan ve onu kabullendiğinden emin olduktan sonra göze alabilmişti... Evleneceği kızın bu kadar uzun süre beklemesinden dolayı mutlu olmadığına emindi.

“Bir İngiliz kızı” diye mırıldandı Marach, konuşmaya başını hüzünle sallayıp katılarak.

Ross hafifçe güldü, ama Waverly’nin kapılarına yaklaşırlarken omuzlarını silkti. “Bir kız sonuçta.”

“Bir İngiliz kızı da bir İngiliz kızıdır” dedi Gilly keyifsizce hendeğin üstündeki köprüden geçerlerken. “Daha biz kâfir İskoçları küçümsemeyen bir İngiliz kızına rastlamadım. Hepsi fena halde şımarık.”

“Hımm” dedi Ross iç çekerek. “Eh, bu kızın öyle olmadığını umalım o zaman.”

“Boşuna umutlanma dostum” dedi Gilly suratını buruşturup. “Hayatını zehir edecek dırdırcı bir kadınla evlenmeye hazır ol.”

Ross bu tahmine gülmeye başladı, ama aniden kopan tiz bir çığlık onu susturdu. O sırada, Waverly’nin dış duvarından içeri girmiş, ahırlara doğru gidiyorlardı. Ross dizginleri çekti ve telaşla etrafına bakınmaya, sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştı. Marach kulenin pencerelerinden birini işaret etti.

“Ses oradan geldi” dedi kahverengi saçlı bir kadın açık pencerenin önünden geçerken.

“Evet” dedi Gilly; gözlerini kısarak pencereye baktı ki, kadın tekrar belirdi. “Galiba evleneceğin kız. Dırdırcı işte” dedi bilmiş bilmiş. Yine başını hüznle salladı. “Hepimiz gördük.”

Marach, Gilly ve onlarla birlikte yolculuk eden üç adam atlarını ahırlara yöneltirken, Ross hayal kırıklığıyla boşalan pencereye tek başına bakakaldı.

“Annabel, sesini alçalt. Birisi seni duyacak” diye kızını azarladı Leydi Withram asabi bir tavırla.

Annabel bunu duyunca bir an için şaşkınlık yaşadı. Annesinin ona bir tek bunu söylediğine inanamadı. Olan biten hiçbir şeyi akı almıyordu ve yorgunluktan her şeyi abarttığını düşünbilirdi, ama sallanan arabada uykuya dalmayı başarmış ve Waverly’ye kadar neredeyse bir gün süren yolculuk boyunca uyanmamıştı. Derin bir uyku çekmişti ve sadece araba durduğunda gözünü açmıştı. İç kale kapısı açılırken, mahmur mahmur gözlerini ovuşturuyordu; yaşlı bir adam önce annesine, sonra ona bakmak için endişeyle arabaya atılmıştı.

Adamın derin bir oh çekermiş gibi omuzlarını sarkıtması Annabel’i daha da meraklandırmıştı, ama nedenini düşünmeye

fırsat bulamadan annesi onu ite kaka arabadan çıkarmaya koyulmuş ve derhal “Geldi mi?” diye sormuştu.

“Hayır. Şükürler olsun ki henüz gelmedi” dedi adam endişeyle. “Ama duvarların arasında nöbet tutan adamlar az önce ormanın diğer tarafına ufak bir atlı kafilenin girdiğini söylediler. At sırtında altı adam görmüşler ve ben onun geldiğini düşünüyorum. Onu hemen yukarı çıkarıp hazırlasan iyi olacak.”

“Tamam” dedi annesi hoşnutsuz bir ifadeyle ve Annabel’i kolundan tuttuğu gibi kaleye çekti.

Annabel direnmedi, annesine karşı gelmedi ve babası olduğunu fark ettiği adama fal taşı gibi açılmış gözlerle bakmakla yetindi. Son on dört senede yaşlanan tek kişi annesi değildi. Babası da artık küçüklüğünden hatırladığı o yakışıklı ve güçlü adam değildi. Kaslı göğsü adeta eskiden dümdüz olan karnının üstüne sarkmış gibiydi ve artık kaslı değildi. Her nasılsa, sanki boyu da kısalmıştı, ya da belki de Annabel o zamanlar küçük olduğu için babası gözüne daha uzun boylu gözüküyordu. Bir zamanlar çok yakışıklı olan suratına gelince, o sırada kırılmış bir sakalla kaplıydı ve sakalı tıpkı bir bahçede bitmiş yabancı otlar gibi gözüküyordu. Bu adamın anılarındaki babası olduğuna inanmadı. Annabel bu değişime öylesine şaşırılmıştı ki, neler dendiğini duymamıştı. Dolayısıyla, üst kuledeki bir yatak odasına girdiklerinde annesi ona olanları anlatınca büyük bir şok yaşadı. Verdiği ilk tepki çılgılık atarak itiraz etmek olmasına rağmen, verilen haberi idrak etmeye çalışıyordu, ama beyni bunu bir türlü kabullenemiyordu.

Annabel derin bir nefes çekti ve başını salladı. Birkaç derin nefes daha çekince, biraz sakinleşip “Lütfen, seni doğru duymuş olmayayım, Leydim. Az önce bana...”

“Ablan yerine MacKay ile sen evleniyorsun” dedi annesi

kararlı bir tavırla. Ama kararlı ses tonu tuhaf bir biçimde söylediklerini daha anlaşılır kılmıyordu.

“Nasıl olabilir?” diye sordu Annabel şaşkınlıkla. “Kendimi manastıra adadım. Peçe takmak üzereydim.” Azıcık duraksadı, ama annesi bir şey demeyince durumu tam olarak anlayamadığını düşündü. “Bir rahibe olmak üzereyim. İsa ile evleneceğim.”

“Artık değil” dedi annesi aynı kararlılıkla. “Henüz peçe takmadığın için, evlenmekte özgürsün. Anlaşmaya göre, Ross MacKay William Withram’ın hayatta kalan en büyük kızıyla evlenecek. Ablan gittiğine göre, artık bu kişi sensin. Ya onunla evleneceksin, ya da çeyizinle birlikte büyük miktarda para kaybedeceğiz. Mahvoluruz. Onunla evleneceksin.”

Annabel sessizce annesine baktı. “Kate’e ne oldu? Nasıl öldü?”

Leydi Waverly tiksinişmiş gibi nefesini içine çekti ve bezgin bir halde yatağın ucundaki lavaboya yürüdü. “Ailemize yaşattığı utanç yerine, ölmüş olduğunu söylemek daha iyi.”

Annabel’in gözleri irileşti ve bir an için umutlanıp öne atıldı. “Ama ablam ölmediyse...”

“Ahırcı başının oğluyla kaçtı” diye sertçe lafını kesti Leydi Waverly. “Baban da onu evlatlıktan ve mirasından reddetti. Hangi açıdan bakılırsa bakılsın, ablan öldü. Artık en büyük kızımız sensin ve Ross MacKay ile evleneceksin.”

Annabel annesinin yanına, yatağın ucuna çöktü; bacakları birden ağırlığını taşıyamayacak kadar dermansız kalmıştı. Konaştığında sesi de güçsüz çıktı. “Ama nasıl bir eş olunduğunu bilmiyorum. Hep bir rahibe olacağımı düşündüm. Tüm eğitimim buna yönelikti. Bir evi idare etmekle veya... Başka şeylerle ilgili hiçbir şey bilmiyorum” dedi çaresizlik içinde.

Annesi onu teselli etmek ister gibi elini okşayınca, Annabel biraz cesaret bulabilmek umuduyla ona baktı ve kendisini daha iyi hissetti. “Evet. Çok zor olacağı kesin. Ama en azından baban ve ben mahvolmayacağız.”

“Artık değil” dedi Annabel keyfi kaçmış bir ifadeyle.

Leydi Waverley kızının bunu hoşnutsuz bir tavırla söylediğini anlamamış gibi başını salladı. Annabel bunun iyi bir şey olduğunu düşündü. Başrahibe bunu duysa, hemen uygun bir ceza verirdi. Başrahibe ona orada olduğu seneler boyunca bir sürü ceza vermişti. Annabel zaten iyi bir rahibe olamayacağını düşündü. Kesinlikle iyi bir öğrenci olmamıştı. Ya da iyi bir rahibe adayı. Başrahibe onu artık bir rahibe adayı olarak önerene dek senelerce öğrenci olarak kalmıştı. Annabel kadının bunu ona sırf acıdığından yaptığını düşünüyordu.

Annabel kendisinde ne terslik olduğundan emin değildi. Bir rahibe olmayı beklemişti ve bu kalıba uyabilmek için elinden geleni yapmıştı, ama çok çaba sarf ettiği halde bazen dilini tutamıyordu. Dilini, sinirlerini ve iştahını...

Suratını ekşitip, aklından geçen bu düşünceleri bir kenara attı. Bir rahibe olarak ne tür eksikleri olduğunu gayet iyi biliyordu. Başrahibe ve manastır rahibesi bunları sık sık ona söylemişlerdi. Yine de, Annabel bu konuda ne kadar kötü olsa da, o güne dek bir tek bir rahibe olmakla ilgili eğitim almıştı ve senelerce bu uğurda uğraş verdikten sonra, hiçbir bilgisi olmaksızın nasıl bir eş ve bir leydi olacağını bilemiyordu.

Mutsuzlukla iç çekti. Annesi bu bir işaretmiş gibi yataktan ayağa fırladı.

“Eh, seni giydirebilmek için hizmetçileri getirsem iyi olacak” dedi hemen kapıya yönelerek.

“Giyinmek mi?” dedi Annabel tereddütle ayağa kalkarak.

“Nişanlını bir rahibe atkısıyla karşılayamazsın herhalde” dedi annesi bunu biliyor olması gerektiğini ima ederek.

“Peki... Şu anda burada mı?” diye sordu Annabel yeni bir panikle.

“Hayır, ama çok geçmeden gelecek. Seni hazır edene dek epay vakit geçeceğine eminim. Burada bekle; hemen geleceğim.”

“Anne?” dedi Annabel birden tam annesi dışarı çıkmak üzereyken.

Leydi Waverly kapıda durup, sabırsızlıkla geriye baktı. “Ne var?”

Annabel tereddüt etti, ama sonra başını kaldırdı ve küçükken evinden götürüldüğünden beri merak ettiği şeyi sordu. “Neden küçükken Elstow’a yollanmıştım?”

Annesi kaşlarını hafifçe kaldırdı. “Eh, eninde sonunda oraya yollanacaktın.”

“Öyle mi?” dedi Annabel kaşlarını çatıp.

“Evet. Senden sonra bir erkek çocuk dünyaya getirmiş olsaydım, Kate de gidecekti. Ama senden sonra birkaç kez hamile kaldığım halde, hiçbiri doğacak kadar yaşamadı.”

Annabel annesinin suratındaki ifadenin rahatlama mı, yoksa pişmanlık mı olduğuna karar veremedi... Belki de ikisinin karışımı bir şeydi. Annesinin kocasına bir erkek evlat vermekten mutlu olacağını düşündü. Mesele buydu. Anladığı kadarıyla, kız çocuklarının olması onu pek mutlu etmemişti.

“O yüzden” dedi annesi omuzlarını silkip, “Kate ailenin en büyük çocuğu ve mirasçısı olarak burada kalmak ve Waver-

ly'yi nasıl idare edeceğini öğrenmek zorunda kaldı. Böylece, baban ve ben öldüğümüzde, burası ona ve kocasına kaldığımda ne yapması gerektiğini bilecekti. Ama senin burada kalman için herhangi bir neden yoktu.”

“Benim bir evlilik yapma ihtimalimi hiç mi düşünmedin?” diye sordu Annabel alçak sesle, ama yanıtı bildiğine emindi.

Leydi Waverly suratını ekşitti ve bu soruya başını salladı. “Kate her zaman daha güzeldi. Sen de hep tombul, ufak tefek bir şeydin. Seninle evlenmeye razı gelecek uygun bir lord bulmak, düşündüğümüzden çok daha fazla paraya mal olurdu. Neyse ki, manastır seni evlilik için ayrılan çeyizinin yarısına bakmaya razı geldi. Belirli bir yaşa gelene dek seni giydirip doyurmak veya okutmak zorunda kalmayalım diye de küçükken aldılar. Tabii, başrahibenin sana yaptıracağını bildiğimiz gibi, bir aile ferdimizin kilisede olup da ruhumuz için dua edeceğini bilmek de güzel bir şey.” Gözlerini kıstı. “Bizim için dua etmeni sağladı, değil mi?”

“Evet” dedi Annabel hemen.

“Güzel.” Leydi Waverly rahatladı, ama sonra onu dik dik süzdü. “Şimdi, seni nişanlının önüne çıkabilecek hale getirmek biraz vakit alacak. Hizmetçileri çağırayım da bu işe derhal başlayabilsinler.”

“Tabii” diye mırıldandı Annabel. Kapının kapanışını izledi. Annesi onun yüzünden hayal kırıklığına uğradığını belli ettiği halde, Annabel buna alıştı. Ne kadar denese de, başrahibeyi de hayal kırıklığına uğratiyordu... Hiç kuşkusuz, kocasına da aynı şeyi yaşatacaktı.”

Bu can sıkıcı düşünceleri aklından çıkarmaya çalışarak, içinde bulunduğu odaya göz gezdirdi. Küçüklüğünde Kate ile paylaştığı oda olduğuna emindi, ama artık yatak örtüleri ve

perdeler farklıydı. Kate’le birlikte çok uzun süre önce şakalaşıp gülüştükleri geceler aklına geldi. Bunları düşününce de ablasını merak etti. Annesi ona “Ahırcı başının oğluyla kaçtı” demişti.

Annabel bunu duyunca şok geçirmişti. Manastırda öğrencilere ve rahibe adaylarına bir sorumluluk hissi yüklenirdi. Kate’in annesiyle babasına karşı çıkabilmesi için, o genci çok sevmiş olduğundan başka bir şey düşünemedi. Rahibe atkısını çıkarırken, annesi geri geldiğinde bunu ona sormaya karar verdi.

“Şükürler olsun ki, saçlarımı kesmemiştim” diye mırıldandı elini uzun saçlarının arasında gezdirirken. Annabel saçları kazınmış olsa, içinde bulunduğu duruma pek faydalı olmayacağına emindi.

Bölüm 2

“Otur, otur.”

Ross bakışlarını Lord Withram’ın sözleri üzerine merdivenden telaşla inen kadından ayırdı ve masaya geçti.

“Yolculuğunun ardından susamış olmalısın. İçecek getirilmesini isteyeyim” dedi adam ve o da telaşla gitti.

“Bir konuda biraz endişeli gibi” dedi Gilly üçü birlikte Waverly Lordunun apar topar mutfağa değil de, merdivenden inen kadına gidişini izlerken. Sonra, suratını buruşturup “Ama ahırcı başı da öyleydi. Ahırda ellerini ovuşturup duruyor, bizimle göz göze gelmemeye çalışıyordu.”

Ross da bunu fark etmişti. Yanlarından geçtikleri veya karşılaştıkları herkesin gergin bir biçimde gülümsediğini, sonra yanıtlamak istemedikleri bir soru duyacaklarmış gibi telaşla uzaklaştıklarını fark etmişti. Daha deneyimsiz bir adam bunları görse huzursuz olabilirdi, ama Ross bir şeyler gerçekleşmeden önce endişeye kapılan bir adam değildi. Bekleyip neler olacağını görmek ona yetiyordu; bu yüzden, Gilly’nin sözlerine homurdanmakla yerindi ve Lord Withram’ın kadınla kısaca konuşmasını ve ikisinin birlikte mutfağa gidişini izledi.

“Sence nişanlın nerede?” diye sordu Gilly.

Ross omuzlarını silkip, tuhaf bir biçimde boş olan Büyük

Salon'a baktı. MacKay'deki Büyük Salon nadiren boş olurdu. Her zaman içeri girip çıkan birileri olurdu; burada da aynı şeyi göreceğini sandığından, etrafın bu kadar sakin oluşu onu biraz meraklandırmıştı. Bakışları mutfak olduğunu tahmin ettiği yere kaydı ve Leydinin ellerinde bir kuvvetle ve bazılarının üstünden buharlar tüten kovalar taşıyan birkaç hizmetçiyle birlikte telaşla çıktığını gördü.

"Sanırım, sen müstakbel karını görene dek biraz bekleyeceğiz" dedi Gilly tatsız bir ifadeyle. Hizmetçilerin yukarı çıkışını izledi.

"Evet" dedi Ross iç çekerek. Bu işi bitirmeyi ve bir an önce MacKay'e dönmeyi umuyordu. Babasının ölümünden sonra çıkan sorunlardan beri ilk kez dışarı çıkıyordu. Bir an önce geri dönüp, her şeyin yolunda olduğunu görmeyi istiyordu. Ama umduğu gibi kısa sürede oradan ayrılamayacak gibiydi.

"Bana Kate'ten söz eder misin?" diye sordu Annabel hizmetçilerin onun için hazırladığı banyonun yanından durup.

"Söz edecek ne var ki?" dedi Leydi Withram acı acı. "O aptal çocukla kaçtı."

"Onu çok seviyor olmalı" diye mırıldandı Annabel elbisesini çıkarmaya koyulurken. "O genç de babamın öfkeleneyeceğini bildiği halde bunu yaptıysa, onu çok seviyor olmalı."

"Evet, tabii. Ablan onu seviyor, o da ablanı seviyor" dedi Leydi Waverly tiksintiyle. Sonra "Ablanı pahalı tuvaletler, saçları hizmetçisi tarafından başının üstünde toplanmış, parıltıyan ve ışıldayan haliyle seviyor" dedi. Başını salladı. "O küçük aptal sırtındaki tuvalet lime lime olup paçavraya döndüğünde, açlıktan suratı solduğunda ve sarardığında tüm o güzel hislere ne olacağını düşünmedi. O gence gelince, eminim ki burada çalıştığı zamanda ablanın gözüne iyi gözüküyor, ama artık bu-

rada değiller. Aşkları uzun sürmeyecek, sonra ablan ne yapacak?” diye sordu annesi sert bir ses tonuyla. “Onun gibilerin birçoğu karınlarında bir piçle, gözlerinde yaşlarla yalvararak geri dönerler ve geri almamız için yalvarırlar.”

“Alacak mısın?” diye sordu Annabel alçak sesle.

Leydi Withram başını salladı ve “Ablan baban için ölü sayılır” diye mırıldandı.

“Ya senin için?” diye sordu Annabel.

“Bu malikânenin lordu ben değilim. Sadece bir kadınıım” dedi annesi sesini yükseltmeden. Sonra, biraz acı bir ses tonuyla “Ama hayır” dedi, “Ben de onu geri almam. O kararı alırken, bizi veya bunun bizi nasıl etkileyeceğini zerre kadar düşünmedi.” Leydi Waverly incinmiş bir ifadeyle gülümsedi. “Artık kendi yatağını yaptığına göre, buna uzanması gerek.”

Annabel bu sözlerin biraz sert olduğunu düşündü, ama bir şey demedi. Elbisesini şöminenin yanındaki sandalyeye koyup, iç elbisesini çıkardı ve bunun altına giydiği fanilanın bağcıklarını çözmeye koyuldu.

“Bu da ne?” diye sordu annesi yanına gelip.

“Bir kıl fanila” dedi Annabel utançla.

“Keçi kılı mı?” Leydi Waverly fanilanın kenarına elleyip suratını buruşturdu. “Tabii ki öyle. Neden bir kıl fanila giyiyorsun ki?”

Annabel mutsuz mutsuz iç çekti ve son bağcığı da açtıktan sonra gömleği yere bıraktı. Üstünden buharlar tüten küvete girip, bir itirafta bulundu. “Başrahibe bunu giymemi emretti.”

“Neden?” diye sordu annesi hemen.

“Manastırda aldığım bir ceza” diye mırıldandı Annabel.

“Sırtındaki izler kıl faniladan oluşmamış” dedi annesi pa-
mağını hafifçe Annabel’in sıratındaki kabarıklıkların üstünd
gezdirerek.

“Doğru” dedi Annabel. “Kırbaç izleri.”

“Manastırda seni kırbaçladılar mı?” diye sordu annesi hay
retle.

“Hayır. Ben kırbaçladım.”

“Neden böyle bir şey yaptın?” dedi annesi dehşet içinde.

“Çünkü başrahibe bunu yapmamı emretti” dedi Annabel
alçak sesle.

“Başrahibe mi?” Annesi şaşkınlıkla ona baktı ve sert bir
tavırla “O manastırda ne işler çevirdin?” dedi. Ses tonundan,
bunun yanıtını duymak istemediği belliydi. Annabel annesinin
her iki kızının da büyük bir hayal kırıklığı olduğunu düşündü-
ğüne kanaat getirdi.

Annabel hüzünle bunun doğru olabileceğini düşündü. Kate
çok itaatkâr bir kız evlat olmamıştı, kendisi de bir rahibe adayı
olarak başarılı olamamıştı. Denemişti. İyi bir öğrenci olmak
için elinden geleni yapmıştı, ama her zaman geç kalmış, giy-
silerine iyi bakmamış, lekelemiş veya zarar vermiş, terliklerini
yırtmış veya çamur bulaştırmıştı. Hataları böylece uzayıp gi-
diyordu. Çok yemek yiyor, çok konuşuyor, fazla hızlı hareket
ediyordu ve genellikle düzgün, utangaç, mesafeli, gururlu ve
sessiz bir rahibe olduğu söylenemezdi. Başrahibe bu yüzden
nenüz peçeyi takmasını istememiş, bir rahibe statüsüne yük-
seltmemişti. Zaten bu yüzden ailesi onu evlenmeye zorlaya-
biliyordu.

Annabel bunları annesine söylemedi, ama kendisi bunun
gayet iyi farkındaydı. Biraz daha çok çabalamış ve daha iyi

davranmış olsaydı, belki de o ana dek çoktan bir rahibe olur ve ailesinin onun için ayarladığı o korkunç gelecekle yüz yüze kalmazdı. Tüm bunlar içini dehşetle kaplıyordu. Evlilikle, bir şatoyu idare etmekle veya... Eh, aslında, hiçbir şeyle ilgili bilgisi yoktu.

Kendisini tamamıyla yabancı bir durumda bulmak üzereydi... Ya da bu duruma itiliyordu... Bu da onu çok korkutuyordu.

“Eminim ki Kate ve ahırcı başının oğlu babamın izni olmadan evlenemezler.” Annabel çaresizlikle bunu söyledi. “Belki onu bulursak...”

“Evlenmemiş olabilirler, ama o çocuğun ablanı hala yatağa atmamış olduğunu mu sanıyorsun?” dedi annesi sert bir tavırla. “Kathryn gittikten sonra, geceleri o çocukla buluşmak için pencereden çıktığını, şafağa kadar da geri dönmediğini öğrendik. O sırada, bunları bize söyleyemeyecek kadar korkmuş olan iki görgü şahidi var, ama ablanla sevgilisi ortadan kaybolunca, bu iki kişi ortaya çıktı ve her şeyi anlattı.”

Ablam artık masum olmayabilir, ama belki de aklı başına gelmiştir ve...”

“Ve ne?” diye parladı Leydi Withram. “Geri gelse, onunla ne yaparız? İskoç bizi lekeli bir eş veriyoruz diye öldürür. Bunu yapmakta da haklı olur.”

Annabel’in gözleri dehşetle irileşti. “Ama...”

“Artık ama yok, Annabel” dedi annesi birden yine bezgin bir sesle. “Yapmamız gereken şey bu. İskoç’la evleneceksin. Kadınlarla dolu bir manastırda çürümekten daha iyidir.”

Annabel bunu duyunca kaşlarını çatı. Annesinin onu manastıra götürürken, hayatının sonuna dek korkunç bir adamın

avucunda olmaksansa bir rahibe olmasının çok daha iyi olduğunu söylediğini gayet iyi hatırlıyordu. Manastır hayatı evliliğe ve çocuklara tercih edilebilirmiş gibi konuşmuştu. Peki, hangisi doğrudu? Yanıt ailesinin ondan yapmasını istediği şeye bağlı gibiydi.

Ne yazık ki, hangisi doğru olursa olsun, kendisinin bu konuda bir söz hakkı yoktu. Geleceğine annesiyle babası karar vermişti. Oradan kaçabileceği bir seyis de yoktu ve başrahibe annesi onu alıp götürdükten sonra onu geri almazdı. Leydi muhtemelen onun kabalığından ve beceriksizliklerinden kurtulacağı için sevinecekti.

Annabel yapacak başka bir şey olmadığı için, sabunlanmaya başladı. Öyle görünüyordu ki, evlenecekti, yabancı İskoç'un karısı, çocuklarının annesi ve halkının leydisi olacaktı... Tanrı hepsini kurtarsın, diye düşündü.

Lord Withram kadınların ne durumda olduklarına bakmak için müsaade isteyince, Ross nazikçe başını salladı. Oraya vardıklarından beri, Lord üçüncü kere gidiyordu. Nişanlısı veya annesi bir banyo yapması gerektiğine karar vermişti ve Lord Withram'ın sözleriyle 'kendisini onun için güzelleştiriyordu.' Belli ki, bu uzun sürecek bir işti. Oraya iki uzun saat önce varmıştı ve hala evlenmesi gereken kadının bir saç telini bile görmemişti. Ross bunun nişanlısının çok çirkin olduğuna dair bir işaret olmadığını umarak yanına baktı ve o sırada gelen Marach hafifçe omzuna vurdu.

"Ne oldu?" diye sordu, sonra Marach'ın kulağına eğilip söylediklerini merakla dinledi.

"Atlarımızı kontrol etmeye gittim, iyi bir şekilde dinlendirildiklerinden emin olmak istedim."

"Tamam" diye mırıldandı Ross.

“Oraya vardığımda, ahırcı başının ve bir başka adamın, ahırcı başının oğlunun evin büyük kızı ‘İskoç’la evlenmeden tam iki gün önce kaçıp, Lord Withram’ı nasıl öfkелendirdiğini konuştuğunu duydum.”

Ross bu beklenmedik haberi duyunca doğruldu ve şaşkınlıkla ona baktı. “Doğru duyduğuna emin misin?”

Marach ciddi ciddi başını salladı. “Oraya yaklaşırken konuştuklarını duyup, dinlemek için durdum. Bir süre bunu konuştular. Ahırcı başı oğlunu eline geçirirse nasıl kırbaçlayacağını, özellikle de Withram’ların şımarık ve hoppa büyük kızı uğruna böyle bir aptallık yaptığı için bunu ne kadar çok yapmak istediğini söyledi. İkisnin hayal kurduklarını ve muhtemelen bir yerde ölüp kalacaklarını söyledi. Onun yerine koydukları ikinci kızı istemezsen ki istemeyeceğini düşünüyorlar” dedi imalı imalı devam etmeden önce, “onu geri çevirirsen, ahırcı başı işsiz kalacağını ve kaçan oğluyla sevgilisinin yanında öleceğini söyledi.”

Ross kaşlarını çatarak arkasına yaslandı. İkinci kızın nesi vardı da adamlar onu reddedeceğine eminlerdi.

“Kahrolası İngilizler” diye homurdandı Marach’ın sözlerini duyan Gilly. “Sana durumu buraya vardığımızda anlatabilirdi. “Şimdi eşeğin kulağını keserek küheylan yapmaya çalışıyor. İkinci kızını böyle öne sürmek de ne demek? Adamlar onu reddedeceğini düşündüklerine göre, çok çirkin olmalı. Seni kesinlikle kandırmaya çalışıyor; bu konuda dürüst davranmaması evliliği reddetmek için bir bahane olamaz mı?” diye sordu. Sonra, aniden neşelenip “Olabilirse, derhal eve döneriz ve sana evleneceğin güzel bir İskoç kızı buluruz.”

“Seyis çocuk birinci kızı yatağa atmışsa, ikinci kız daha iyi bir seçenektir” diye düşünüyorum dedi Marach.

“İkinci kızı da birisi çoktan yatağa atmadıysa tabii” dedi Gilly tatsız bir ifadeyle. “Üzüm üzüme baka baka kararır mış.”

Ross buna kaşlarını çatıp başını salladı. “Şeref kanla geçseydi, Derek bana daha çok benzerdi. Sırf ablası bu anlaşılmaya sadık kalmadı diye, ikinci kızın da öyle davranacağı anlamına gelmez.”

“Doğru diyorsun” dedi Gilly. “Ama düşünsene, kız ablası gibi hoppa değilse, neden onu kabul etmeyeceğinden korkuyorlar?” Bir süre bekledi, ama Ross bir şey demeyince, kendisi yanıt verdi. “Kız hoppa değilse, ya çok çirkin olmalı, ya da dırdırcı, asık suratlı kadının teki olmalı. Her ikisi de olabilir” dedi sıkın bir ifadeyle.

Ross aklından geçen bin bir türlü düşünceyle ona baktı. Yüce Tanrım, dedi içinden, hayatında hiçbir şey kolay olmayacak mıydı? Önce annesi ölmüştü, bir sene sonra da babası. Daha onun yasını tutamadan halkının desteğiyle beylik liderliğini üstlenmek zorunda kalmıştı, ama bu hakkı elde edebilmek için de savaşması gerekmişti. Şimdi, bu sorunu büyük ölçüde halletmiş, nişanlısını almaya ve kendi ailesini kurmaya gelmişti, ama esas nişanlısının onca insan arasından seyisle kaçtığını öğrenmişti. Üstüne üstlük, bir de ya ablası gibi hoppa, ya da dırdırcı ve asık suratlı bir kız olan kız kardeşiyle evlenmesi gerekiyordu.

Hayat bazen hiç adil değildi. Aslında, her zaman öyle, diye düşündü acı acı. Son zamanlarda, hayatında kolay veya rahat giden hiçbir şey olmamıştı ve açıkçası bir şeyler olsun diye savaş vermekten usanmıştı.

Gilly haklıydı, diye düşündü. Yapılacak en kolay şey kalkıp gitmek, eve geri dönmek ve seçeceği güzel bir İskoç kıızıyla evlenmekti. Bu hakka sahip değil miydi? İkinci kızla evlenmek

gibi yasal bir zorunluluğu yoktu ki. Withram büyük kızını yasal olarak reddedebilir miydi? Bunu bu kadar kısa sürede yapmış olabilir miydi? Açıkçası, bunlar Ross'un umurunda değildi. Hayatta çaba sarf etmekten tükenmişti. Eve geri dönecekti.

Gilly ve Marach da o bunları düşünürken durum hakkında konuşup duruyorlardı, ama Ross aniden ayağa kalkınca ikisi de sustu. İkisinin de şaşırdığını gören Ross "Tamam, geri dö..." dedi.

"İşte, en sonunda geldi."

Ross ağzını kapattı ve yavaşça Lord Withram'ın çaresizlik içinde zoraki bir neşeyle bunu söylediği yere döndü. Adam paldır küldür merdivenden inip masaya geliyordu ve arkasından iki kadın daha ağır adımlarla geliyordu.

"Kadınların nasıl olabileceğini bilirsiniz" dedi son derece gergin bir tavırla. "Annabel'imiz sizinle ilk karşılaşmasında kusursuz görünmek istedi."

Ross yanıt vermedi. Bir bakışla bile bu sözlerle bir karşılık vermedi. Bakışları Leydi Withram'ın yanında yürüyen genç kadına odaklanmıştı. Kısa boyluydu, bir elli beşten uzun olamazdı; güzel bir suratı ve uzun, parlak ve kuzguni siyah renkli dalgalı saçları vardı. Ross tüm bunları birkaç saniye içinde, kızın gözlerine bakmadan önce onu tepeden tırnağa beğeniyerek görmüştü. Gözleri daha önceden hiç görmediği bir renkti; açık mavi ve yeşil karışımıydı ve sıra dışı irisleri neredeyse camgöbeği denebilecek, daha koyu renkli bir halkayla çevriliydi. Çok güzellerdi... Ama o sırada, endişeyle ve korkuyla parıldıyorlardı.

Ross ne yapacağını kendisi bile tam olarak idrak edemedi, masanın etrafından dolanıp kıza doğru gitmeye koyuldu. Elini eline aldı, koluna girmesini sağladı ve kızın muhteşem gözlerine baktı. "Beklememe kesinlikle değdi."

Kızın korkusunun biraz diner gibi oluşuna memnun oldu. Birazcık daha rahat gözükiyordu, bu da iyiye işaretti. Kızın yanakları kızardı ve bu tür bir iltifat duymaya alışık değilmış gibi başını önüne eğdi... Parmakları kolunun üstünde titriyordu. Kız Ross'un gözüne ne hoppa, ne de çirkin görünmüştü; dahası, hayatında gördüğü en güzel gözlere sahipti. Ross gözlerine daha fazla bakmak istediğinden, döndü ve kıza masaya kadar eşlik etti.

Arkalarında duran Lord'la Leydi'nin duyulabilir bir biçimde iç çekişini de kaçırmadı. Gilly'nin "Vay canına. Kıza vuruldu" dediğini de duydu.

Annabel'in başını önce bir yana, sonra diğer yana hafifçe oynatışından, onun da bunları fark ettiğini anladı, ama ikisi de bir şey demedi.

"Eh, artık tanıştığınıza göre beklemeye gerek yok" dedi Annabel'in babası yanına gelip onu ayağa kaldırırken. "Rahip Athol ve köylüler bizleri kilisenin dışında bekliyorlar."

Annabel hayretle önce babasına, sonra da annesine baktı. Ross onu daha yeni yerine oturtmuştu. Daha poposunun sandalyeye dört saniye bile değmediğinden emindi, ama babası onu ayağa kaldırmıştı. Ailesinin bir şeyin ters gideceğinden ve hayatlarını mahvedeceğinden korktuklarını anladı. Bu yüzden, bu işi bir an önce bitirmek istiyorlardı, ama tüm bu telaş ona biraz yersiz gelmişti. İskoç ayağa kalkıp da tamam der gibi başını sallayınca ve tekrar koluna girince şaşırdı.

"Gel, kadın" dedi ciddi bir tavırla. "Bir kere yaptık mı, bu iş bitecek."

Doğru diye düşündü Annabel bir hayal alemindeymiş gibi. Adama bakmamak için elinden geleni yapıyordu. İlk gördüğü andan beri, ona bakmamaya çalışıyordu. Annabel yedi yaşın-

dan itibaren hayatını kadınların arasında geçirmişti. Gördüğü tek erkek, manastırda ayinleri yöneten Peder Gerder'dı. Uzun boylu, ince yapılı, beyaz saçlı ve bir deri bir kemik olan yaşlı bir adamdı. Annabel oraya gittiğinde, babasının ne kadar ufalıp kısaldığını ve şişkin karnına rağmen ona ne kadar Peder Gerder'ı hatırlattığını düşünmüştü.

Ross ona kesinlikle ne babasını, ne de Peder Gerder'ı hatırlatıyordu. Onu yetiştiren kadınları da öyle. Görünüşüyle ilgili hiçbir şey yumuşak veya huzurlu, hiçbir yanı ufak veya narin değildi. Ross iri yarı ve sert görünümlüydü; bedeni kaslarla kaplı yürüyen bir duvar gibiydi, cezbedici bir kokusu ve gürleyen bir sesi vardı. Öylesine azametliydi ki, Annabel'in ağzı kurumuş, gerilmiş ve tuhaf bir biçimde afallamıştı. Olan biten her şey onu fazlasıyla heyecanlandırmıştı. En azından, adam elini alıp koluna koyarken, ellerinin hafifçe titreyişini buna bağlamıştı. Gerçi, onu masaya götürdüğünde de aynı şey olmuştu. Adam elini bıraktığında, o his geçmişti ve rahatladığını hissetmişti. Ama bu sefer bu işten o kadar kolay kurtulamayacaktı. Adam onu masaya kadar birkaç adım götürmeyecekti.

Ross onu kapıya götürüp dışarı çıkardı ve dış kale duvarından şapele yönlendirdi. Annabel'in titremesi attığı her adımla birlikte o kadar arttı ki, onun da fark ettiğine emindi.

“Derin nefesler al.”

Annabel İskoç'un mırıldandığı bu sözleri duyunca şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Tereddütle ona baktı ve “Affedersiniz?” dedi.

“İçine derin nefesler çek” dedi Ross sadece onun duyabileceği kadar alçak bir sesle. Sonra nazikçe “Sinirlerini yatıştırır” dedi.

“Ha, tamam.” Annabel güçlkle gülümsedi, ama suratının

fena halde kızardığının farkındaydı. Adam fark etmişti. Hafifçe öksürdü ve sıkkın bir sesle "Ailemin bu yersiz telaşı için özür dilerim" dedi. "Kötü bir niyetleri yok."

Ross omuzlarını silkti. "Özür dileyecek bir şey yok. Her şey bana gayet uygun. Tatsız işleri bir an önce yapıp kurtulmak gerek, sence de öyle değil mi?"

Annabel bu sözlere öylesine şaşırdı ki, neredeyse tökezleyip düşecekti. Kendisi evleneceği haberiyle sarsılmıştı, ama bunun damatla hiçbir ilgisi yoktu. Onun bu işteki rolünü hiç düşünmemişti. Tüm üzüntüsü hayatının ve içinde yaşadığı şartların değişmesiyle ilgiliydi. Ne de olsa, daha birkaç saat önce bir rahibe olacağını sanıyordu.

Ama Ross oraya özellikle onunla evlenmek niyetiyle gelmişti. Kötü bir sürprizle karşılaşmamıştı... Gerçi evleneceği kadınla ilk kez tanışıyor olması yeteri kadar kötü olabilirdi. Yani, o dediği tatsız iş, esas olarak onunla evlenecek olmasıydı. Bunu bir hakaret olarak algıladı. Geleceğiyle ilgili de ona iyi şeyler anlatmıyordu. Ne de olsa, hayatının sonuna dek birlikte yaşayacağı adam buydu. Adam onu görür görmez hayal kırıklığına uğradıysa, karısı olarak ne kadar işe yaramaz olduğunu görünce kim bilir ne kadar mutsuz olacaktı. Annabel hiçbir işe yaramayacağından gerçekten de çok korkuyordu.

Ama olacakları engelleyebilmek için yapabileceği tek bir şey bile yoktu. Şapele varmışlardı ve rahibin önünde durmuşlardı. Geleceği artık bu yola geri dönülmez bir biçimde girmişti.

Ross yeni kayınpederinin derin bir oh çekerek kapıyı iç-
riden çıkan grubun ardından kapattığını gördü. Tüm evlilik
törenini biraz çileden çıkarıcı bulmuştu. Bir düzine kadar sar-
hoş İngiliz ve kendi sarhoş adamları etrafını çevirip onu yu-

karı kata çıkarmış ve çıplak kalana dek giysilerini çekiştirerek çıkarmışlardı. Sonra, onu aynı şekilde örtülerin altında çıplak yatan karısının yanına itmişlerdi.

Ross kendisi de sarhoş olsaydı, bunlara aldırış etmezdi. Ama evliliğine ne sarhoş bir sersemlikle, ne de içki yüzünden Annabel'e istemeden sert davranarak başlamak istiyordu. Bu yüzden, evlilikleri şerefine kaldırılan bir kadeh şaraptan sonra içki içmemişti.

Yatakta duyduğu ani bir hışırtı, Ross'un karısının yataktan çıktığını fark etmesine neden oldu. Ona nereye gittiğini sormak için ağzını açtı, ama soruyu soramadı. Annabel tepeden tırnağa kadar çıplaktı ve... Çok güzeldi. Karısı her yanı yumuşacık ve kıvrımlı, çok güzel bir kadın bedenine sahipti. Ross da kadınlarını aynen öyle severdi. Onu çıtırçıplak görünce, ağzının sulandığını hissetti. Ama Annabel üstüne uzun bir gömlek geçirip tüm o güzelliği örtünce, daha fazlasını göremedi.

"Bu da ne böyle?" Bunlar evlendiğinden beri söylediği ilk gerçek sözlerdi ve Ross ağzından çıkanların pek de hoş olmadığını fark etti. Ama o çirkin gömleğin tüm o güzelliği örtüşüne öyle bir şaşırmıştı ki, bir anda öyle demişti.

"Bu, bir iç gömleği" dedi Annabel birden açıklama yapmaya çalışarak. Tereddüt etti, hızla dudaklarını yaladı ve zoraki bir gülümsemeyle "Peder Athol bunu kullanabileceğimizi düşünmüştü, ama şu ana dek yanımda olduğunu unutmuştum."

"Ne için kullanabileceğimizi düşündü?" diye sordu Ross şaşkınlıkla.

"Birlikte olurken giymem için" dedi Annabel kıpkırmızı kesilerek.

Ross'un bakışları gömleğe kaydı. Oldukça kalın bir kumaş-

tan yapılmış epeyi uzun bir gömlekti ve Annabel'in her yanını örtüyordu. "Bu şey üstüneyken seninle nasıl yatabilirim ki?"

"Ha, bir yerinde bir delik var" dedi Annabel hemen. Gömleği belinin üstünde gerdi, ama sonra neyi gösterdiğini fark edip hemen geri bıraktı. Yine de, gömleği belinin birkaç santim altındaki tepeciği gözler önüne seren bir delik olduğunu gösterecek kadar kaldırmıştı... Ross bunun seks için bırakıldığını tahmin etti.

Başını sallayarak tekrar onu tepeden tırnağa süzdü. Gömleğin daha iri yarı bir kadın için dikildiği, ya da birisinin Annabel'in ölçülerini abarttığı belliydi. Suratına bakınca, Annabel'in yanaklarının kızardığını ve gözlerine bakmaktan kaçındığını gördü. Ross bu durumda ne yapacağını bilemeyerek birkaç dakika ona bakmakla yetindi.

Bu gömleklerden söz edildiğini duymuştu. Gerdek gecesinde hiçbir zevk alınmaması için kullanılırlardı. Kilise herhangi bir zevk konusunda ama özellikle cinsel zevk konusunda oldukça katıydı. Ross ise seksin sağlıklı, doğal ve keyif alınması gereken bir şey olduğunu düşünürdü, ama herkesin kendisi gibi açık fikrili olmadığını biliyordu. Karısı daha farklı yetiştirilmiş gibiydi.

Bu, karşılaşılabileceğini sandığı bir sorun değildi ve açıkçası ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Tanrı'nın yeşil dünyasında, Annabel'i yatağa atıp, hazırlıksız bedeni üstünde tepinmek gibi bir niyeti yoktu. Bunu kendi karısı bir kenara, en azılı düşmanın karısına bile yapmazdı. Hayatlarının sonuna dek birlikte yaşayacaklardı.

Hem bedensel zevkten hoşlanırdı, hem de partnerlerinin de aynı zevki almasını isterdi. Kesik kesik nefes aldıklarını, inle-

diklerini, ses çıkardıklarını duymak isterdi. Büyük bir istekle yalvarana dek onları titretmeyi severdi.

Ross ona öylece bakmaya devam edince, ufak tefek karısı huzursuzca kıpırdandı, ama sonra yatağa gitti. Yatak örtüsünü ve kürk postları üstüne çekmeden uzandı, gözlerini yumdu ve bir heykel gibi “Hazırım” dedi.

Ross şöyle bir ona baktı, başını salladı ve üstündeki örtüleri bir kenara itti. Yerden kareli eteğini alıp gevşekçe beline dola-
dı. Odadan çıkarken, eteği düşmesin diye belini tuttu.

Annabel kapının kapandığını duyunca, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve boş odayı görünce kaşlarını çattı. Ross gitmişti. Buna endişeleniş olması gerekirdi, ama daha ziyade rahatlamıştı. Yatakta onun ağırlığını başka yere verdiğini, hışırtılar çıktığını duymuş ve kocasının üstüne çıkmasını beklemişti, ama bunu heyecanla beklediği söylenemezdi.

Manastırda kendisi gibi on iki tane rahibe yardımcısı ve birkaç da öğrenci vardı ve seks konusu pek de şaşırtıcı olmayan bir biçimde birkaç kere açılmıştı. Taş zemini ovarlarken veya ahırları temizlerken, erkeklerle, evlilikle, gerdek gecesi gibi şeylerle bir işleri olmadığı için ne kadar şanslı olduklarını fısıldarlardı birbirlerine, çünkü herkes evlenen talihsiz kadınların başına gelen o korkunç olayı biliyordu. Masumiyet zarının yırtılmasının acı veren ve kanlı bir olay olduğu söylenirdi.

Bir keresinde, kardeşlerinden çok daha küçük olan bir kız ablasının düğününde bulunmuştu ve düğün şenliğinde çıkan gürültünün, gerdek odasından gelen ablasının çığlıklarını bastıramadığından söz etmişti.

Kızların hepsi bunu duyunca ürpermışti ve bundan kaçabildikleri için ne kadar şanslı olduklarını söylemişlerdi. Annabel

o zamanlar yünlü bir gecelikle bir yatağa uzanıp, kendisinin çığlıklar atıp kanayacağını hiç düşünmemişti.

Suratını buruşturarak, örtüleri ve postları üstüne çekti ve korkuyla beklemeye koyuldu. Kocasının nereye gittiğine dair en ufak bir fikri bile yoktu; muhtemelen, kutlamalara katılmaya gitmişti, ama kesin geri dönecekti. Belki de olacaklar için cesaret almak için bir, iki kadeh içki içmeye gitmişti. Çünkü bu iş kadın için bu denli tatsız bir şeyse, erkek için de öyle olmalıydı. Annabel bunun mantıklı olduğunu düşündü, ama kızlardan bir diğeri de babasıyla ağabeylerini örnek alacak olursa, erkeklerin cinselliğe bayıldığını, çünkü her fırsatta hizmetçi kızları kovalayıp eteklerinin altına girmeye çalıştıklarını söylemişti.

Annabel bunu düşününce iç çekti. Tüm bunların adil olmaması moral bozucuydu. Erkekler sürekli olarak kadınlar için acı verici olduğu söylenen seksten hoşlanmakla kalmıyordu, bir de her ay kanamaya veya kendi bedenlerinden kocaman bebekleri dışarı itmeye katlanmak zorunda değillerdi. Doğumun sadece acı verici olmadığı, sık sık kadınların ölümüne neden olduğu da anlatılırdı. Açıkçası, Annabel kadınların bu dünyada kısa kibrit çöpünü çektiğini düşünürdü.

Kapı birden açılınca irkildi ve irileşmiş gözlerle kocasının tek elinde iki kadehle, diğer elinde iki sürahiyle geri döndüğünü gördü. Eteğini bunları tutabilecek kadar sıkı bağlamıştı.

Annabel hemen ona yardım etmek için kalkmaya yeltendi, ama kocası sert bir sesle "Otur" deyince durdu. Yatağa oturdu ve kocası ayağıyla iterek kapıyı kapatırken, geniş mi geniş, çıplak göğsüne bakakaldı. Ross daha sonra sürahilerle kadehleri yatağın Annabel'in oturduğu tarafına getirdi. Bunları şifonyerin üstüne koydu, sürahilerden birinden bir kadehe içki döküp ona uzattı.

“İç” diye emretti.

Annabel bakışlarını Ross’un kaslı göğsünden ayırıp, tepeleme bal likörüyle dolu olan kadehe baktı.

“Teşekkür ederim, ama çok susamadım, ben...”

“İç” diye tekrarladı Ross yine sert bir şekilde.

Annabel bu sert emre kaşlarını çatı, ama kadehi alıp bir yudum almak için dudaklarına götürdü.

“Hepsini iç, kadın. Kanamaya yardımcı olur.”

Annabel bunu duyunca biraz gevşer gibi oldu. Kocasına ona iyilik yapmaya çalışıyor, o acı veren ve kanamaya sebep olacak işten önce likörle onu uyuşturuyordu. Bunun çok düşünceli bir davranış olduğuna karar verdi ve elinden geldiğince hızlı bir biçimde, üç uzun yudumda içkiyi bitirmeye çalıştı. Kadehi şifonyere koydu, ama Ross kadehi yine tepeleme doldurunca hayretle ona baktı.

“Sen içmeyecek misin?” diye sordu huzursuzlukla Ross’un uzattığı kadehi alıp.

“İç” demekle yetindi kocası.

Annabel bunu da içti. Birbiri ardına, tam beş kadeh bal likörü içti, ama Ross ona altıncı kadehi uzattığında, hayır der gibi başını salladı ve odanın neden birden döndüğünü düşündü.

“Gerçekten de daha fazla içsem iyi olacak. Yani, içmesem” dedi hatasını düzelterek. Peltek peltek konuştuğunu fark edip kaşlarını çatı... Olacak sözcüğü de kulağına doğru gelmedi. Bunu yanlış söylediğine emindi.

“Bir tane daha” dedi Ross tatlı bir sesle kadehi ellerine tutuşturup.

Annabel suratını ekşitti, ama kadehi alıp hızla içkiyi içti. İlk

birkaç kadehi saymıştı, ama içtiği bu da daha ağır bir biçimde yapmaya başlamıştı. Susamış hissetmiyordu. Hatta tam tersi hissediyordu; susuzluğunu gayet gidermiş durumdaydı... Hatta içtiklerini bedeninden atmak için dayanılmaz bir istek duymaya başlamıştı. Bir an önce tuvalete gitmesi gerektiğini hissediyordu, ama karşısında yarı çıplak duran yabancıya bunu söylemeye utanıyordu.

Annabel'in bakışları yine Ross'un göğsüne kaydı, ama kendisini başka bir yere bakmaya zorladı. Bakışları oraya bakmaktan hoşlanmış gibiydi ve bunu kendi başlarına yapıyorlardı. Ona sormuş olsalardı, Annabel kesinlikle o geniş, çıplak göğse ve eteğinin altında gözden kaybolan kollarına bakmamalarını söylerdi. Kesinlikle izin vermezdi!

"İç" dedi Ross.

Annabel içine derin bir nefes çekti ve bir yudum daha aldı. O anda, artık Ross'un gerdek gecesini bir an önce bitirmesinden başka bir şey düşünecek hali yoktu. Gerçi sarhoş olmuş değildi. Evet, biraz peltek peltek konuşuyordu, ama bunun haricinde bir şeyi yok gibiydi... Daha doğrusu, odanın etraflarında döndüğünü hissetmekten başka. Ama bu, odanın sorunuydu, onun değil.

Dudaklarından bir hıçkırık yükselince, Annabel utanıp kırdadı ve hemen eliyle ağzını kapattı. Tanrım, gerçekten de çışımı yapmam gerek, diye düşündü. Bunu söylese kabalık mı olurdu? Yoksa sadece müsaade isteyip odadan çıkabilir miydi? Manastırda bedensel ihtiyaçlardan kesinlikle söz etmezlerdi, ama belki de manastır dışında yerlerde bunu yapmak mümkündü. Ya müsaade isterse ve Ross ona nereye gittiğini sorarsa?

"Karım?"

Annabel etrafına bakındı, sonra şaşkınlıkla ona baktı. “Eha, beni diyorsun.”

Nedense bu sözcük ona komik geldi ve yine kıkırdadı.

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu Ross dikkatle ona bakıp.

“Çişimi yapmam gerekiyor” dedi Annabel. Sonra, korkuyla eliyle ağzını kapattı ve çekip “Siktir, söyledim işte” dedi. Ama küfrettiğini fark edince, “Siktir, siktir dedim” dedi. Manastırda küfür etmek de yasaktı tabii.

Annabel’in söyledikleri de kocasına komik gelmişti. Güzel kahverengi gözlerinin etrafında ince kırışıklıklar belirdi ve o ana dek sımsıkı birbirine bastırdığı dudakları gevşedi. Gözleri çok güzeldi.

“Teşekkür ederim” diye mırıldandı Ross. “Senin de öyle.”

“Benim de ne?” dedi Annabel şaşkınlıkla.

“Gözlerin çok güzel.”

“Sana az önce gözlerinin çok güzel olduğunu söylemedim, değil mi?” dedi Annabel kaşlarını çatıp. Bunu içinden dediğine emindi.

Ross gülümsemeyi kesmeden hafifçe başını salladı, ama yanıt vermeye tenezzül etmedi. Bir şey söylemeden eğildi ve Annabel’in üstündeki örtüleri ve postları kenara itti. “Gel, seni tuvalete götüreyim” dedi.

“Aa, olmaz” dedi Annabel hemen ayağa fırlayıp. “Buna gerek yok, Lordum. Nerede olduğunu biliyorum. Eskiden... Ah.” Annabel ayağa kalktığı anda, odanın fırıl fırıl dönüşüne şaşır-mıştı.

Ross hemen onu tutmak için ayağa kalktı ve Annabel başını

onun göğsüne yaslayıp, gözlerini yumdu. Gözlerini açtığında, odanın sakinleşeceğini umdu. Birkaç saniye sonra, dikkatle gözlerini açtı ve başını kaldırıp onu tutan adama baktı. Suratı da çok güzeldi. Onun yakışıklı olup olmadığına karar verecek kadar fazla erkek tanımamıştı ve suratı o ana dek hep sert ifadeliydi. Ama o anda, şefkatle ona baktığını görünce, bunun güzel bir ifade olduğuna karar verdi... Sonra, neden suratının büyüdüğünü merak etti. Ona yaklaştığı için gözüne büyük göründüğünü anladığı anda, Ross'un dudakları neredeyse onun kılere değmişti.

Dudaklarının dudaklarına ilk dokunuşu tüy gibi hafifti ve nedense onu şaşırttı. Annabel Ross'un öpücüklerinin de dış görünüşü gibi sert ve saldırgan olacağını sanmıştı. Ross dudaklarını biraz daha bastırınca, Annabel neden olduğunu anlamadan gülümsedi. Ross'un diliyle dudaklarını yaladığını fark edince, şaşkınlıkla ağzını açtı ve ona bunun normal öpüşmenin bir parçası olup olmadığını, bu şekilde mi karşılık vermesi gerektiğini sormak istedi. Ama Ross bunu fırsat bilip, dilini ağzına sokunca daha da çok şaşırdı.

Açıkçası, insan ağzının iki dili birden içine almak için yaratılmadığını biliyordu, ama Ross'un dilini ağzında hissetmek çok güzeldi. Dilini diliyle okşaması ve ağzını doldurması şaşılacak kadar heyecan verici bir şeydi. Annabel içgüdüsel bir biçimde ağzını biraz daha araladı ve kollarını Ross'un boynuna doladı.

Ross da iri ellerinden biriyle Annabel'in ensesini kavradı ve onu daha iyi öpebilmek için hafifçe eğdi. Sonra, iki elini birden beline doladı ve doğrulup onu havaya kaldırdı.

Annabel bunu eğilmemek için yaptığını sandı, ama bu hareketi bedenlerinin çok tuhaf bir biçimde birbirine sürtünme-

sine neden oldu. Kalçalarını kavradığını ve bacaklarını kendi kalçalarının etrafına çektiğini hisseden Annabel bunu isteyerek, hatta arzulayarak yaptı. Ama sonra Ross onu öpmeyi kesti, onu hafifçe yere bırakırken ve yatağa doğru hafifçe dönerken, Annabel'in bacaklarının arasına tuhaf bir sertlik sürtündü. Bunun üzerine, Annabel hiç bilmediği bir heyecanla Ross'un omuzlarını daha da sıkıca kavradı ve soluklanmak için başını geriye attı, ama bunu beceremedi. Başını geriye atması da muhtemelen iyi bir fikir değildi, çünkü düşüyormuş gibi hissetti. Gözlerini açınca, etraflarındaki dünyanın kapkaranlık keşildiğini fark etti.

Ross onun geriye doğru düştüğünü görür görmez, onu göğsüne çekti ve şaşkınlıkla koluna yasladığı başına baktı. Sıkıntıyla Annabel'in sızdığını fark etti ve kaşlarını çatı. Ama bir süre sonra, iç çekti ve onun kısa bir süre sonra uyanmayacağını bilerek yatağa yatırdı... Hepsi onun suçuydu. İçki içmesi için ısrar eden oydu, Annabel ona itaat etmişti. Oysa niyeti sadece onu rahatlatmak ve üstündeki yünlü geceliği çıkarması için baştan çıkarmaktı. Yeteri kadar içki içerse, kilise kurallarını unuttur ve gerdek gecesinin keyfini çıkarır diye ummuştu. Hem planı neredeyse işe yaramıştı. Annabel kesinlikle kendisini rahat bırakmış ve öpüşmelerinden keyif almıştı. Sızmasaydı, daha da keyif alabilirdi diye düşündü Ross. Ne yazık ki, ona başa çıkabileceğinden daha fazla içki içirmişti. Gerçi Ross onun o kadar içkiyle bile gayet iyi başa çıktığını düşünmüştü... Ta ki sızana kadar.

Ross eğildi ve hızla yünlü geceliği çıkardı. Bir eliyle onu doğrulturken, diğer eliyle de çirkin giysiyi odanın bir kenarına fırlattı ve sabah yakmaya karar verdi. Karısına tekrar baktığında, sırtındaki izleri fark edip duraksadı. Ross bunların kamçı izi olduğunu hemen anlamıştı. Karısına karşı şiddet uygulandı-

ğını düşünüp öfkeleni ve tüm bedeni gerildi. Karısının ailesine pek ısınamamıştı; kızlarına karşı soğuk ve mesafeli gibiydiler. Ona karşı sevgiyle yaklaştıklarına dair herhangi bir işaret görememişti, ama birden onları umursamaz tavrı hoşnutsuzluğa dönüştü. Dudaklarını sıkarak, Annabel'i nazikçe yatırdı ve sırtındaki izler onu uyurken rahatsız etmesin diye yana çevirdi. Sonra, örtülerle postları üstüne örttü.

Doğrulup biraz ona baktı; sıkıdığı dudakları gevşedi ve Annabel hafifçe horlamaya başlayınca da gülümser gibi oldu. O hali çok tatlıydı. Başını sallayan Ross etrafına bakınıp, gerdek grubu onu soymadan bıçağını nereye koyduğunu bulmaya çalıştı. Bulamayınca, kılıcını gördü ve yatağın yanından dolanıp yerden aldı. Yatağın kenarına oturdu ve örtülerle postları kenara itip avucunu biraz kesti ve akan kanı Annabel'in hemen kalçasının yanına sürdü. Sabahleyin, ailesi ve rahip çarşafı almaya geldiklerinde, gerdeğe girdiklerine dair bir kanıt bulabileceklerdi ve bir açıklama yapması gerekmeyecekti. Zaten Annabel sızmamış olsaydı, gerdeğe girmiş olacaktı ve ona zorla o kadar içki içirdi diye rezil olmaktan kurtulmuş olacaktı.

Kılıcını yere koyduktan sonra, fırlattığı yerde duran yünlü geceliği gördü ve derhal yerden alıp ateşe fırlattı. Sonra, yatağa geri gidip karısının yanına uzandı.

Gözlerini yumup uyumaya çalıştı, ama bunu beceremedi. Bir süre sonra, gözlerini tekrar açtı ve yanında yatan Annabel'e baktı. Karısını ona bakacak biçimde yan yatırmıştı ve Annabel'in dudakları aralanmış, kenarlarından ince bir çizgi tükürük akıyordu. Ross'un onun bu halini görünce, nedense göğsü te bir ılıklik yayıldı ve hafifçe gülümsedi. Annabel gözüne çok şirin gözüküyordu.

Bunu hissedince acı acı gülümsedi. Adamlarına atları ha-

zırlamalarını emretmeye ve Withram'ın ikinci kızıyla evlenmektense geri dönmeye hazırlanmıştı, ama onu gördüğü anda, bir şey oracıkta fikrini değiştirmesine neden olmuştu. Bunun ne olduğunu henüz anlayamamıştı. Yeteri kadar güzel bir kız, diye düşündü Ross, ama daha güzel kızlar da görmüştü. Hem Annabel ona bütün gece boyunca birkaç sözcükten fazlasını söylememişti; dolayısıyla, onu etkileyen şey Annabel'in keskin zekâsı ve cazibesi de değildi. En azından, Ross henüz bunlara şahit olmamıştı. Belki de bakışlarındaki korku ve endişeydi. Yüz ifadesi sakindi, hatta hoştu, ama gözlerinden belirsizlik ve dehşet okunuyordu. Ross'un içinden hemen onu teselli edip rahatlatmak ve korumak geçmişti.

Bu konuda içgüdülerine kulak vermesi hata olmuş olabilir diye düşündü. Ne de olsa, onu hiç tanımıyordu. Ama içgüdülerini onu asla yanıltmamıştı ve o sırada da bunlara kulak vermekten memnundu. Yine de, onu sabah ilk iş Waverly'den uzaklaştırmaya da kararlıydı Lord ve Leydi Waverly'den hoşlanmamıştı. Konuyu ona anlatmadan, ikinci kızlarını ablasıymış gibi kurnazca ona sunmalarından hoşlanmamıştı.

Tören sona erdikten sonra, gözle görülür bir biçimde rahatlamaları ve onu aldattıklarını sanmaları da hoş değildi. Ama en çok da, Annabel'e karşı davranışları can sıkıcıydı. Annesiyle babası onu umursamıyormuş ve önemsemiyormuş gibi konuşuyorlardı. Evlilik töreni sırasında, ona nazik birer yabancı gibi davranmışlardı. Hatta annesi onu yukarı tek başına hizmetçilerle birlikte yollamış ve soyulup yatağa yerleştirilmesini sağlamıştı. Aslında, kadın yukarı kata hiç gelmemiş, Lord Waverly'nin masasında erkeklerle birlikte içki içmişti. Ross'a yukarı kadar Lord Waverly'nin de aralarında bulunduğu erkekler eşlik etmişti. Kadın sanki kızı bir kere evlendi mi, ondan sonsuza

dek kurtulacakmış gibi davranıyordu. Ama karısının sırtında gördüğü izler bardağı taşıran son damla olmuştu.

Evet, sabah ilk iş MacKay'e gideceklerdi. Ross buna kararlıydı. Karısını eve götürecekti ve gerdek gecelerini bir gün çocuklarını dünyaya getireceği kendi yataklarında yapacaklardı. Annabel'in oradaki hayatı sona ermişti. Artık ona aitti. Keşke ona fiziksel olarak da sahip olabilseydi diye düşündü.

Ross'un bakışları Annabel'in postların altından görünen çıplak omuzlarına kaydı. Yuvarlak ve süt beyazıydı. Daha önceden gördüğü kadarıyla, geri kalanı da öyleydi. Açık pembe renkli göğüs uçları olan yumuşak ve yuvarlak göğüsler; yumuşak ve kıvrımlı beyaz kalçalar... O gecenin gerdek gecesi olduğunu düşündü Ross dudaklarını yalayarak. Yani, evliliklerini birleşerek resmileştirmeleri gerekiyordu... Hem Annabel sızmış durumdayken, masumiyeti almak da aslında bir iyilik sayılırdı; böylece, fazla acı hissetmezdi. Ayık olduğunda ilk kez birlikte olacaklarında, sadece zevk hissedebilirdi. Ross aklından neler geçmeye başladığını fark edince, yanındaki onu baştan çıkaran genç kadına değil, tavana baktı. Karısının üstüne bayginken çıkmayı düşündüğüne inanamadı. Ama Annabel o öğleden sonra aşağı kata indiğinden beri, aklından geçen tek şey birkaç saate kadar erkekliğini onun ılık, yumuşak ve...

Aniden doğrulan Ross, yataktan fırladı. Eteğini alıp kapıya yöneldi, ama duraksadı. Aşağı kata inemezdi. Orada kalıp, aklından geçenleri yapması bekleniyordu.

Suratını ekşiterek, tereddütle arkasına ve yatağa baktı ve gözüne şifonyerde duran bal likörü sürahisi takıldı. Tatlı içkiler yerine, bira veya viski tercih ederdi, ama bal likörü de idare ederdi. Hem likörü bitirdikten sonra hala canı bir şey içmek isterse, aşağı kattan bira alabilirdi. Böylece, yeteri kadar süre

de geçmiş olurdu ve herkes karısıyla birlikte olduğunu, tekrar seks yapmadan önce karısını dinlenmesi için yalnız bıraktığını düşünürdü. Birasını alıp yukarı çıkabilirdi.

Kendi kendine başını sallayarak, sürahiyle diğer kadehi almaya gitti. Bunları alıp şöminenin karşısındaki sandalyelerden birine geçerken, gerdek gecesini böyle geçireceğini aklından bile geçirmediğini düşündü.

Bölüm 3

Kapının gümbür gümbür vurulması Ross'u uyandırdı. Başını kapıya çevirip, zonklayan beynine yayılan acıyla inledi ve araladığı gözlerini ahşap kapıya dikti. Kapı ikinci kere çalındıktan sonra, diğer yanında mahmur bir iç çekiş ve hıştırtılar duydu. Başını çevirip, karısının o sabah ne durumda olduğuna baktı. Onu da kendisi gibi bitkin halde göreceğine emindi, ama Annabel aniden doğrulup cin gibi etrafına bakınca şaşırdı.

“Eyvah! Çarşafı almaya geldiler!” diye bağırdı ve panik içinde ona baktı.

“Alabilirler” diye homurdanan Ross güçlükle doğruldu ve en üst örtüyü ve postları açınca, altta kan lekeli çarşaf gözler önüne serildi.

“Ha.” Annabel şaşkınlıkla kurumuş kan lekesine, kucağına, sonra Ross'un kucağına baktı ve birkaç saniye duraksadı. Ross'un çıırılçılak olduğu görünce, gözleri nasıl olduysa daha da irileşti. “Ha” dedi bitkin bir sesle ve bakışlarını Ross'un sabah ereksiyonundan ayırdı. Sonra, başını sallayıp hala üstünde duran örtülerle postları atıp ayağa fırladı.

“Eh, iyi o zaman” dedi neşeyle. Yataktan fırlarken, birden ayrılmış ve gayet zinde gözüküyordu. Üstüne telaşla bir iç elbisesi geçirirken, sürekli olarak konuştu.

“Tanrım, yırtılmayı hissetmedim bile; hissettiysem de hatırlamıyorum. Hem hiçbir yerim acıyıp sızlamıyor.” İç elbisesini giydikten sonra, Annabel ona tatlı tatlı gülümsedi ve gece yere fırlattığı elbisesini aldı. “Bana o şekilde sahip olman incelikti, Lordum. Senin kadar duyarlı bir kocam olduğu için çok şanslı bir kadınlım.”

Ross onun elbisesini başından geçirilişini şaşkın bir ifadeyle izledi. Annabel gerçekten de şey yaptıklarını sanıyordu... Yani, onun... Üstelik buna minnettar kalmıştı! Demek istese bunu yapabiliirdi... Kahretsin, dedi içinden hayal kırıklığıyla. Bir beyefendi gibi davranmış ve ona dokunmamak için başı zonklayacak kadar içip sarhoş olmuştu. Ama çabaları boşa gitmişti. Kahretsin!

Kapı tekrar çalınca, Ross suratını buruşturdu. Kapıyı bu kadar sert çalmaları gerekiyor muydu? diye düşündü tiksintiyle. Karısı yatağın yanından telaşla dolanırken ayağa kalktı. Annabel kapıya ilerlerken, bağcıklarını bağlıyordu. Mutlu mutlu “Geliyorum!” diye seslendiğinde, Ross bu tatlı sesi duyunca irkildi ve ta beynine işlediğini hissetti. Belli ki, Annabel içki yüzünden kötü bir şey hissetmiyor diye düşündü keyifsizce. Kendi başı fena halde zonklarken, Annabel olabildiğince canlıydı. Hayat bazen hiç adil davranmıyordu. Gerçi ona zorla içki içirdiği için, Annabel’in başının zonklaması da gerekmiyordu. Yine de... Karısı kapıyı açtığında düşüncelerinden sıyrıldı ve Annabel’in koridordaki kişilere neşeyle gülümsediğini ve onları içeri almak için kenara çekildiğini gördü. Ama Annabel ona bakıp da çıplak olduğunu hatırlayınca donakaldı. Suratı kızardı ve derhal kapıya dönüp içeri girmelerini engelledi. “Bir dakika, lütfen. Kocam henüz...”

“Sorun değil” diye kükredi Ross ve keten gömleğini ve eteğini yerden almak için uzanırken inlememeye gayret etti.

Herkes onu çırılçıplak görebilirdi, bunu umursamıyordu, ama karısının umursadığı belli olduğundan, gömleğini bir kenara bırakıp sadece eteğini beline sardı ve tamam der gibi başını salladı.

Tereddütle gülümseyen Annabel kenara çekilip, rahibin ve Lord ve Leydi Waverly'nin içeri girmesine izin verdi. Üçlü sessizce başlarını sallayarak çarşafı inceledi ve Leydi Waverly çarşafı yataktan çıkarırken, Lord Waverly zoraki bir gülümsemeyle Ross'a döndü. "Güzel, güzel. Her şey yolunda demek ki. Ne zaman gitmeyi düşünüyorsunuz?"

Ross gerildiğini hissetti. Çoktan o sabah ilk iş olarak oradan gitmeye karar verdiği halde, adamın bunu açık açık, sanki onlardan bir an önce kurtulmak istiyormuş gibi sormasını biraz kaba buldu. Hem kendisine, hem de karısına karşı kaba bir davranış olduğunu düşündü sıkkın bir halde. Karısının bu iki umursamaz insanın çocuğu olarak o güne dek nasıl yaşadığını merak etti. Kendi annesiyle babası sevecen insanlardı ve onu asla kötü veya önemsiz hissettirmemişlerdi. Annabel'in bu tür bir hayat geçirmemiş olduğu belliydi.

Bunu onun için telafi edecekti. Annabel kendisini bir daha asla kötü veya önemsiz hissetmeyecekti. Bunu yapmaya kararlıydı. Bu yüzden, sadece "Şimdi" diye yanıt verdi.

"Şimdi mi?" dedi Annabel şaşkınlıkla ona dönerek.

"Evet." Ross eteğini çıkarıp yere serdi, hemen gömleğini giydi ve eteğindeki pilileri düzeltirken "Ben giyinirken, birkaç dakika içinde eşyalarımı toparla. Sonra, yola çıkıyoruz" dedi.

"Ama..." dedi Annabel hayal kırıklığıyla. Annesi daha sert bir sesle konuşunca susmak zorunda kaldı.

"Sorun değil, Annabel. Gel."

“Ama” dedi Annabel yine. Ross başka bir şey dediğini duy-
mayınca, başını kaldırdı ve annesinin onu çekiştirerek odadan
koridora çıkardığını ve gözden kaybolduklarını gördü.

“Güzel” dedi Lord Waverly ve ardında rahiple birlikte elle-
rini ovuşturarak kapıya yöneldi. “Her şey yolunda gitti. İkiniz
anlaşmayı yerine getirdiniz ve sorun çıkmadı. Sanırım, gidip
çarşafı assam iyi olacak. Herkes işin bittiğini görsün.”

Ross bir şey demeden yaptığı işe devam etti. Bu sinsi adam-
dan hiç hoşlanmamıştı ve ne yapacağı da umurunda değildi.
O sırada, tamamen hazırlanmaya odaklanmıştı ve adamları ve
yeni karısıyla birlikte oradan çekip gitmek istiyordu.

“Asla kocanın emirlerine karşı gelme. Her zaman say-
gılı ve itaatkâr olmalısın.”

Annabel annesi onu Ross’la birlikte kaldığı odadan çıkā-
rırken bu sözleri duyunca dudağını ısırđı. Ama birkaç saniye
sonra, konuşmadan edemedi. “Tamam, ama hemen gidemeyiz,
değil mi? İskoçya’ya uzun bir yolculuk yapacağız. Büyük bir
hazırlık yapmamız gerekmiyor mu?”

“Yapacak ne var, Annabel?” diye sordu annesi imalı imalı.

“Şey... Valizleri hazırlamak?” dedi Annabel tereddütle. O
güne dek, sadece manastıra kadar gidip geri döndüğü için, An-
nabel bu tür bir yolculuğa nasıl hazırlanıldığını bilemiyordu,
ama en azından valizleri...

“Hazırlayacak bir şeyin yok” dedi Leydi Waverly buz gibi
bir ses tonuyla. “O yüzden, sana sadece birkaç dakika vermiş
olması iyi bir şey. Acele ettiğin için yanına fazla eşya alamadı-
ğını söyleyebilirsin.”

Annabel kaşlarını çatdı. “Ama eminim ki Kate bütün elbise-
lerini yanına almamıştır. Belki birazını...”

“Baban ablanın kaçıışına o kadar öfkelen di ki, onu evlatlıktan reddettiğinde, bütün tuvaletlerini yaktırdı” diye lafını kesti annesi. “Sakin benimkilerden istemeye kalkışma. Onların içine bile giremeyecek kadar irisin.”

Annabel boş boş ona baktı. Manastırdaki diğ er kadınlara kıyasla, her zaman daha dolgun olmuştu. Başrahibe bedensel zevklerden kaçınmaları gerektiğini gayet sert bir biçimde söylemişti ve ona göre, yemek yemek de bunlardan biriydi. Tabii, haklıydı, çünkü oburluk da bir günah tı. Manastırdaki çoğ u kadın başrahibeyi memnun etmek için sadece bir kuş un hayatta kalabileceğ i miktarda yemek yerd i, ama Annabel bunu başaramamış tı. Ahırlarda çalışmak insanın enerjisini tüketiyordu ve iş ini doğ ru yapabilmesi için yemek yemesi gerekiyordu. Bu yüzden de, başrahibeyle arasında sürekli olarak sorun çıkıyordu ve ceza alıyordu. Ama annesi de Annabel’in birlikte büyüdüğ ü kadınlar gibi zayıf ve çelimsiz değ il di. Hatta Annabel’den daha iriydi, ama bunu annesine söylemedi. Annesinin elbiselerinden bir tekini bile vermek istemediğ i belliydi. O yüzden, yanına bir şey almadan gidecekti.

Dolayısıyla, hiçbir şeyi yoktu. Evine geri dönmeden önce, manastırdaki birkaç eşyasını bile almasına izin verilmemişti. Gerçi fazla bir şeyi de yoktu; kızlarla birlikte saz toplamaya yollandığ ı ve iş yapmaktan çok gülüp eğlendikleri gün bulup düzleştirdiğ i ve kuruttuğ u bir çiçek vardı. Çok güzel bir gündü ve o gün kopardığ ı çiçeğ i odanın taş zeminiyle üstüne koyduğ u büyükçe bir taşın altında kurutup saklamış tı. Bundan başka, yıpranmış ve eski bir elbisesi, eski bir saç fırçası ve annesiyle buluştuğ unda giydiğ i elbiseyi diktiğ inde artan bir parça kumaşı vardı... Bunu düşününce, birden umutlandı. “Buraya gelirken giydiğ im elbisem var.”

“Onu yaktırdım” dedi Leydi Waverly hemen. Annabel üz-

gün üzgün ona bakınca, annesi sabırsızlıkla “Zaten onu yanına alamazdın” dedi. “En kalitesiz kumaşlardan birinden dikilmişti ve bir rahibe yardımcısının diktiği belliydi. Kocan senin bir manastırda büyüdüğünü bilmiyor.” Duraksadı, sonra “Sakın ona söyleyerek aptallık etme” dedi. “Doğru dürüst yetiştirilmiş bir kızla evlenmediğini öğrenirse, kandırıldığını düşünür. Artık evlilik her yönüyle gerçekleştiği için, bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok, ama hıncını seni döverek çıkarabilir.”

Annabel bunu duyunca yutkundu ve annesinin suratında birden belirip gizlediği bir endişe görünce de şaşırdı. Annesi manastıra geldiğinden beri iki yabancı gibiydiler. Annelik içgüdüsüne en çok yaklaştığı şey, suratında belirip kaybolan ifa-deydi. Annabel bunu da fazla düşünecek vakit bulamadı, çünkü annesinin dediği şey onu daha çok endişelendirmişti. Kocasının onun yetiştiriliş tarzına kızacağı hiç aklına gelmemişti, ama bunu düşünmüş olmalıydı. Annabel kocasının evini idare etmeye veya bir eş olmaya hazır olmadığına çok iyi farkındaydı. Ama o bunu bilmiyordu. Henüz. Ama çok geçmeden öğrenecekti... Annesinin dediği gibi buna sinirlenebilirdi. Hiçbir erkek bir evi idare etmeyi bilmeyen bir karısı olsun istemezdi.

“Öğret bana” dedi çaresizlik içinde.

Leydi Waverly bir an için boş boş ona baktı, sonra şaşkınlıkla “Neyi öğreteyim?” diye sordu.

“Ross’a nasıl iyi bir eş olacağımı, evini çekip çevireceğimi ve...”

“Annabel” dedi annesi bıkkın bir tavırla. “Sen gitmeden önce, ihtiyacın olan her şeyi bu kadar kısa sürede öğretmem mümkün değil.”

“Evet, tabii ki mümkün değil” dedi Annabel mutsuz mut-

suz. Geleceğini düşününce, bakışlarını yere çevirdi. Ama annesi omzuna hafifçe vurunca, tekrar ona baktı.

“Elinden gelenin en iyisini yap ve her şeyin yolunda gitmesini umut et” diye mırıldandı Leydi Waverly. Sonra, Ross kaldıkları odadan çıkıp etrafına bakınca, derin bir oh çeker gibi oldu. “Sanırım, gitme vaktiniz geldi. Gel, Annabel, kocanı bekletme.”

Yapacak başka bir şey bulamayan Annabel tamam der gibi başını salladı ve annesinin peşinden yeni evlendiği kocasına gitti. Neden oradan gitmelerini geciktirmek için uğraştığını bilemiyordu. Kocasını tamamıyla bir yabancıydı, ama annesiyle babası da öyleydi. Açıkçası, manastırdan ayrıldığı son yirmi dört saat içinde, Ross ona ailesinden çok daha fazla yakınlık göstermişti. Bu da gitmesi için iyi bir neden olmalıydı, ama buna neden üzüldüğünü hala anlayamıyordu.

“Aa, bak! Ne kadar güzel, değil mi? Nedir bu?”

“Bir çalıkuşu” diye yanıt verdi Ross. Annabel uçan kuşa bakacak derken, eyerden düşmesini diye kolunu tutmamak için kendisini zor tutmuştu. Karısı o sabah Waverly’den ayrıldıklarında beri dönüp duruyor, yanından geçtikleri neredeyse her şeyi gösteriyor ve ne olduğunu soruyordu... Ross çok endişelenmiş olsa da, Annabel bir kere bile attan düşmemişti. Ama Ross bunu nasıl becerdiğini anlayamamıştı. Karısının hayatında gördüğü en korkunç binici olduğunu düşünmeden edemiyordu. Atla birlikte hareket etmek yerine, bir çuval turp gibi zıplayıp duruyordu. Onun bir leydi olduğunu bilmeseydi, hayatında hiç at binmediğine yemin edebilirdi. Bu yüzden, Waverly’ye ona evlilik hediyesi olarak getirdiği atın üstünden düşecek diye, düşündüğünden çok daha ağır bir hızda ilerlemek zorunda kalmıştı.

Ross gülümsedi. Yavaş gitmek asabını bozmuş olsa da, verdiği hediyeye Annabel'in tepkisinin onu çok mutlu ettiğini de biliyordu. Atı ahırdan çıkardığında, Gilly atları ona doğru yaklaştırmıştı ve Ross bunun evlilik hediyesi olduğunu söylemişti.

Annabel şaşkınlıkla ata bakmış, sonra Kocasının boynuna sıkı sıkı sarılıp "Teşekkür ederim, teşekkür ederim" diye bağırmıştı. Ross yanıt olarak ona sarılacak kadar toparlanamadan, Annabel atın yanına gidip onu sevmeye başlamıştı. Ross da hafif bir gülümsemeyle onu izlerken, annesiyle babasının suratındaki ifadeyi fark etmişti. Her ikisinin de çok şaşırdığı ve Annabel'in hediyeye o kadar tepki göstermesinden hoşlanmadıkları belliydi. Ross bu tür bir tepkiyle karşılaşacağını ummamıştı.

Dudaklarını sıkarak Annabel'in yanına gitti, onu belinden kavradığı gibi eyerin üstüne yanlamasına oturttu. Sonra, kendi atına bindi ve kale duvarından çıkmak için ilerledi; arkasına bakmadı, çünkü adamlarının onun etrafından ve arksından gittiklerini bakmadan biliyordu.

En azından, yola böyle çıktılar, ama soruları neredeyse kale duvarından çıktıkları anda başlamıştı. İlk başlarda, adamları soruları yanıtlarken, Ross Annabel'in onlarla paylaştığı sohbeti ve gülüşmeleri biraz kıskanmaya başladığını hissetti. En sonunda, onunla yan yana gidebilmek için hız kesip en arkaya geçmiş, liderliği Gilly'ye bırakmıştı. O zamandan beri de fena halde gerilmişti.

"Aaa, şuna bak! Nedir bu?"

Ross karısına baktı ve parmağıyla işaret ettiği gözüne takılan mavili sarılı kuşa baktı. "Bir mavi baştankara."

"Çok güzel" dedi Annabel iç çekip, kısırağın üstünde zıplarken.

Ross kaşların çattı. Annabel gün boyunca kırsağın üstünde hoplayarak yolculuk etmekten hiç şikâyet etmemişti, ama her yanı tutulmuş olmalıydı. Öğlen dinlenmek için mola bile vermemişlerdi, atlardan inmeden yemek yemişlerdi ve şimdi güneş batmak üzereydi. Karısı tuvalete gitmek için bile mola vermelerini istememişti. Tuvalete gitmeyi düşününce, fena halde çişini yapması gerekiyordu. O gece için mola verebilirler diye düşündü ve Gilly'ye haber vermek için ılık çaldı.

Adamı aniden yavaşladı ve Ross yanına gelebilsin diye yolun kenarında durdu. Sonra da onun yanında ilerlemeye koyuldu. Birkaç dakika sonra, atlarını ufak bir nehrin yanındaki bir açıklık alanda durdurmuşlardı. Çok güzel bir yerdi ve Ross evliliğin gereğini yerine getirmek için ormanlık alanda bir süre ortadan kaybolmayı da düşündü, ama sonra bunu hemen aklından çıkardı. Annabel'in ilk seferinin, birisi tarafından görülme tehlikesinin bulunduğu bir ormanda olmaması gerekirdi. Hem nasıl ata bindiğine bakılacak olursa, her yanının tutulduğuna ve seks yapacak havada olmadığına da emindi. Üstüne üstlük, bir de kendisi canını yakmak istemiyordu; o yüzden, bu fikri derhal aklından çıkardı ve bir gece daha onsuz olmayı kabullendi. Ama atından inip, Annabel'in kırsağından inmesine yardımcı olurken surat asmadan da edemedi.

"Ah!" diye bağırdı Annabel şaşkınlıkla yere indiğinde. Bacaklarının uyuştüğünü ancak o zaman fark etmişti. Ross onu yere koyar koymaz bırakmış olsaydı, Annabel düşebilirdi, ama Ross öyle olacağını tahmin edip onu tutmuştu.

Bir iki saniye sonra, Annabel ona üzgün üzgün gülümsedi. "Özür dilerim, Lordum. Sanırım, daha öce hiç bu kadar uzun süre at binmemiştim."

"Ailenle hiç saraya veya başkalarını ziyarete gitmedin mi?" diye sordu Ross şaşkınlıkla.

Annabel başını salladı, sonra huzursuz bir ifadeyle başını önüne eğdi. “Hayır. Yaptığım en uzun yolculuk yarım günden biraz daha uzundu ve bir arabanın arkasındaydı.”

“Ama at bindin değil mi?” diye sordu Ross onun suratını görebilmek için başını biraz yana eğip.

“Tabii” dedi Annabel tekrar ona bakıp. Bir şey daha söylemek istiyor gibiydi, ama sonra gülümsemekle yetindi. “Gece için mola mı veriyoruz?”

“Evet.”

Annabel ona yaslanmayı kesti; ayaklarının uyuşukluğu geçmiş gibiydi. Ross bunu fark edince, onu bıraktı. Ross gerek olursa diye onu tekrar tutmaya hazırdı, ama bir şey olmadı. Annabel tek başına ayakta durabiliyordu.

Ross onun çabuk toparlandığını fark etti ve bunun yanı sıra, o gün hiç şikâyet etmemesinden de etkilendi. Karısı öyle güçsüz bir İngiliz kızı değil diye düşündü memnuniyetle ve onunla kol kola girip açıklık alanın yanına götürdü. “Biraz kendine gelmek istiyorsundur.”

“Evet” diye mırıldandı Annabel ve Ross hemen suratına baktı. Ses tonu tereddütlü, hatta biraz endişeli giydi ve Ross bunun nedenini anlamadığı halde bir şey demedi.

Ross onu adamlardan epeyi uzakta bir yere götürdü, bir köşeyi döndü ve diğer tarafta bekleyeceğini söyleyerek onu bıraktı. Annabel’in suratında gördüğü rahatlama ifadesi, onun tuvaletini yapmak için yalnız kalmak istediğini zaten belli ediyordu. Haklı olarak Ross’un yanında hala utangaçtı ve gerçek anlamda evlilik şartını yerine getirene dek de öyle olacağı belliydi.

Ross bunu hemen aklından çıkarmaya çalıştı. Ona dokun-

mayı, öpmeyi ve ılık derinliklerine girmeyi düşünmeye başlaması akıllıca değildi. MacKay'e varana dek, bu baştan çıkarıcı düşünceye kapılmamaya karar vermişti, ama atın yanında onu tutarken erkekliği kıpırdanmıştı doğrusu.

Kendi bedeninin verdiği tepkilere başını sallayan Ross bir çalılığın yanında durdu, eteğini kaldırdı, yarı erekte haldeki penisini tuttu ve yeşillikleri sularken hafifçe iç çekti. Bazen yılanı rahatlatmak çok iyi hissettiriyor diye düşündü ve işini bitiremeden Annabel'den kopan çılgık üzerine hızla koşmaya başladı.

Çok uzağa gitmemişti, sadece ona biraz mahremiyet vermek istemişti. O yüzden, yanına varması uzun sürmedi. Yanına vardığında, Annabel'in geldiği yerin tam karşısına şaşkınlıkla baktığını gördü.

"Ne oldu?" diye sordu hemen. Bir yandan da eteğine işedi mi, tuvaletini yapmayı ne zaman bitirebilecek diye düşünüyor-du. Annabel resmen ödünü koparmıştı; eteğini indirmiş ve hızla arkasına dönmüştü...

"Şu çalılıkların ardında birisi vardı" diye fısıldadı Annabel titrek parmağıyla karşı yönü işaret ederek.

Ross yeşilliklerin hala kıpırdadığını görünce kaşlarını çatı. Bacaklarının arasındaki uzvunun faaliyetleri de aklından uçuverdi. Belindeki kından kılıcını çekti ve derhal öne çıkıp "Burada bekle" diye emretti.

Ross durmadan önce gayet bariz bir izin peşinden yaklaşık altı metre kadar gitti. Annabel geride tek başınayken, ondan fazla uzaklaşmak istemiyordu. Gördüğü kişi her kimse, çalılıkların etrafından dolanıp yanına gidebilirdi ve Annabel savunmasız kalırdı. Bunu düşününce, derhal geri döndü.

Annabel hala bıraktığı yerde beklediğini görünce rahatladı. Bir şeyi yoktu, ama endişeli gözüküyordu. Ross ayrıca şikâyet etmemesine ve cesur davranmasına rağmen, Annabel'in genel olarak fazla endişeli olduğunu da fark etmişti. Öte yandan, insanın kızlığının ihlal edilmesi ve tuvaletini yaparken birisinin gizlice gelişinin yeteri kadar endişeye neden olabileceğini düşündü.

Onu kolundan tutup geldikleri yöne götürmek istedi, ama Annabel kımıldamadı.

"Ama hala şey..." Sustu ve yanakları kızardı.

"Tamam. Yapacaksın. Önce adamlarımı almak istiyorum" dedi onu geri götürmeye çalışarak.

"Adamlarını mı?" diye cıyıkladı Annabel korkuyla yine olduğu yerde kalarak.

"Evet. Etrafında durabiliriz, böylece kimsenin seni göremediğinden emin oluruz." Bu fikir Ross'a gayet mantıklı gelmişti. Ama Annabel'in bunu duyduğundaki surat ifadesini görünce, aynı fikirde olmadığını anladı.

"Lordum, benim ciddi ciddi... Etrafımda onca adam varken bunu yapabileceğimi sanmıyorsunuz, değil mi?" diye sordu Annabel. Adeta Ross ondan çıplak halde bir köy meydanında tuvaletini yapmasını istemiş gibi sormuştu.

"Ama bir şey göremeyecekler" dedi gülümseyerek. Annabel çalılıkların arasında çömelirken, tatlı minik poposuna adamlarının bakmasına hayatta izin vermezdi. "Çalılıkların diğer tarafında olacaklar, ama birisi yaklaşacak olursa onu durdurabilecekler."

Daha lafını tamamlamadan, Annabel hayır der gibi başını sallamaya başlamıştı. "Mümkün değil... Adamlarımın etrafım-

da durmuş, çıkan sesleri dinlediğini bilerek yapamam... Olmaz” dedi çaresizlik içinde.

“Sadece çış, kadın” dedi Ross ona yardım etmek ister gibi. Annabel çış sözcüğünü söyleyemiyor gibiydi. “Sadece çışını yapacaksın. Çış diyebilirsin. Bunu söylersen, senin hakkında kötü bir şey düşünmem.”

Annabel ağzını açtı, sonra kapattı, sonra yine başını sallamakla yetindi.

Ross iç çekti. Annabel o lanet olasıca sözcüğü söyleyemiyorsa, birkaç adım etrafında duran adamlar varken çışını yapamazdı. Etrafına bakındı, ne yapacağını düşündü ve tamam der gibi başını salladı. “Peki. O halde, buraya gel.”

“Nereye...” Annabel sorusunu tamamlayamadı. Ross onu nehrin kenarındaki bir çalılığa getirip durdu.

“Burada yap” dedi kolunu bırakıp, arkasını dönmek üzere birkaç adım uzaklaşarak. “Burada bekleyeceğim. Böylece, önün de, arkan da korunaklı. İkimiz de yan taraflara bakabiliriz.”

Ross onun tamam demesini veya giysilerini kaldırırken ses çıkmasını bekledi, ama ikisi de olmadı. Arkasına bakmak ve ne yaptığını görmek için kendisini zor tutarak “Yapmıyorsun, değil mi?” dedi.

“Şey... Hayır, henüz değil” diye mırıldandı Annabel. Sonra, sustu, hafifçe öksürdü ve “İşlik çalabilir misin, Lordum?” diye sordu.

“İşlik mi?” Bunu duyunca, arkasına döndü. Annabel hala onu bıraktığı noktada, suratında gayet huzursuz bir ifadeyle duruyordu, ama hala ayaktaydı; eteğini beline kaldırıp yere çömelmemişti.

Annabel özür diler gibi suratını ekşitti. “Islık çalabilirsen daha rahat yaparım.”

Ross iç çekerek başını salladı, ama araksını dönüp ıslık çalmaya koyuldu. Ama keşke Annabel biraz acele etse de işini bitirse diye düşünüyordu. Kendisinin de çiş yapması gerekiyordu. Böylece, Annabel birkaç saniye sonra hafifçe öksürünce ve “Açıklık alana geri dönebiliriz” deyince derin bir oh çekti.

Ross onu adamlarının kamp kurduğu yere geri götürdü, Gilly’yle Marach’a neler olduğunu anlattı. Onlara Annabel’e göz kulak olmalarını söyleyip, diğer adamlarına karısının gördüğü kişinin oradan uzaklaştığından emin olana dek etrafı kolaçan etmelerini emretti.

Ross Annabel’in gördüğü kişinin, yayan olarak yolculuk eden bir başka kişi veya bir başka yakınlar kamp kurmuş, tuvalet arayan birisi olduğunu tahmin ediyordu, ama ne kendisi, ne de adamları kimseye rastlamadı.

Daha önceden gördüğü izleri yeniden gördü, ama izler bir on adım kadar devam ediyor, sonra suyun kenarında siliniyordu. Nehirden bir teknenin karaya çıkarıldığına dair de bir iz yoktu. Nehrin bir tekne için yeteri kadar derin olduğundan bile emin değildi; o yüzden, gelen kişi ya nehrin karşı tarafına geçmişti, ya da tekrar dışarı çıkmadan önce suyun içinde biraz yürütmüşü. Yine de, bu karşılaşmanın tamamıyla tesadüfi olduğu konusunda fikrini değiştirmede. O sırada, İngiltere’deydiler. Hangi İngiliz peşinde öfkeli bir İskoç varken, karısının karşısına o şekilde çıktı diye köpürürken, geride bıraktığı izleri silmezdi ki?

Her şeyin yolunda olduğuna kanaat getirince, Ross adamlarını geri çağırdı ve akşam yemeği için avlanmalarını emredip, kampa ve karısının yanına döndü.

Bölüm 4

Annabel sırt üstü döndü ve gözlerini açıp mutlu mutlu iç çekti; sonra, açık hava yerine, bir tavana baktığını fark edince şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Hızla doğruldu, etrafına bakındı ve içinde bulunduğu odayı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. En sağ köşesinde bir masa ve sandalyelerin, iki ayrı sandalyenin ve tam karşısındaki şöminenin önünde ufak bir masanın, solundaki iki pencerenin arasında bir lavabonun bulunduğu büyükçe bir odaydı... Tabii, bir de üstünde yattığı yatak vardı; hayatında gördüğü en büyük yataktı ve son derece yumuşak ve rahattı. Saman yerine tüylerle doldurulmuş gibiydi. Son on dört sene boyunca manastırda yattığı o sert ve dar yataktan en azından beş misli, Ross'la Waverly'de yattıkları yataktan da iki misli büyüktü. Kesinlikle o yataktan da daha rahattı. Annabel rahatlık konusunda kralın bile daha iyi bir yatağı olmadığına emindi.

Esas sorun, kimin yatağında veya nerede olduğunu bilmemesiydi. Hatırladığı son şey, yeni evine yaptıkları o bitmek bilmez yolculuğun üçüncü gününde kısırağının üstünde gittiğiydi. İlk iki gün, güneş batarken mola vermişlerdi, ama üçüncü gece hava karardıktan sonra bile yola devam etmişlerdi. Annabel muhtemelen MacKay'e yaklaştıklarını düşünmüş, ama bir şey sormadan yola devam etmişti.

Eyerin üstünde uyuya kaldığını tahmin etti ve yere düşmediği için çok şaşırıldı. O aptal yan eyer gerçekten de kötü bir icattı. İnsanların bacaklarını atların yanından sarkıtarak ata binmemesi gerektiğine emindi ve daha önceden hiçbir eyerin üstünde yolculuk etmediği halde, bunun çok daha rahat olacağını düşünmüştü. Atı dizginlere başlı kalarak idare etmektense, bacakları sıkıp idare etmek çok daha kolay olmalıydı. Kapının açıldığını duyunca gerildi ve o yöne bakıp da yaşlıca bir kadının içeri baktığını görünce rahatladı. Yabancı kadın Annabel'in yatakta oturduğunu görünce gülümsedi.

"Ah, güzel! Demek uyandın." Kapıyı ardına kadar açtı ve peşinde elinde çeşitli şeyler olan hizmetkârla birlikte içeri girdi.

Annabel postları çenesine kadar çekip, iki adam tarafından içeri bir küvetin taşınışını ve odanın en sol köşesindeki büyükçe alana yerleştirilişini izledi. Onların ardından, her biri su dolu birer kova taşıyan dört adam daha içeri girdi; kovaların bazılarının üstünde buharlar tütüyordu. Bu dört adamın ardından sabunlar, keten kumaşlar ve üstünde yiyecekler olan bir tepsi taşıyan kadınlar içeri girdi. Odaya son olarak bir sandık taşıyan iki adam geldi.

Oda bir anda kalabalıklaşmıştı, ama içeri giren herkes elindekileri bırakıp ya meraklı kaçamak bir bakışla, bir reveransla veya gülümsemeyle çıkınca hızla boşaldı. Annabel endişeyle geri gülümsedi, çıkan herkes başını salladı ve geriye sadece odaya ilk giren kadın kaldı.

"İşte, oldu!" dedi kadın neşeye son çıkan hizmetçinin ardından kapıyı kapatıp. "Sanırım, her şey geldi."

"Öhöm" dedi Annabel postları aşağı indirmeden. Bunların niye getirildiğinden emin değildi. Hala nerede olduğunu da

bilmiyordu, ama MacKay'ye varana dek uyuduğundan şüphelenmeye başlamıştı. Birisi onu yatağa getirmiş... Sonra da soymuş olmalı diye düşündü dehşet içinde. Çünkü örtülerin ve postlarına altında tamamıyla çıplaktı.

“Şimdi, ben banyonu hazırlarken, sen de kahvaltını et.” Kadın bunları söylerken, tepsiyi Annabel'in kucağına yerleştirdi.

Tepside ekmek, peynir, iki kabarık çörek ve bir çeşit içecek vardı. İçeceğin üstünden yayılan buharın kokusuna bakılacak olursa, ılık elma suyuydu. Annabel şömineye bakakaldı ve kadının söylediklerini düşündü: “Şimdi, ben banyonu hazırlarken, sen de kahvaltını et.”

Banyo kendisi için mi hazırlanmıştı? Annabel ona birisinin yardım etmesine alışık değildi. Manastırda, başrahibenin talimatlarına göre herkes için tek bir banyo saati olurdu. Başrahibe banyo günü olduğunu duyururdu, mutfaklarda büyükçe bir küvet hazırlanırdı ve kadınlar bunu sırayla kullanırlardı. Manastırdaki en genç kızlardan biri olan Annabel hep sona kalırdı, banyo yapacak vakit geldiğinde de su her zaman soğuk ve kirli olurdu.

Annabel bu suda yıkanmak zorunda kalırdı, ama sonrasında kendini asla temiz hissetmezdi ve ilk fırsatta nehirde temizlenmek için sık sık kaçardı. Aslında, sık sık banyo vaktinde nehre gitmek üzere gizlice manastırdan çıkardı. Manastırdaki vaktinin yarısını ahırdaki hayvanlarla ilgilenerek, diğer yarısını da metinleri deşifre ederek geçirirdi. Metinler sorun değildi, ama ahırda çalışmak pis bir işti ve başrahibe Annabel'in dilediği kadar banyo yapmasına izni vermezdi. Annabel de bu yüzden düzenli olarak nehire giderdi.

Ne yazık ki, başrahibe onun bu ufak kaçamaklarını öğrenmiş ve hiç hoşnut olmamıştı. Ona göre, Annabel'in temiz ol-

mak istemesinin nedeni sığılıktı. Annabel'in sırtındaki o yara izleri de bunun cezasından kalmaydı. Başrahibe sorumlu olduğu kadınları asla dövmezdi, ama bunu kendilerinin yapmasını isterdi. Sırtında yara izi olmadan yanına gidilirse de daha kötü bir ceza verirdi. Manastırda birçok daha kötü ceza verilirdi. Başrahibe sorumluluğu altındaki kişileri cezalandırırken oldukça yaratıcı olabilirdi.

“Çörekleri sevmedin mi?”

Annabel tepside başını kaldırdı ve yaşlıca kadının endişeyle küvete su boşaltmayı kestğini ve ona baktığını gördü.

“Ha, tabii” dedi hemen pofuduk çöreklerden birini alıp. Annabel bunları sevip sevmediğini bilemiyordu. Daha önce hiç yememişti. Manastırdaki aşçı pek iyi değildi. Elinden gelen en iyi şey yahniler veya kolay birkaç yemekti. Gerçi başrahibe lezzetli şeylerin pişirilmesini de teşvik etmezdi. Oburlukla ve kadınların yediklerinden keyif almasıyla ilgili sert düşüncelere sahipti. Annabel'se başrahibenin bu konuyla takıntılı bir biçimde ilgilenmesini biraz tuhaf bulurdu, ama bunu hayatının bir parçası olarak kabullenmişti.

Tereddütle çörekten bir ısırık aldı ve çiğnemedi ağzında tutarken gözleri irileşti. Hayatında hiç ortasında tatlı meyve olan o pofuduk çörek kadar lezzetli bir şey tatmamıştı. Waverly'deki aşçı düğün ziyafetinde lezzetli bir şeyler pişirmiş olabilirdi, ama Annabel yemek yiyemeyecek kadar heyecanlı olduğundan, önüne koyulan bal likörüne bakmakla yetinmişti. Ama bu... Bu çörek saf mutluluktı.

Bir metal sesi duyunca, suyu küvete boşaltan hizmetçi kadına baktı ve çöreğin geri kalanını ağzına attı. Etrafta elbisesini ararken çiğnemeye koyuldu. Elbiseyi yatağın ucunda gördü. Çöreği yutup tepsiyi kenara koydu ve elbiseyi almak için

öne eğildi. Çabucak başından geçirip yataktan çıktı ve elbise kalçalarından aşağı inerken kadına yardım etmek üzere telaşla yanına gitti.

“Ne yapıyorsun kızım?” diye sordu yaşlı kadın Annabel’in bir kovayı alıp suyu küvete boşalttığını görünce.

“Yardım ediyorum” dedi Annabel tereddütle. Kadının suratındaki şok ifadesine şaşırmıştı.

“Yardım mı?” dedi kadın ağır ağır. Sonra, başını salladı. “Eh, o halde derhal yardım etmeyi kes ve yatağa geri dönüp önce kahvaltını bitir. Bu senin değil, benim işim.”

“Ha, peki.” Annabel utandığını ve suratının kızardığını hissetti ve kovayı yere koydu. Sonra, apar topar yatağa dönüp oturdu ve tepsiyi yanına çekti. Banyonun hazırlanmasına yardım etmek için ilk çöreği aceleyle yemişti, ama ikincisini keyfini çıkararak, yavaş yavaş yedi. Gerçekten de çok lezzetliydi ve manastır aşçısının bu tür lezzetli şeyler pişirememesinin belki de iyi olduğunu düşündü. Yoksa sırtı baştan başa oburluk yüzünden yaralarla ve izlerle kaplı olurdu.

Annabel çöreği ağır ağır yediği halde, kadın küveti doldurmadan bitirmişti. Bu yüzden, ekmekle peynirin de tadına baktı. Ama artık aç hissetmediğinden, birkaç ısırik aldıktan sonra tepsiye koydu ve beklerken ılık elma suyunu yudumladı.

“İşte oldu.”

Yaşlı kadının memnuniyetle bunu söylemesi, Annabel’in küvetin dolduğunu ve kadının ona baktığını fark etmesine neden oldu.

Elma suyunu tepsiye koydu ve yataktan kalkıp hemen küvetin yanına gitti.

“Lordum Leydisinin kendi hizmetçisini getirmediğini söy-

ledi, o yüzden buradaki kadınlardan birini seçmen gerek. Bu sırada, benimle idare edebilirsin" dedi kadın elbisesini çıkar, masına yardım etmek için öne uzanıp.

Annabel bir hizmetçinin ona yardım etmesine alışık değildi. Manastırda bu tür şeyler olmazdı. En azından, kendisinin bir yardımcısı yoktu ve diğer kadınların da giyinmelerine veya soyunmalarına yardım eden hizmetçileri olmadığını biliyordu. Tabii, başrahibe dışında. Belki de bu yüzden bu sevecen ve yaşlı kadının soyunmasına yardım etmesi Annabel'i çok kötü hissettirmişti.

Bir çocuk olmadığını ve bunu kendisinin yapabileceğini söyleyecekken, kadının yardım etmesine izin verdi, elbisesi kıp kıp da küvete girdiğinde rahatladı. Ama kadın onu o zaman da rahat bırakmadı. Bir bezle sabun aldı. Annabel'in düşündüğü gibi bunları ona vermedi ve saçlarını sırtı açılınsın diye kenara atıp onu sabunlamaya koyuldu.

Annabel birkaç dakika boyunca, hiç kıpırdamadan oturdu, sonra hafifçe öksürüp "İsminiz nedir?" diye sordu.

"Ah" diye hafifçe güldü kadın; sırtını sabunlamayı kısa bir süre kesip "Özür dilerim, Leydim" dedi. "Söylemedim, değil mi? Ben Seonag."

"Seonag" diye mırıldandı Annabel. Kadının ismini Şav-nak diye telaffuz etti. Sonra, arkasına bakıp gülümsedi. "Seninle tanıştığıma memnun oldum, Seonag."

"Ah." Kadın şaşırmış gibiydi, ama ona kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ben de sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Leydim."

Annabel başını sallayıp tekrar önüne döndü. Seonag derhal sırtını sabunlamaya devam etti. Birkaç saniye sonra, Annabel

“Burası MacKay mi o zaman?” diye sordu.

Seonag yine onu sabunlamayı kısa bir süre kesti, sonra doğruldu ve Annabel’in suratını görebilmek için küvetin yanına geçti. Karşısına dikildiğinde, ağzı ardına kadar açıldı; ama ağzını hemen kapattı ve sabırsızlıkla “Tabii, hatırlamıyorsun, değil mi? Lordum seni içeri taşıyarak getirdiğinde uyuyordun. Tanrım, hepimiz paldır küldür içeri girince bunlar da kim diye düşünmüşsündür.” Başını salladı ve “Evet, Leydim. Burası MacKay” dedi.

Annabel tamam der gibi başını salladı. Bunu tahmin etmişti, ama emin olmak iyiydi. “Şey... Kocam nerede?” Ross’tan kocası olarak söz etmek ona tuhaf geldi. Annabel her şey daha çok yeni olduğu için öyle hissettiğini düşündü.

“Ha, Liam’la konuşuyor” dedi kadın sanki bunu bilmesi gerekirmiş gibi. Annabel Liam’ın kim olduğunu bilmiyordu ve bunun suratındaki boş ifadeden belli olduğunu tahmin etti; çünkü Seonag hemen açıklamaya koyuldu. “Liam onun sağ koludur. O burada yokken neler olup bittiğini anlatıyor.”

“Ha, evet, tabii” dedi Annabel başını sallayarak.

Seonag gülümseyerek tekrar küvetin arka tarafına geçti, ama bu sefer sabunları yıkamaya başladı. İşini bitirirken “Şimdi, saçlarını yıkayacağım ve ben elbiseleri ayırırken seni banyonu bitirmen için rahat bırakacağım” dedi. “Kumaşçı gelip de sana birkaç elbiselik kumaş alana dek, bir, iki tane idare edebileceğin elbise olmalı.”

“Elbiseler mi?” dedi Annabel merakla etrafına bakınıp. Odaya son olarak getirilen sandığa baktı.

“Evet. Lordum sana eşyalarını toparlayacak kadar vakit vermediğini ve yeni elbiselere ihtiyacın olacağını söyledi. O

yüzden, çocuklardan Leydi Magaidh'in sandığını getirmelerini istedim.”

Annabel dudağını ısırды, ama Seonag saçlarını ıslatabilmek için arkaya kaykılmasını söyleyince bir şey demeye fırsat bulamadı. Yine de vakit olsaydı bile toparlayacak eşyası olmadığına gayet iyi biliyordu. Waverly'ye giderken giydiği elbise yakılmıştı. Kimin elbisesini giyerek evlendiğinden bile emin değildi. Durumun yarattığı o panikle, bunu sormak aklına bile gelmemişti. Ama bunun Kate'in Ross'la evlenirken giymesi için dikilmiş bir elbise olması gerektiğini düşündü. Kesinlikle onun için yapılmamıştı. Annesinin hizmetçileri elbiseye sığabilsin diye kenarlarına ekler dikmişlerdi ve Annabel banyo yapıp hazırlanırken, çılgınlar gibi elbiseyi yetiştirmeye uğramışlardı. Neyse ki, Kate ondan uzun boylu ve daha ince yapılydı; Annabel takılmasını diye elbisenin eteğinden kesilen birkaç santimlik kumaş yan taraflara eklenebilmişti.

“Leydi Magaidh kim?” diye sordu Annabel merakla Seonag saçlarını sabunlarken.

“Lordumun annesi” dedi Seonag. “Beş sene önce vefat etti, elbiseler bu yüzden yeni değil, ama idare edecek bir şey bulacağımıza eminim.”

Annabel sessizce başını salladı.

“İkiniz aynı beden gibisiniz, o yüzden fazla tadilata gerek olmayacak. Sadece biraz yenilemek gerek” dedi Seonag neşeyle. “Bu da çok iyi.”

“Evet” dedi Annabel Seonag saçlarını durulamaya başlarken. Ama hayatında ilk kez birisinin dolgun bedeninin iyi bir şey olduğunu söylediğini düşünmeden edemedi. Annesi onu törene hazırlarken birkaç olumsuz yorum yapmıştı ve ablası Kate gibi ince uzun olmasını istediği belliydi. Başrahibe de

Annabel'in bedeninin ele verdiği oburluk duyumuyla ilgili onu cleştirmekten başka bir şey yapmamıştı doğrusu.

"İşte, oldu. Hepsi bitti" dedi Seonag tatlı bir sesle. Onu küvette yukarı kaldırdı. "Sen banyonu bitir, ben de elbiselere göz atayım."

Annabel kadının ona verdiği bezi alıp, sabunlu suda kol-larını ve göğsünü keselemeye koyuldu, ama bakışları sandığı açıp içinden rengârenk elbiseler çıkaran Seonag'taydı. Kadının sandıktan koyu kırmızı renkli bir elbiseyi çıkarıp şöyle bir göz attıktan sonra yatağın ucuna koyuşunu izledi. Bunun ardından, koyu yeşil renkli bir elbise ve üstünde kocaman bir leke olan yanı turuncu renkli, Seonag'ın yere attığı bir elbise daha çıktı.

Annabel banyosunu bitirmeye fırsat bulamadan, yatağa birkaç elbise daha koyuldu, ama Annabel sabunlanmak için kullandığı bezi sıkıp ayağa kalkmaya yeltendiğinde, Seonag işini bıraktığı gibi yanına gelip etrafına büyükçe keten bir kumaş sardı.

"Teşekkür ederim" dedi Annabel yampiri bir gülümsemey-le. Bu şekilde hizmet edilmeye alışık değildi ve kendisini hu-zursuz hissediyordu. Ama bunu söylemedi. Kadın muhtemelen onda ne terslik olduğunu düşünürdü. Annabel leydilere bu şe-kilde hizmet ediliyor olması gerektiğini düşündü... Tabii, bir manastırda rahibe yardımcısı değillerse.

"Gel şöminenin karşısına otur da saçlarını tarayayım" dedi Seonag Annabel'i kolundan tutup küvetten çıkarırken.

Annabel kadının onu şöminenin karşısındaki sandalyeler-den birine götürmesine izin verdi. Ateş yanmıyordu, ama mev-simlerden yazdı ve yakılması gerekmiyordu. Seonag saçlarını tararken, önce konuşmadı, ama sonra sorular sormaya koyul-du. Annabel yeni kocası, evi veya orada yaşayanlar hakkında

hiçbir şey bilmediğinden, biraz bilgi edinmenin iyi olacağını düşünmüştü. “Kocam annesine yakın mıydı?” diye sordu.

“Ah, evet. Ona tapardı” dedi Seonag. “Leydi Magaidh çok özel bir kadındı. Herkes onu çok severdi. Aşçıdan en düşük mertebeli hizmetçiye kadar herkesin ismini bilirdi. Bu iç kaleyi öyle güzel idare ederdi ki.” Seonag hasretle iç çekti. “Öldüğü gün gerçekten de çok acı bir gündü.”

Annabel kaşlarını çatı. İç kaleyi idare edişini kimsenin övmeyeceğine emindi. Ne yapması gerektiğini bile bilmiyordu. Tam olarak ne yapacaktı? İç çekip bu konuyu o an için bir kenara bıraktı. “Nasıl öldü?”

“Göğsünde bir sorun vardı. İlk başlarda, nefessiz kalıyor gibiydi, ama sonra soluk aldığında çok öksürüyordu. Daha sonraları, yürüyecek kadar bile düzgün nefes alamamaya başladı. Şatoyu büyük salondaki bir sandalyeden, sonra da yataktan idare etmeye başladı. Ondan sonra da...” Seonag çaresizlikle omuzlarını silkti. “Solup gitti.”

Annabel nazik bir şeyler mırıldandı ve tekrar soru sormadan önce biraz bekledi. “Ya kocamın babası?”

“Ah, evet, yaşlı Lord.” Seonag hüzünle iç çekti ve Annabel’in saçlarını taradığı fırça yavaşladı. “Bir kıymık yüzünden öldü.”

Annabel gözlerini kırıştırıp kadına döndü. “Bir kıymık mı?”

“Hı-hı.” Seonag başını sallayıp, saçlarını taramaya devam edebilmek için onu önüne çevirdi. “Eli mikrop kaptı. Bu yüzden onu uyardım, ama beni dikkate alıp kulak asmadı. Aslında, bence Leydi Magaidh’in ölümü yüzünden kalbi paramparça oldu ve yaşamak istemedi” dedi yine iç çekerek. “Kolundan

yukarı doğru siyah bir çizgi çıkmaya başlayınca, onu kurtarmayacağımız anladım.”

“Tanrım” diye mırıldandı Annabel. Bir kıymık yüzünden ölmek. Aslında şaşırması gerektiğini düşündü. Kıymık yüzünden ölmek, o kadar da nadiren görülen bir olay değildi. En azından, duyduğu kadarıyla öyleydi. Onunla birlikte ahırda çalışan Rahibe Clara bir keresinde genellikle ufak yaraların göz ardı edildiğini ve büyük yaralarla uğraşılırken bunların mikrop kapıldığını söylemişti. Rahibe Clara bir rahibe yardımcısı olmamıştı. Normal bir hayat sürmüş, evlenip çocuk sahibi olmadan önce ailesiyle yaşamıştı. Ancak çocukları evlendikten ve kocası öldükten sonra, manastıra girmiş ve rahibelik yemini etmişti. Kocasını kaybettikten sonra, hayatın aynı olmadığını ve hayatının geri kalanını Tanrı’ya hizmet ederek geçirmekten memnun olduğunu anlatmıştı. Rahibe Clara Annabel’e çok şey öğretmişti. Annabel’in manastırdaki hayatının nadir güzel yanlarından biriydi. Onu özleyecekti... Ona veda bile edememişti. Bunu düşününce, suratını astı. Ne bir şey almasına izin verilmişti, ne de herkese veda etmesine... Bunları yapabilmesi için birkaç dakika bile ayıramazlar mıydı?

“Aaa, bu çok güzel oldu.”

Seonag ona aniden buğulu ve biraz eğik bir el aynası uzattınca, Annabel şaşırdı. Sonra, aynaya bakakaldı. Manastırda ayna kullanmaları yasaktı. Başrahibe bunun bir günah olduğu, aynaların şeytanın bir oyuncağı olduğunu söylerdi. Waverly’de ayna olup olmadığını da bilemiyordu. Annesi ona düğün hazırlıkları sırasında bir ayna vermemişti, Annabel’in aklına da istemek gelmemişti. Kendisini bir tek manastırın oradaki nehirde yüzerken suda görmüştü ki bu da zaten dalgalı bir görüntüydü.

“Hoşuna gitti mi?” dedi Seonag gülümseyerek.

Annabel elini kaldırıp saçlarına elledi. Seonag saçlarını tarayarak kurutmuştu. Aynadaki aksinde, saçları parlak ve kap-kara bir yığın olarak gözükiyordu; pembe yanaklı, soluk oval suratını çevreliyordu. Hizmetçi saçlarını arkadan toplamış ve Annabel'in suratının iki yanında birkaç ince tutamı örmüş ve bir şekilde arkadan tutturmuştu. Bu şekilde, gözleri kocaman gözükiyordu. Ya öyleydi, ya da gözleri zaten iriydi, diye düşündü Annabel.

Hayretle "Çok güzel gözükiyorum" dedi ve bu sözleri nedense Seonag'ı güldürdü.

"Canım, sen zaten çok güzelsin" dedi Seonag keyifle. Sonra, daha yumuşak bir sesle "Ailen bunu sana söylemiştir herhalde" dedi.

Annesi ona ne kadar iri olduğunu söylemekten ve başrahibenin bu iriliğe ulaşmasına izin verdiği için sızlanmaktan başka bir şey yapmamıştı. Annabel Leydi Waverly'nin onun güzel olduğunu düşündüğünü hiç sanmıyordu. Ama odanın kapısı açılınca, bunu söylemeye fırsat bulamadı. O da, Seonag da şaşkınlıkla kapıya baktılar, ama Annabel ancak Seonag'ın yanından başını uzatınca kocasının geldiğini görebildi.

"Hah, güzel. Hazırsın" dedi Ross beğeniyle onu görünce.

"Eh, ne için hazır olmasını istediğine bağlı" dedi Seonag gülümseyerek. Yana çekilip, Annabel'in üstünde hala keten bir kumaş olduğunu gösterdi.

"Ha, tamam" dedi Ross hemen. Kocasını onu süzünce, Annabel kendisini çıplak hissetti. Ross'un bakışları her santimini dikkatle dolaştıktan sonra, tek bir şey söyledi. "Seonag."

Kadın kıs kıs güldü ve sadece yataktaki elbiseleri toplamak için duraksayıp kapıya yöneldi. "Bunları aşağı götürüp,

tadilattan geçirmek için ne yapılması gerektiğine bakayım. Sen de karınla konuş, Lordum.”

Ross tamam der gibi homurdandı ve onun için kapıyı açtı. Hizmetçi kadın dışarı çıkar çıkmaz da kapıyı kapatıp, Annabel’in yanına gitti.

“Tamam” dedi Annabel alçak sesle Ross yanına gelirken. Kocasını savunmasız, minnacık bir tavşanı köşeye kısırmış bir kurt gibi ona bakarak yürüyordu ve Annabel kendisini gerçekten de bir tavşan gibi hissediyordu. Ross’un bakışlarında onu çok geren bir şey vardı. Kocasını aç gibiydi, ama açlığı sanki yiyeceğe karşı değildi. Annabel nedense kocasını evlilik şartını yeniden yerine getirmek istiyormuş gibi hissetti.

Bunun bir kereden fazla yapılmadığını sanıyordu, ama kendisi bu konuda oldukça bilgisizdi. Hatta ilk birleşmelerini bile hatırlayamadığından, bu konuda son derece cahil sayılırdı, ama kocasının aklından o sırada gayet şehvet dolu şeyler geçtiğine emindi.

Ross’un bakışları ıslak kumaşın altındaki göğüslerinde kalınca ve dudaklarını yalayınca, Annabel birden ayağa kalktı ve omuzlarını saran kumaşı daha sıkıca tuttu. Zoraki bir gülümsemeyle yanıt verdi, ama ayakları geri geri gitti ve onu kocasından uzaklaştırdı. “Geç uyandığım için özür dilerim, Lordum.”

“Uzun bir yolculuktu ve yol boyunca uyumadın. Hizmetçilerden seni rahatsız etmemelerini istemiştin” dedi Ross ona doğru yürümeye devam ederek.

“Tamam. Şey, bu... Çok düşünceli bir davranış” diye kekeledi Annabel ensesine şöminenin üstünün değiştiğini hissedererek. Artık geriye gidecek yer olmadığından, yana doğru ilerledi ve “Teşekkür ederim” dedi.

“Rica ederim” dedi Ross. Annabel’i izlerken, üstündek kumaşa sanki ardındakileri görebiliyormuş gibi baktı. Annabe gerçekten de öyle olup olmadığını anlamak istermiş gibi üstüne baktı. Ross en azında kumaşın ıslak yerlerinden bir şeyleri görüyor olmalıydı... Islak yerler de nedense hep önemli bölgelerin üstünde, diye düşündü panik içinde ve birden aklına Peder Gerder’in kadınların kötülükleri ve baştan çıkarıcılıkları hakkında söyledikleri geldi. Yüce Tanrım, dedi içinden, bunu istemeden yapıyor, kocasını bedensel zevklere karşı baştan çıkarıyordu... Üstelik de günlerden çarşambaydı. Yani, kilisenin bedensel zevklere yasakladığı gündü.

Annabel şöminenin yanındaki sandalyeye çarptı ve durmak zorunda kaldı. Ama kocası ona bir santim kalana dek yaklaşmaya devam etti. Onu sandalyeye sıkıştıran Ross, beline uzandı ve bedenleri birbirine yaslanana dek kendisine doğru çekti.

Annabel irileşmiş gözlerle ona bakarken, Ross suratına eğildi, ama Annabel birden “Ne güzel bir Çarşamba günü, değil mi?” dedi.

“Evet” dedi Ross dudaklarını hedef alarak. Annabel başını çevirmemiş olsa, Ross’un onu öpeceğinden emindi.

Ross’un dudakları boynuna denk gelince ve onu öpmeye başlayınca, Annabel dengesinin tuhaf bir biçimde alt üst olduğunu hissetti ve düşmemek için Ross’un kollarına tutunup çaresizlik içinde “Evet, çok güzel bir Çarşamba sabahı” dedi. Ross bunun ne anlama geldiğini yine anlamayınca, ve aşağıya doğru dudaklarını götürünce, Annabel aynı çaresizlikle “Acaba kilise neden Çarşamba günlerini çiftlerin birlikte olmasını yasaklamak için seçmiş?” diye sordu.

Ross bunu duyunca gerildi ve birkaç saniye kaskatı kesildi, ama sonra ağır ağır doğruldu. Ona bakarken, suratında hiç de hoş bir ifade yoktu. “Yasaklamış, değil mi?” dedi.

Annabel özür diler gibi başını salladı ve bunu hatırlattığına neredeyse pişman oldu. Bir yanı, bunu hatırlattığı ve istediği şeyi elde etmesini engellediği için pişman olmuştu. Ama bir başka yanı da rahatlamıştı. Kocasının onu gerdek gecesi rahatlatmasını, böylece acı çekmemesini sağladığı için takdir ediyordu... Ama olanları hiç hatırlamadığı için, en az gerdek gecesindeki kadar cahil ve gergindi. Üstelik tatsız işleri yapıp kurtulmanın daha iyi olduğunu da düşünmüştü.

Peder Gerder evlilik ilişkilerini diline doladığı, bunların ne zaman uygun olup olmadığından bahsettiği için, ona lanet okudu. Rahip bunu yapmamış olsaydı, beş dakika gibi bir süre içinde muhtemelen yataktan daha akıllı bir kadın olarak çıkacaktı, çünkü bu iş olsa olsa o kadar sürüyordur diye düşünüyordu.

İşin aslı, Annabel rahibin neden bu konuda bir grup rahibeye nutuk çektiğini de hiç anlayamamıştı, ama zaten rahip bir manastırda yaşayan kişilerle ilgili olmayan birçok konuda konuşmalar yapmıştı. Adam dünyadaki kötülükler hakkında konuşmaya başlayınca, susmak bilmezdi. Bu kötülöklere genellikle evlilik yatağı ve bedensel günahlar da dâhildi. Rahip gerçekten de bu konuya en az başrahibe kadar takmıştı.

Ross iç çekerek doğruldu ve onu bıraktı. Sonra, ona ciddi bir ifadeyle başını salladı ve tek kelime bile etmeden odadan çıktı.

Annabel kapanan kapıya bakıp dudağını ısırđı. Doğru şeyi yaptığını biliyordu. Kilise pazarları, çarşambaları ve cumaları yatağı girmeyi yasaklamıştı. Ama buna rağmen, kocasını hayal kırıklığına uğrattığını hissediyordu. Annabel bunun alışması gereken bir his olduğunu düşündü. Kocasının ne denli cahil ve eğitimsiz bir eş olduğunu anladıkça, Annabel onu sık sık hayal kırıklığına uğratacağından emindi.

Suratını ekşiterek, bu düşünceyi aklından çıkarmaya çalıştı ve elbisesini Seonag'ın soyunmasına yardım ettikten sonra koymuş olduğu yakınındaki sandalyesinin üstünde gördü. Sandalyeye gidip elbiseyi aldı, ama kokuyu hissedince yine suratını ekşitti.

Annabel bunu dört gün boyunca üstünden çıkarmamıştı. Bu da şaşılacak bir şey değildi, çünkü üç gün zaten yolda et-çiğinden, elbisesi at ve ter kokuyordu. Bunu banyo yapmadan önce fark etmediğine şaşırdı. Banyo yaptıktan sonra giyecek olmasına da üzüldü.

Sonra, arkasına bakınca, Seonag'ın sandıkta bıraktığı diğer elbiseleri gördü. Bunlar arasında burasında kusurları olduğu için yanına almadığı elbiselerdi, ama aralarında giyilebilecek kadar iyi durumda olan, en azından kendi leş gibi olmuş elbisesinin yerini alabilecek bir şey olabilirdi.

Elbiselere kısaca göz attıktan sonra, Annabel göğüs dekoltesinin orada ufacık bir lekesi olan açık pembe renkli bir elbiseyi giymeye karar verdi. Leke çok ufaktı, bu yüzden fark edilmeyeceğine emindi. Hemen elbiseyi giyip üstüne baktı. Seonag yanılmıştı: Kendisi ve Ross'un annesi kesinlikle aynı beden değillerdi. En azından, göğüs kısımları değildi. Elbisenin diğer kısımları üstüne tam olduğu halde, Leydi MacKay'ın onun kadar iri göğüsleri olmadığı belliydi.

Annabel göğüslerini itti ve elinden geldiğince elbisenin içine gizlemeye çalıştı, ama hala dışarı fırlıyor gibiydiler. İç çekerek, sandığı güzel, beyaz renkli bir kumaş bulana dek tekrar karıştırdı. Elbiseyi daha uygun hale getirmek için, bunu boyun kısmına yerleştirdi ve elinden gelenin en iyisini yaptığını düşünerek Seonag'ı aramak üzere kapıya gitti. Ama tam kapıya vardığında, arkasındaki pencereden gelen bir gürültü ve cıyaklama onu durdurdu.

Kaşlarını çatıp arkasına baktı ve odanın diğer tarafına gitti. Kepenkler o sırada ardına kadar açıktı. Sabahleyin Ross'un giyinirken önünü görebilsin diye açtığını düşündü. Ya da bütün gece açık kalmışlardı. Her halükarda, kepenkler ardına kadar açıktı. Annabel pencereden aşağı eğilip, şatonun dış avlusuna baktı. İlk önce, ne olduğunu anlayamadı, ama sonra yere devrilmiş bir arabanın etrafına toplanmış ufak bir grup insan gördü. Gruptan birisi yer değiştirince, yerde yatan ve kanaması olan bir adam gördü ve derhal doğrulup kapıya koştu.

"Ah, Leydim, ben de tam..." dedi Seonag Annabel yanından geçip, merdivenden aşağı kata inerken. Hizmetçi kadın lafını tamamladıysa da, Annabel duymadı. Kadını gördüğünde, yavaşlamamış, basamaklardan koşarak inip kalabalık büyük salonu geçmiş ve avluya çıkmıştı. Öylesine hızlı yürüyordu ki, ayakları kanatlanmış gibiydi.

Annabel'in kapıları itip avluya çıktıktan sonra, nerede olduğunu anlayabilmesi için birkaç saniye basamaklarda durması gerekmişti, ama uzun süre orada dikilmesine gerek kalmadı. Devrilmiş arabayı ve etrafında insanları gördü ve hızla yanlarına gitti. Özürler mırıldanarak "Affedersiniz" diye diye kalabalığın ortasına ve yaralı adama vardı. Derhal yere eğilerek duruma göz attı.

"Ne oldu?" diye sordu dikkatini adamın kanla kaplı bacağına verip, kırık kemiği var mı diye kontrol ederek. Sessizlik devam edince, Annabel kaşlarını çatıp başını kaldırdı ve üstüne eğildiği adam da dâhil olmak üzere herkesin şaşkınlıkla ve tereddütle ona baktığını fark etti.

"Leydinize yanıt versenize, şapşallar!"

Seonag'ın sesini tanıyınca, Annabel arkasına baktı ve hizmetçisinin şatodan çıkıp arksıdan durduğunu gördü. Ona min-

netle gülümsedi ve yaralı adama döndü. Derken, birkaç kişi aynı anda olanları anlatmak için konuşmaya başlayınca, bir karmaşa yaşandı.

“Tekerek” diye bağırdı Seonag. Annabel yaralı adamın bacağını kontrol etmeye devam etti. Bir kırık yok gibiydi, ama emin olmadan adamı fazla oynatmamanın daha iyi olacağını düşündü.

“O lanet olasıca köpek atımı ürküttü. Atım geri geri gidip kaçmaya çalışınca, yuları koptu ve araba devrilince, ben de mallarım da düştük” dedi yaralı adam dişerlini sıkarak. Aksanı İskoç’tan ziyade İngiliz aksanını andırıyordu ve Annabel onun sadece gezici bir tüccar olduğunu derhal anlamdıysa da adamın mallarından söz edişinden anlamıştı. Ama ‘o lanet olasıca köpek’ lafının en anlama geldiğini anlamamasına rağmen, bunun o sırada önemli olmadığını düşündü.

“Bir bıçak gerek” dedi kalabalıktakilerin suratına bakarak.

“Neden bir bıçak gerek, bence buna gerek yok” dedi yaralı adam. Sesi birden birkaç oktav yüklemişti.

“Alın Leydim.”

“Teşekkür ederim” diye ona ufak bıçağı uzatan adama dalgın dalgın gülümseyen Annabel tekrar tüccara döndü. Adam fal taşı gibi olmuş gözlerle elindeki ufak bıçağı bakıyordu.

“Onunla ne yapacağınızı sanıyorsunuz?” diye sordu korkuyla.

“Sessiz ol. Canını yakmayacağım” dedi Annabel ona güven vermek için. Sonra, adamın pantolonunu dizinin hemen üstündeki yaranın üstüne kadar yardı. Kalabalıktan derhal mırıltılar yükseldi, ama Annabel bunu duymazdan geldi ve adamın yarasını daha iyi görebilmek için pantolonu yana çekti.

“Pantolonumu mahvettiniz!” diye bağırdı adam korkuyla.

“Pantolonun kazada mahvolmuştu zaten” dedi Seonag tatsız bir ifadeyle. “Bir İskoç olsaydın ve bir etek giymiş olsaydın. Leydimizin bunu kesmesine gerek kalmazdı.”

Kalabalıktan bu sözleri doğrular birkaç ses yükseldi, ama Annabel yarayı incelemeye devam ederken bunlara aldırış etmedi. Adamın bacağına neyin kestiğini anlayamamıştı. Derin, düz ve temizdi; adeta bir kılıç yarası gibiydi. Bir kazada yere devrilmiş bir arabada bu tür bir yaralanma olabileceğini beklememişti. Sonra, adamın diğer paçasından görünen kanlı bıçağın ucunu gördü ve çıkarmak için uzandı. Bıçağın ucundaki kanı inceledi ve merakla adama baktı.

“Bir elma yiyordum” dedi adam tereddütle. “Bıçak elimdeydi. Arabadan yuvarlanıp kış üstü düşerken, kendimi kesmiş olmalıyım. Affınızı diliyorum” dedi hemen lafının sonunda ne dediğini fark edince.

Annabel adamın özrü karşısında hafifçe gülümsedi. Adamı suçlayacak hali yoktu. Şok geçirdiği belliydi. Ayrıca, kanaması hala devam ediyordu. Elbisesinin eteğini yırtıp yarasını bağlamak istedi, ama sonra boğazına sardığı kumaş parçasını hatırladı. Elbisesini yırtmak yerine, adamın bacağına sarmak üzere bunu çıkardı.

Eğreti bandajı adamın bacağına sıkıca sararken, tüccar acıyla nefesini tuttu. Annabel özür diler gibi ona baktı ve adamın bakışlarının göğüslerinde olduğunu fark ettiğinde durdu. Süt beyazı göğüslerinin elbisesinden fırlamak üzere olduğunu görünce de iç çekip doğruldu.

“Şatoya getirilmesi gerek. Bacağına dikiş atmam lazım” dedi.

Seonag başını salladı ve hiç kuşkusuz birkaç adama tüccarı içeri taşımaları için emir vermek üzere ağzını açtığında, buna gerek kalmadı. Birkaç adam çoktan tüccarı yerden kaldırmaya girişmişti. İşin aslı, gereğinden fazla adam yardım etmeye çalışıyordu... Dahası, hepsi de kaldırdıkları adamdan ziyade Annabel'in göğüslerine bakıyor gibiydi.

"Sanırım, Leydi Magaidh'in elbiselerinin göğsü kısımlarını elden geçirmemiz gerekecek" dedi Seonag Annabel'le birlikte şatonun kapılarına doğru yürürken.

"Evet" dedi Annabel alçak sesle. Göğüslerini tekrar elbisenin içine sokmaya çalışmamak için kendisini zor tuttu. Bunu yaparsa, dikkatleri göğüslerine daha fazla çekecekti. Hem bunun bir faydası da olmuyordu. Göğüsleri hemen yukarı fırlıyordu. Bunu aklından çıkarmaya çalışarak "Bir iğneyle iplik gerek" dedi.

"İçeri girer girmez getireceğim" dedi Seonag.

"Biraz da merhem ve viski."

"Viski mi?" dedi Seonag merakla.

"İğneyi, ipliği ve yarayı temizlemek için" dedi Annabel. İnsanlara değil, daha çok hayvanlara dikiş atmakta deneyimliydi, ama manastırda arada sırada kadınlar yaralanırdı ve Rahibe Clara ister hayvanlar, ister insanlar olsun, yaralanmalar ve hastalıklar konusunda rahibelerden en deneyimli olanıydı. Annabel bu tür durumlarda her zaman ona yardım ederdi. Ama nadiren yaralarla tek başına uğraşmak zorunda kalmıştı. Genellikle, sadece yardım ederdi: Ona ihtiyaç duyduğu malzemeleri verir ve yaralanan kişiyi veya hayvanı teskin etmeye çalışırdı.

İlk kez birisinin yarasını dikecekti. Tuhaf bir biçimde, gergin olduğunu hissetti.

“Onu nereye götürelim? Masaya mı?” diye sordu Seonag kaleye girerlerken.

Annabel demir masalara, sonra da peşlerinden gelen kalabalığa baktı... Arkalarında, ciddi ciddi bir kalabalık oluşmuştu. Peşlerinden bir tek tüccarı taşıyan adamlar gelmiyordu... Oradaki kazayı gören herkes içeri girmek üzereymiş gibiydi.

Belli ki, adamın yarasını dikerken herkes onu izliyor olacaktı. Harika, dedi içinden, ama Seonag’ın sorusuna evet anlamında başını salladı. “Masa işimizi görür.”

Bölüm 5

Ross Gilly'yi kalkanına son bir darbe indirerek dizlerinin üstüne çökertti, sonra da kılıcını yere indirip geri çekildi. Suratını ekşiterek, bunun savaş talimi yapmak için hiç de iyi bir zaman olmadığını düşündü. Bu ruh halinden kurtulmadığı takdirde, adamlarından birini öldürmesi işten bile değildi.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Gilly dikkatle kalkanını indirip ayağa kalkarken.

“Evet” diye mırıldandı Ross, ama Gilly tereddütle kılıcını ve kalkanını kaldırıncı başını salladı. “Şimdilik, bu kadar yeter.”

Gilly derin bir oh çekti. Ross arkasını dönüp avluda ilerlemeye başlayınca, Gilly ona yetişip “Eve yeni getirdiğin tatlı ve genç kızla yeni evlenmiş birisine göre çok keyifsizsin” dedi.

Ross bunu duyunca acı acı güldü. “Tatlı ve genç kız mı? İngiliz olmasının şeytanın çocuğu olmasına yettiğini sanıyordum” dedi ciddi bir tavırla adamına lafını hatırlatarak. “Ailesinin ikinci kızı olduğu için onunla evlenmemem gerektiğini sen söylemiştin.”

“Evet, ama o zaman onu tanıımıyordum, öyle değil mi?” dedi Gilly hafifçe gülümseyerek. “Ama eve geri dönüş yolundaki ikinci günde, bu konuda yanıldığımı anladım. O, iyi bir kız. Zeki, meraklı ve...”

“Tatlı mı?” diye sordu Ross yine ciddiyetle.

“Evet” diye başını salladı Gilly.

Ross iç çekti. Ufak tefek karısının kaya gibi sağlam, savaşlarla sertleşmiş adamlarını eve geri dönüş yolunda avucunun içine aldığı belliydi. Annabel yolculuğun büyük bir kısmında bir saksağan gibi konuşup durmuş, gördüğü şeylerin ne olduğunu sormuş ve öyküler anlatmıştı. Ross anlattığı öykülerin büyük bir kısmının hayvanlarla veya kadınlarla ilgili olduğunu fark etmişti... Öyle ki, bir ara artık babasının onu erkek köylülerden ve askerlerinden tamamıyla uzakta yetiştirip yetiştirmediğini düşünmeye başlamıştı. Babası bile öykülerde yoktu. Annesi de öyle. Ama ablasından sık sık söz ediyordu. “Ablam şunu yaptı, ablam bunu yaptı.”

Ross bunları ve bu öykülerin adamlarını nasıl etkilediğini hatırlayınca, başını salladı. Annabel öyle güzel öykü anlatıyordu ki, en sıkıcı olayı bile bir maceraymış gibi gösterebiliyordu. Adamları atlarının sırtında veya kamp ateşinin etrafında, adeta hayatlarında ilk kez bir kadın görüyormuş gibi, büyülenmiş bakışlarla onu izlemişlerdi.

Ama Ross onların gerçekten de Annabel gibi bir kızla ilk kez karşılaştıklarını biliyordu. Annabel’in masumiyeti ve saflığı her yanından yayılıyordu ve her zaman çok neşeliydi. At sırtında yağmur altında bir gün boyunca yol aldıktan, poposu hiç kuşkusuz eyerin üstünde hoplamaktan tutulduktan sonra bile özel bir muamele görmek istememişti. Tam aksine, her gece kamp kurarlarken yardım etmek için ısrar etmişti. İşin aslı, yardım etmektense herkesin ayağına dolanmıştı. Ross onun ata beceriksizce binişinden anlamamış olsaydı bile, kamp kurmakla ilgili bilgisizliği ona Annabel’in daha önce hiç uzun bir yolculuğa çıkmadığını anlamıştı. Ama en azından denemişti ve

Ross'a göre bu, her şeyden daha değerliydi. Adamlarının da bundan etkilendikleri her hallerinden belliydi.

Açıkçası, Ross onun davranışları konusunda herhangi bir sorumluluk alamazdı, ama Annabel'in yol boyunca ne kadar iyi idare ettiğiyle gurur duymuştu. Annabel bir kere bile rahatsız olduğundan, ya da valiz yapmasına vakit kalmayıp, yanına yedek bir elbise ve hizmetçisini alamadığından yakınmamıştı. Sadece her şeyi en iyi yönüyle görmeye çalışmıştı. Bir çadır olmayışını, her gece ateşin etrafında adamlarıyla birlikte yatmak zorunda olmasını da şikâyet konusu etmemişti. Ross ona arkadan sarıldığında, ona sokulmuştu ve sadece saf ve masum insanların yapabileceği gibi anında uykuya dalmıştı.

Geceleri gözüne uyku girmeyen, onun nefes alıp verişini dinlerken, keşke biraz mahremiyetleri olsun diye yanına bir çadır alsaydı diye düşünüp duran Ross'tu. Aptallık ettiğini düşünmüştü ve her gece onun yanında yatarken, bir çadırları olsa neler yaparlardı diye hayal kurmuştu. Onu çıırılçıplak soymayı, sırt üstü yatırmayı ve bir kadınla birlikte olmayı harika kılan tüm o gizli yerleri bulmayı hayal etmişti. Onu zevkle önce inletip sonra ağlattığını, daha sonra da bedenini onunkine gömüp kendi zevkine bakmayı düşünmüştü. Bu hayaller de uyuması açısından zerre kadar faydalı olmamıştı. En sonunda, sadece MacKay'e vardıklarında ona tüm bu güzel şeyleri yapabilme vaadi hissettiği sıkıntıyı biraz hafifletip uykuya dalmasını sağlamıştı.

Ama MacKay'e vardıklarında vakit gece yarısını geçmişti. Bitkin durumdaydı; Annabel'se daha beter bir haldeydi. Oraya varmadan saatler önce eyerin üstünde sızmıştı ve Ross onu düşmesin diye kendi atına almıştı. Kaleye vardıklarında, Ross uyuyan karısını içeri ve yukarıdaki odalarına taşımaktan başka bir şey yapamamıştı. Orada onu soyup yatağa yatırmış, sonra

kendi eteğini çıkarıp yanına uzandığı gibi derhal bitkin bir uy-
kuya dalmıştı.

Ross tüm yorgunluğuna rağmen, o sabah ondan önce uyan-
mıştı. Annabel postların altına gömülmüş, öylesine huzurlu bir
biçimde uyuyordu ki, onu rahatsız etmeye içi elvermemişti.
Dolayısıyla, yokluğundan neler olup bittiğine dair bilgi almaya
gitmişti. Ama adamın anlattıklarına bir türlü odaklanamamıştı.
Aklı sürekli olarak yukarıda uyuyan karısındaydı. En sonunda,
müsaade isteyip yukarı çıkmıştı ve... Annabel ona günlerden
çarşamba olduğunu hatırlatmıştı.

Gerdek gecesinde yünlü bir gecelik giyen bir gelinin kesin-
likle bir çarşamba günü birleşmeye karşı çıkacağını tahmin et-
miş olmalıydı. Kilise pazarları, çarşambaları ve cumaları, kim-
senin hatta evli çiftlerin bile bedensel faaliyetlerde bulunmasını
hoş karşılamazdı. Hatta bunun bir yasaya dönüştürüldüğünü de
duymuştu. Gerçi bu bile onu durduramazdı. Ona göre, bu tür
yasalar saçmaydı ve başkalarının yapabilecekleri ve kendileri-
nin yapamayacakları şeyleri kıskanan, rahatsız erkekler tara-
findan uydurulduğunu düşünürdü. Tanrı'nın yaratıklarının geri
kalanı belirli günlerde birleşmekten kaçınmıyorlardı. Tanrı'nın
bunu insanların yapmasını umursayacağını sanmıyordu. Ama
karısı kilise yasaları ve bunları ihlal etmek konusunda üzülür-
se ve endişelenirse, onu bir şey yapmaya zorlamazdı. Seksten
kesinlikle zevk almazdı ve Annabel'in bundan keyif almasını
istiyordu.

"Peki, o kadar tatlı bir karın olduğu halde, neden bu kadar
mutsuzsun?" diye sordu Gilly onu düşüncelerinden sıyrarak.

Ross iç çekti. "Günlerden çarşamba."

Gilly bir an için kafası karışmış gibi duraladı, sonra gözleri
irileşti. "Haa."

“Evet” dedi Ross keyfi kaçmış bir ifadeyle.

Gilly anlayışlı bir tavırla başını salladı. “Çok yazık. Özellikle de yolculukla geçen üç gün yakınlaşamadıktan sonra.”

“Evet” dedi Ross yine aynı şekilde.

“Hımm.” Gilly başını salladı, ama suratı birden aydınlandı ve “Şey” dedi, “hatırladığım kadarıyla, rahibimiz bize bu yasa-dan söz ederken hep yatağa girmek derdi.”

“Eee?” dedi Ross şaşkınlıkla.

“Waverly’deki rahip de muhtemelen aynı ifadeyi kullanı-yordur.”

“Yani?” dedi Ross.

“Şey, bir yatakta olmazsan buna yine de yatağa girmek de-nebilir mi?” diye sordu Gilly.

Ross bu soruya gözlerini kırıştırdı, sonra adamının ne de-mek istediğini anlayınca ağır ağır gülümsedi.

“Hah, anladın” diye sırtıttı Gilly. “Beni düşündürmeye baş-ladın.”

“Evet” dedi Ross.

“Aklıma bir şey daha geldi” dedi Gilly. “Hatırladığım ka-darıyla, karın evlilik töreninde sana itaat etmeye yemin etti, değil mi?”

“Evet” dedi Ross ne diyeceğini merakla bekleyerek.

“O halde, yatakta olmamanın yine de yatağa girmekle aynı şey olduğunu söylerse, ona sana izin vermesini emredebilirsin. Ne de olsa, Tanrı’nın, rahibin ve ailesinin huzurunda sana itaat edeceğine yemin etti.”

Ross buna kaşlarını çattı. Annabel’e bu tür bir emir verme-yeckti. Onu baştan çıkarmayı ve ikna etmeyi denemeyi tercih

ederdi. Karısıyla annesiyle babasınınki gibi gerçek bir birlik-
telik yaşamayı istiyordu, parmağında oynatacağı öfkeli bir eş
değil. Ama bunu söylemedi ve arkasını dönüp kaleye yöneldi.
Oraya doğru giderek, bu durumla nasıl başa çıkacağını düşün-
dü. Onu kalenin dışındaki ormanlık alanda bir pikniğe götürüp,
ağaçların altına bir battaniye serdikten sonra baştan çıkaraca-
ğım, diye düşündü. Onu daha öpmeden itiraz edecek olursa da
orada bir yatak olmadığını, teknik olarak bunun yatağa girmek
sayılmayacağını söyleyecekti.

Kendi kendine başını sallayan Ross kalenin kapılarını açtı,
içeri girdi ve demir ayaklı masaların oradan sesler geldiğini
duyunca duraksadı. Büyük bir kalabalık toplanmıştı ve herkes
bağıra çağıra bir şeyler söylüyordu.

Ross merakla masaya yaklaşırken “Ne yapıyorsun?” dedi-
ğini duydu birisinin. “İyi uisge beatha’yı bu şekilde harcaya-
mazsın.”

Kalabalıktan bunu onaylarcasına mırıltılar yükseldi.

“Size söyledim. Viski yarayı temizler ve mikrop kapmasını
önler.” Annabel’in sesi bir çan kadar tiz ve gayet bıkkın çıkı-
yordu. Ross kalabalığın kenarına vardı ve önündeki insanların
kafalarının üstünden ne olduğuna bakınca, karısının masanın
üstüne yatırılmış bir adamın üstüne eğilmiş olduğunu gördü.
Annabel o sırada Angus isimli aşçıyı azarlıyordu. Ross onu iz-
lerken, Annabel suratında kararlı bir ifadeyle elini uzattı. “Onu
hemen bana ver, Angus. Ben Leydinim ve bunu emrediyorum.
Adam kanamadan ölmeden önce yarasına dikiş atmam gerek.”

Suratsız yaşlı aşçı tiksintiyle cık cık etti ve ona içinde viski
olan bir kadeh uzattı. “Peki, tamam. Yarasını temizle o zaman.
Ama sonra, Büyük Salon’un yerlerini de onunla temizleyecek-
sin.”

“Temizlemeyeceğim” dedi Annabel sert bir sesle. Sonra, masada yatmakta olan adam aniden doğrulup, kadehi elinden aldığı gibi viskiyi içince ona döndü. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve kadehi adamın elinden kaptı; Ross’un boşaldığını tahmin ettiği kadehe baktı ve kaşlarını çatıp “Neden yaptın bunu şimdi?” dedi. “Biraz daha viskiye ihtiyacım var.”

“Yaramı temizlemek için içmem gerektiğini sanıyordum” dedi adam istifini bozmadan yalan söyleyerek. Ross adamın İngiliz aksanı olduğunu fark etti.

“Viski içmek yaranın temizlenmesini sağlamaz, bunu sen de biliyorsun” dedi Annabel iç çekip. Sonra, Angus’a bakıp kadehi uzattı. “Biraz daha viski gerek.”

Angus kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini kıstı ve dudaklarını büzdü. Ross adamın isyan etmek üzere olduğunu görebiliyordu. Kaşlarını çatarak kalabalığın arasından geçti ve adama karısına karşı geldiği için ağzının payını vermek istedi, ama buna gerek kalmadı. Bir kuş gibi şakıyan tatlı karısı birden masadaki adamın üstünden uzanıp aşçıyı önlüğünden yakaladığı gibi öne çekti. “Ben senin Leydinim, Angus” dedi hışımla. “Ya o kahrolası viskiyi getirirsin, ya da başka bir yerde iş aramaya başlarsın. Bu adamın sırf sen istediğini yapmaya alışmış inatçı bir keçisin diye ölmesine izin vermeyeceğim. Anlaşıldı mı?”

Angus telaşa başını salladı. “Evet, Leydim. Hemen, Leydim.”

Annabel tamam der gibi başını sallayıp adamı bıraktı ve yine iç çekip aşçının apar topar mutfığa gidişini izledi. Sura-tında öyle bir ifade vardı ki, Ross onun aşçıya sözünü dinletmek için yaptığı şeyden pişman olduğunu düşündü.

Karısının önündeki masada bir kıpırtı olunca, Ross’un ba-

kışları Annabel'in önünde yatan adama çevrildi ve Annabel'in göğüslerinin yaralı adamın suratının tam yukarısında olduğunu fark edince kaşlarını çattı. Adamın yarasının o kadar da kötü olmadığı belliydi, çünkü manzarayı keyfini çıkarıyordu. Manzaranın ne kadar muhteşem olduğunu görmesi de Ross'un öfkesini dindirmedi ve kalabalığın arasında daha da hızlı ilerlemeye devam etti.

"Ah, kocam" dedi Annabel şaşkınlıkla. Ross'u gördüğünde, çok utandığı belliydi. Ross kolunu tuttuğu gibi onu masanın üstüne eğildiği yerde doğrulttu. "Ben sadece... Aşçı... Ben..."

Annabel'in kekeleyerek Ross'un gördüğü şeyi açıklama çabası da Ross birden göğüslerini avuçlayınca sona erdi. Aslında, Ross karısının dekoltesini kapatmaya çalışmıştı, ama elleri nedense yönünü şaşırmış ve giysiyi zorlayan dolgun çıkıntılarının üstüne yapışmıştı. Annabel'den boğuluyormuş gibi bir ses çıktı ve suratı o kadar kıpkırmızı kesildi ki, Ross bir an için acaba bedeninde geriye kan kaldı mı diye düşünmeden edemedi. Tüm kanı suratına ve boynuna yayılmış gibiydi. Bir şeyler homurdanıp, ellerini ilk baştan örtmeye çalıştığı yere götürdü ve "Üstünü değiştirmen gerek" dedi.

Annabel bir şey söylemeye çalışıp da sesi çıkmayınca, Seonag yanlarına geldi ve ona bir hatırlatma yaptı. "Buraya geldiğinde giydiği elbiseden ve annenin elbiselerinden başka bir şeyi yok. Annenin üst kısmı karıninki kadar büyük değilmiş. Leydi Annabel orasını kapatmak için bir mendil bağlamıştı, ama..." Seonag döndü ve masadaki adamı ve yarasının etrafına bağlanmış olan kanlı kumaşı işaret etti.

Ross karısının içinde bulunduğu durumun tamamıyla kendi hatası olduğunu fark etti, çünkü ona valiz yapacak vakit bile vermemişti. Onu ailesinden uzaklaştırmak için öylesine acele

etmişti ki... İç çekti ve etraflarındaki merakla kalabalığa bakıp, derhal “Dışarı” dedi.

Bu sözcük ağzından ya çok sert çıkmıştı, ya da surat ifadesi yeteri kadar ciddiye ki, içerideki herkes döndü ve kapılara yöneldi. Ross tatmin olmuş bir halde ellerini Annabel’in göğsünden çekip rahatladı.

Annabel önce tereddüt etti, ama sonra hafifçe öksürdü ve “Angus’u haddim olmadan tehdit ettiğimi biliyorum” dedi. “Ama iğneyle ipliği temizleyebilmek için viskiye ihtiyacım var, yoksa adam bacağını kaybedebilir.”

“Bacağımı kaybetmek mi?” dedi masadaki adam korkuyla sızlanarak.

“Yarayı dikmeden önce doğru dürüst temizlemezsem, evet”, dedi Annabel. Adamın koluna hafifçe vurup, ona cesaret vermeye çalıştı. “Ama buna izin vermeyeceğim. Beni bu konuda işinin ehli birisi eğitti. İyileşeceksin.”

Karısı üstüne eğildiğinde, adamın nasıl göğüslerine baktığını hatırlayan Ross ona bakıp kaşlarını çattı. Adamı tanımadığını fark edince, suratı daha da asıldı.

“Sen de kimsin?”

“Baharat tüccarı” dedi Seonag onun yerine. “Jasper atını ürkütünce ve arabası devrilince yaralandı.”

Ross bir küfür homurdandı.

“Jasper mı?” dedi Annabel merakla.

“Babamın köpeğiydi” dedi Ross. “Babam ölene dek çok iyi bir av köpeği ve dost oldu. Ama o zamandan beri onu zapt etmek mümkün değil.”

Annabel ciddi bir ifadeyle başını salladı ve aşçının telaşla

mutfaktan çıktığını ve elinde bir kadeh daha viskiyle geldiğini gördü. Kadehi alırken “Teşekkür ederim” diye mırıldandı. Birkaç dakika önceki öfkeli halinden eser yoktu.

Angus başını salladı ve endişeyle bir ona, bir Ross’ baktı. Sonra da arkasını döndüğü gibi hızla mutfağının güvenli kollarına gitti.

“Peki, yaramı nasıl... Ahhh!” diye bağırdı tüccar, Annabel bacağına sardığı kumaşı açıp açık yaranın üstüne fazla miktarda viski dökünce. Adam aniden doğruldu ve Annabel’e uzandı. Hiç kuşkusuz canını o kadar yaktığı için boynuna yapışmak istedi, ama Ross onu omuzlarından yakalayıp tekrar masaya itti.

Karısı adamın bu hareketini fark etmemiş gibiydi. Yarısı dolu kadehi Seonag’a uzatmakla yerindi. “Lütfen, iğneyle ipliği birkaç dakika buna batır.”

Seonag başını salladı ve Annabel üstüne viski döktüğü yarayı incelerken, kadın söyleneni yaptı. Ross tüccarı masada tutup, karısının özenle yarayı temizlemesini, Seonag’ın verdiği merhemi uygulamasını ve dikişini sessizce izledi. Tüccar bu işin sonlarına doğru bayıldı. Ross acıdan mı, yoksa kan kaybından mı olduğunu bilemedi. Sadece adamın sessiz olduğuna memnun oldu. Tüccar dikiş atılırken bağırp durmuştu. Ross buna rağmen Annabel yaptığı işi bitirip doğrulana ve sırtı tutulmuş gibi elini arkasına götürene dek adamı bırakmadı.

“Yaralıları tedavi etmek konusunda çok beceriklisin” dedi Ross iltifat ederek. Doğruyu söylüyordu. Annabel dikkatle ve özenle çalışmıştı ve dikişler ufak ve düzgün olmuştu. Ross tüccarın iyi bir yara iziyle ve anlatacak öyküyle oradan gideceğine emindi. Bu da her zaman olan bir şey değildi. Bacağı rahatlıkla mikrop kapabilirdi veya adam yara yüzünden zamanla ölebilirdi, ama Ross Annabel’in çabalarının her iki şeyi de engellediğinden emindi.

“Teşekkür ederim.” Annabel belini ovuşturmayı kesti ve iltifata suratının kızardığını gizlemek için başını önüne eğdi. Ross’un içinden onu öpmek geldi.

Planını hatırlayınca, aniden döndü ve mutfak kapılarına yöneldi. Başını sadece aşçıya emirler yağdırmak için içeri uzattı, sonra iç kalenin kapılarına gitti ve yanına çağırabileceği yakınlıkta duran insanlara göz attı. Gilly’nin ve Liam’ın geldiğini görünce, bağırmmak için yeteri kadar yaklaşmalarını sabırla bekledi ve onları içeri almadan önce tüccarı götürmeleri için talimatlar verdi.

Ross onlara yaklaşıncı, Annabel’in ve Seonag’ın hala masanın üzerinde yatan adamın yanında durduklarını, onu ne yapacaklarını konuştuklarını fark etti.

“Liam ve Gilly onu yukarı kattaki odalardan birine çıkaracaklar” dedi iki kadının konuşmasını bölerek. “Böylece, onu kontrol etmeniz daha kolay olur. Hem bunu Jasper yaptıysa, en azından adam için bunu yapabiliriz.”

“Evet” dedi Seonag iç çekip. Adamın diğer tüccarları da bizden uzak durmaları için uyarmaması ve yatışması için iyi olabilir.”

“Aa, bunu yapmaz değil mi?” dedi Annabel. Sonra, endişeyle “Yapar mı?” diye sordu.

“Diğer kalelerde daha önemsiz kazalarda bu tür şeyler olmuştur” dedi Ross keyifsiz bir ifadeyle. Adam diğer tüccarları uyarırsa, Annabel sonsuza dek annesinin elbiselerini giymek zorunda kalabilirdi. Bakışları Annabel’in dekoltesine kaydı ve kaşlarını çatı. Bu manzara hoşuna gidiyordu, ama herkesin bundan keyif almasını istemiyordu.

“Ben adamın yanında oturur, onunla ilgilenirim” dedi Seonag onu rahatlatmak için.

Ross tamam der gibi başını salladı ve Liam'la Gilly'nin adamı kaldırıp merdivenlere gidişlerini izledi. Seonag da derhal peşlerinden gitti.

"Onu ben de kontrol etsem iyi olacak" dedi Annabel.

Gitmek üzere arkasını döndü, ama Ross onu kolundan yakalayıp durdurdu.

"Hayır, ben..." Onu bıraktı ve etrafına bakındı. Tam o sırada, mutfağın kapıları açıldı. Angus elinde ufak bir çuvalla onlara doğru koştu.

"Buyurun, Lordum. Hepsini kendim hazırladım. En iyilerinden" dedi aşçı.

Ross başını salladı ve çuvalı alırken "Teşekkür ederim" diye mırıldandı. Diğer eliyle Annabel'in kolunu tutup onu iç kalenin kapılarına yöneltti. "Benimle gel."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Annabel.

Ross yanıt vermedi. Ona sürpriz yapmak istiyordu.

"Piknik mi?" dedi Annabel hayretle kırsağının üstünde kocasının atının yanında ilerlerken. "Daha önce hiç pikniğe gitmemiştim."

"Topraklarımızı da görmüş olursun diye düşünmüştüm" dedi Ross. "Artık burası evin."

Topraklarımız... ve evimiz, diye düşündü Annabel ve suratına kocaman bir gülümseme yayıldığını hissetti. Hayatının yedi senesini Waverley'de, son on dört senesini de manastırda geçirmişti, ama Waverly'yi evi olarak düşündüyse bile bunu hatırlamıyordu. Manastırı kesinlikle hiçbir zaman evi olarak düşünmemişti. İlk birkaç sene boyunca, sadece ailesinin gelip onu almasını beklemişti. Başrahibe bunun olmayacağını söylediğinde de onun yanıldığından emindi. Aradan seneler geçtik-

çe, bu rüyadan vazgeçti ve bir yuva olarak göremediği manastırdan asla ayrılmayacağını kabullendi. Oraya asla tam olarak uyamadı, asla oraya aitmiş veya diğerleri onu kabul ediyormuş gibi hissetmedi. Annabel bir rahibe olacak ağırbaşlılığa sahip değildi.

“Ama bunu sana bir şekilde öğretmem gerek” demişti baş-rahibe büyük bir bıkkınlıkla. Bunu yapmayı da denemişti. Nasıl bir rahibe olacağını öğretmek uğruna, hayatını mahvetmişti. Annabel de öğrenmek için elinden geleni yapmıştı. Gerçekten de denemişti. Ama ne kadar denerse denesin, bu çabaları yeterli olmamıştı.

Aklına bunlar gelince, içinde bulunduğu durumu düşündü ve çabalarının orada da yetmeyeceğinden endişe etti. Çabaları yeterli olmazsa, MacKay uzun süre evi olmayabilirdi. Kocası onu bir kenara atabilir, ya da uzaklaştırabilirdi veya... Başka ne yapabileceğini bilmiyordu, ama bundan hiç hoşlanmayacağını biliyordu.

Kocasının atını durdurduğunu görünce, bu tatsız düşünceler silinip gitti. Kısrağını durduran Annabel merakla etrafına bakındı. Kalenin etrafını saran ağaçsız vadiyi aşmışlar ve bir süre önce bunun ardındaki ormana girmişlerdi. O sırada bir nehrin kenarındaki bir açıklık alanda duruyorlardı... Bir dere değil, kocaman, heybetli bir nehirdi. Kocası attan inince, Annabel de dizginleri bıraktı ve kısrağından inmeye koyuldu. Ama tam aşağı kayarken, Ross yanına geldi ve onu belinden tutup inmesine yardım etti. Ross Annabel'i indirirken bedenini bedenine sürtünce, Annabel hemen ona baktı. Bu hareketi, Annabel'in içini hazırlıksız olduğu karmakarışık hislerle kapladı. Nefessiz kalmıştı, ama bu adamın yanında hep aynı şey oluyor gibiydi. Sanki Ross ona gizli bir büyü yapıyor, bedenindeki havayı çalıyordu.

“Teşekkür ederim” diye mırıldandı ve başını eğip ayakları yere değer değmez geri çekildi.

“Rica ederim.” Ross’un kalın ve boğuk sesi, ağzından çıkan sözcüklerden daha fazlasını söylüyor gibiydi. Atına gidip bir post aldı ve Annabel’e uzattı. “Al, ben yiyecek çuvalını attan çözerken, bunu yemek yiyebileceğimizi düşündüğün bir yere ser.”

Annabel tamam der gibi başını sallayıp postu aldı. Açıklık alana göz attıktan sonra, hemen suyun kenarındaki çimlik alana karar verdi. Postu serdi ve tam Ross aşçının verdiği çuvala gelirken etrafına bakındı.

“Otursana” dedi Ross. Annabel’in postun üstünde oturmak için bir yer seçmesini bekleyip yanına oturdu. Çuvalı önüne koydu ve açıp içine baktı. Homurdanarak bir matara şarap çıkardı. Bunun ardından, kumaşa sarılı bir rosto tavuk, ekmek, meyveler, peynir ve son olarak yine kumaşa sarılı çörekler çıktı.

Annabel bunları izlerken, dudaklarını yaladı. Hepsi son derece lezzetli gözüküyordu. Ama tavuk acaba o günün akşam yemeği için mi hazırlanmıştı diye düşündü. Öyleyse bile, akşam kadar bir tavuk rosto edecek vakit vardı.

“Bu, bir ziyafet” dedi Annabel gülümseyerek.

Ross da hafifçe gülümseyerek başını salladı. “Aşçı daha önceki davranışını telafi etmeye çalışıyor sanırım.”

“Viski konusunda zorluk çıkardı, ama benim de öfkelenmemem gerekirdi” dedi Annabel alçak sesle.

“O öfkeli halin miydi?” diye sordu Ross gülerek. “Annem o tür bir kriz anında emirlere itaat etmedi diye onu bir güzel kırbaçladı.”

Annabel bunu duyunca gözlerini kırıştırdı. Öfkelendiği için, kocasının en azından onu uyaracağını sanıyordu. Başrahibe bu olaya şahit olmuş olsaydı, Annabel'e kesinlikle gidip kendisine en azından on iki kırbaç atmasını söylerdi. Şükürler olsun ki, artık manastırda değilim, diye düşündü. Annabel acı çekmekten hoşlanmaz, kırbacın her darbesinden nefret ederdi.

"Bana MacKay'den söz et" dedi Annabel. Ross bu sırada çuvaldan iki kâse çıkardı ve bunları tavukla ve diğer yiyeceklerle doldurmaya başladı.

"Ne bilmek istiyorsun?" diye sordu.

"Her şeyi" dedi Annabel sırtarak. Ross bunu görünce nedense ona hafifçe gülümsedi.

Annabel kâsesindeki tavuğu alıp yemeye koyuldu, ama Ross'un gülümsemesi silinirken "Kardeşlerin var mı?" diye sordu.

"Bir erkek kardeşim vardı" dedi Ross onu şaşırtarak. Bir tavuk budu alıp ısırды, çiğneyip yuttuktan sonra "İkimiz de küçükken öldü"

"Nasıl?" diye sordu Annabel kaşlarını çatıp. Elindeki peynir parçasını unutmuştu.

"İlk ava çıktığında, yabani bir domuz tarafından öldürüldü" dedi Ross alçak sesle.

"Çok üzüldüm" diye yanıt verdi Annabel ciddi bir tavırla.

"Çok uzun süre önceydi" dedi Ross omuzlarını silkip. "Bir de kız kardeşim var ve çocukluğumuzdan sağ çıktı."

"Sahi mi?" dedi Annabel merakla.

"Evet. İsmi Giorsal. Komşumuz Bean'le evli."

"Bean mi?" dedi Annabel kısaltılmış ismi duyunca.

“Beatham’ın kısaltılmışı” dedi Ross. “MacDonald Lordu. Sık sık bizi ziyaret ederler. Buraya evlenip geri döndüğümü duyunca, çok geçmeden gelirler ve onlarla tanışırsın. En geç yarına burada olurlar” dedi Ross keyfi kaçmış gibi.

Annabel hafifçe gülümseyip başını salladı ve Ross’un ağzına bir parça peynirle ekmek atışını izledi. Ama Ross’un sözleri ona kendi ablasını ve neler yaptığını getirdi. Kate’in seyyis çocukla mutlu olduğunu ve annesinin tahminlerinin yanlış çıkmasını umdu. Annabel Kate’i her zaman dinlemiş ve onu sevmişti.

“Giorsal’ın ve Bean’in bir çocukları var. Küçük Bryson” dedi Ross. Annabel bunu duyunca, şaşkınlıkla ona baktı.

“O halde, dayı olmuşsun.”

Ross başını salladı. “Sen de yengesin.”

Annabel onun haklı olduğunu düşünürken gözlerini kırptırdı. Artık evlilerdi ve Ross’u yeğeni onun da yeğeniydi. Başını sallayarak bir parça peynir yedi ve hayatının tek bir olayla ne kadar değiştiğine hayret etti. Tek bir evlilik yeminiyle, ailesi iki misli büyümüştü.

“Erkek kardeşin yok mu?”

Annabel başını kaldırdı, sonra hızla salladı. “Hayır.”

“Ama bir ablan var.”

Bunu duyunca, ne diyeceğini bilemedi. Ailesinin ona kaç çocukları olduğundan söz etmediklerini ve onu ailenin en büyük kızı olarak tanıttıklarını biliyordu, ama Ross’un ailenin birden fazla çocuğu olduğunu bilmemesi biraz fazla şey ummak gibiydi.

“Evet. Bir kız kardeşim var. Kathryn” dedi alçak sesle.

Hanginiz daha büyüsunüz?”

Annabel başını önüne eğdi ve gözlerini yumdu. Annesi olsa, ona yalan söylemesini ve ailenin en büyük kızı olduğunu anlatmasını isterdi. Ayrıca, ona doğruyu söylemenin onu öfkelendireceğini de biliyordu, ama yalan söyleyemezdi.

İştahının birden kaçtığını hissetti, kâsesini yere koydu ve kalkıp ellerine bulaşan tavuk yağını yıkamak için nehir kenarına gitti. O sabah ayakkabılarını giymemişti; başı bu yüzden manastırda sık sık derde girerdi, ama kocası bunu sorun etmemişti. Ya da onu ata bindirirken fark etmemişti. Çıplak ayakla koşmak, başrahibeyle arasını bozardı, ama o sıradaki gibi eteğini sıyrıp suya girdiğinde ve eğilip ellerini yıkadığında işe yarıyordu. Daha kolay, dedi Annabel içinden ellerini yıkayıp doğrulurken. Suyu bakarken, cesaretini topladı ve bir itirafta bulundu. “Ben daha küçüğüm. Kate ailemin ilk çocuğu.”

Ross arkadan yaklaştığını hissetti. “Ama evlatlıktan reddedildiği için, artık ailenin en büyük çocuğu benim.”

Annabel onu arkasında hissetti ve çizmeleri nasıl o kadar çabuk çıkarabildiğine hayret etti. Ross ellerini omuzlarına koyunca, dudağını ısırıp öylece bekledi.

“Bunu biliyordum zaten” dedi Ross elleri Annabel’in beline kayarken.

Annabel içgüdüsel bir hareketle ona dönmeye çalıştı, ama Ross buna izin vermeyince, başını çevirip “Neyi biliyordun?” diye sordu

“Senin ailenin en büyük çocuğu olmadığını.”

“O halde, neden sordun?” diye kaşlarını çatı Annabel.

“Doğruyu söyleyip söylemeyeceğini görmek için.”

“Peki.” Annabel hafifçe iç çekerek yine önüne döndü ve

doğruyu söylediğine memnun oldu. Ama sonra yine kaşlarını çatıp döndü ve "Nereden öğrendin?" dedi.

"İnsanlar konuşur" demekle yetindi Ross.

"Benimle evlenirken biliyor muydun?" diye sordu Annabel bilmediğinden emin olduğu halde. Ama Ross ciddiyetle evet der gibi başını salladı. Annabel yine önüne döndü ve bu konuda ne yapacağını bilemedi. En sonunda "Peki, neden benimle evlendin? Neden anlaşmayı bozmadın?" diye sordu.

"Çünkü seni istedim."

Bu sözler yeteri kadar basitti, ama yine de Annabel'e mantıklı gelmiyordu. Ross onu mu istemişti? Neden? Kılolu, eğitimsiz ve beceriksiz bir kızdı. Ross neden onun gibi birisinin karısı olmasını istemiş olabilirdi?

"Neden?" dedi en az hissettiği kadar büyük bir hayretle. Sırtında Ross'un göğsünün sarsıldığını şaşkınlıkla fark etti. Ross'un elleri belinden yukarı çıktı ve Annabel şok içinde iri ve sert ellerinin elbisesinin üstünden göğüslerini avuçladığını gördü.

"Çünkü seni istedim" diye tekrarladı Ross kulağına. Ellerini yumuşacık göğüslerini sıkmaya başladı. Bir de, Annabel'in şaşkınlığını arttırarak, kulağına bir şeyler yapmaya başladı. Kulak memesini göğüslerine yaptığı heyecan verici şey gibi hafifçe ısıtıyor ve emiyordu. Bu iki şeyin karışımı daha alt kısımlarında bir heyecan hissetmesine neden oldu.

"Kocacığım?" dedi Annabel tereddütle ve Ross'un ellerinden biri elbisesinin altından bacaklarının arasına kayınca nefesi kesildi. Ross bacaklarının arasını kavradı ve bu şekilde onu döndürmeden sudan çıkardı. Annabel poposuna bir sertliğin dayandığını hissetti.

Ross elini göğsünden çekti ve başını kendisine döndürüp, gerdek gecelerindekini hiç andırmayan bir biçimde onu öptü. Evlilik töreninden sonraki öpüşmeleri hafif başlamış, şiddeti giderek artmıştı. Ama bu öpüşme en başından itibaren tutkulu olduğundan, Annabel dengesini kaybetmemek ve dik kalmak için tutunacak bir şey bulmaya çalıştı. Ross'un ellerinden birine denk geldi, Ross dilini ağzına sokarken diğer eliyle de eteğinin belini kavradı.

Annabel Ross'un onu kendisine çevirmek için kullandığı clinin göğüslerine indiğini orasında bir soğukluk hissettiğinde ancak fark etti ve göğüs kısmı üstüne uymayan elbiseyi aşağı sıyırdığını anladı. Öpüşmeyi kesip üstüne bakınca, göğüslerinin tamamıyla açıkta olduğunu gördü. Ross tek göğsünü tutmuş, tutkuyla sıkıyordu.

"Ama günlerden çarşamba" diye inledi Annabel Ross göğüs uçlarından birini sıkıp, onu ta bacaklarının arasında tuttuğu yere kadar bir heyecan dalgası yollarken. "Çarşamba günleri yatağa girmek yasalara aykırı."

Annabel onun yaptıklarından büyük bir zevk aldığı için, bunu söylemek hiç hoşuna gitmemişti.

"Burada yatak yok" dedi Ross Annabel öpüşmeyi kestiğinde yine hafifçe ısırmaya başladığı kulağına. Sonra, Annabel'in ayaklarını tekrar suya koydu ve bacaklarının arasındaki elini oynattı. Annabel'in düşündüğü gibi elini geri çekmedi, sadece elini bacaklarının arasına elbiseye dolanmadan daha rahat sokabilsin diye birkaç hızlı hareketle eteğini yukarı sıyırdı.

Annabel bunu son derece ustaca bir hareket olduğunu fark etti ve Ross'un parmakları kendisinin bile dokunmadığı yerlere bastırırken inleyerek ona yaslandı. Belki de teni bu yüzden okşayışlarına bu yüzden kendiliğinden tepki verip kabarıyor, dokunuşuna adeta dans ederek karşılık veriyordu.

“Kocacığım?” dedi yine tereddütle. Kalçalarını onun dokunuşuyla birlikte içinde biriken heyecanla oynatmadan edemiyordu.

“Evet?” Ross okşadığı göğsünü bıraktı ve dikkatini diğer göğsüne vererek, bunu sıkmaya ve okşamaya başladı. Annabel inleyerek ona döndü ve dudaklarını bulmaya çalıştı. Ross onu öptüğünde büyük bir rahatlama hissetti ve dilinin hareketlerine izin vererek ağzını araladı. Kendi dili kısacık bir süre onunkiyle boğuştu, ama sonra dilini emmeye karar verip onu öpmeye devam etti.

Annabel artık bacaklarının arasındaki kola asılıyor, Ross onu okşayışlarıyla çıldırtırken ona yol gösteriyordu, ama Ross’un tek parmağını içine sokmasına tamamiyle hazırlıksız yakalandı. İçindeki o heyecan dayanılmaz bir seviye yükselince, bir çığlık attı. Annabel onun dilini ısırılmamak için öpmeyi kesmek zorunda kaldı ve başını onun göğsüne çevirdi. Nefes nefese, dudaklarından anlaşılmasız yalvarışlar dökülerek Ross’un eline yol gösterdi ve bacaklarının arasındaki gerilim patlayıp bir anda tüm bedenine yayılınca, sarsılarak zevkle haykırdı.

Bölüm 6

Ross onu birden sudan alıp nehirden dışarı çıkarırken, Annabel hala sarsılıyordu. Elbisesinin eteği ıslanmıştı ve bacaklarına yapışmıştı, ama umurunda değildi. Az önce olan şey yüzünden tepki veremeyecek bir haldeydi.

Başrahibenin ve Peder Gerder'in hiçbir vaazında, diğer rahibe yardımcılarıyla fısıldayarak yaptığı konuşmalarda bu deneyimlediği şeyin olabileceğinden söz edilmemişti. Bunun hayret verici olduğunu düşündü. Birçok kadın böyle bir şey yaşayacağını bilse, gerdek yatağına daha az korkarak ve dehşete kapılarak giderdi. Hatta o sırada, Ross ilk gecelerinde onu biraz sarhoş etti ve olanları hatırlamıyor diye ona haksızlık ettiğini de düşünüyordu.

Ross postun üstüne onu yatırmak için eğilince ve elbisesinin bağcıklarını açmaya koyulunca, düşüncelerinden sıyrıldı. Suratı kızardı ve onu durdurmak için ellerine uzandı. Ross'un onu çıplak göreceğinden utanmıştı. Ama göğüsleri zaten ortada olduğundan, eteği de beline kadar sıyrıldığından bunun çok saçma olduğunu düşündü.

Ross'un suratındaki ifadeyi gördü ve onun karşısında çırpılıp çıplak olmakla ilgili saçma düşüncelerini söylemek istemeyerek, aklına gelen tek şeyi yaptı. Ross ona karşılık verince ve tutkulu bir biçimde öpüşmeye başlayınca, Annabel rahatladı.

Ross'un ağzına karşı iç çekerek, kollarını boynuna doladı ve kocası onu postun üstüne yatırırken ve üstüne yatarken, onu sıkı sıkı tuttu. Ross'un üstünde hala eteği vardı, o yüzden bacaklarının arasında sertliğini hissedince şaşırdı. Ross'un bacaklarının arasını okşayıp ona büyük bir zevk vermesinden sonra, Annabel bacaklarını açmaktan korkmadı; Ross'un sertliği derhal ıslak teninden kayıp, az önce tatmin ettiği heyecanını canlandırınca inledi. Bu ses Ross'u daha da teşvik etmiş gibiydi, çünkü Ross bunu tekrar ve sonra üçüncü bir kere daha yaptı.

"Lütfen" diye inledi Annabel. Bacaklarını nereye koyacağını bilemedi, ama sonra düşünmeden Ross'un belinin etrafına sardı. Annabel tam olarak ne için yalvardığını bilmiyordu, ama kocası bunu ona yine de verdi. Zarın yırtılmasının yarattığı acıyla ilgili olarak herkesin söylediklerini yaşayınca, gözleri birden irileşti. Tanrım, dedi içinden, Ross içine adeta bir kılıç sokmuş gibiydi. Ross durduğunda ve içinden çıkmadan suratına bakmak için başını hafifçe kaldırdığında, Annabel acı içinde alçak sesle inlediğini fark etti ve sustu.

"İyi misin?" dedi Ross endişeyle.

Annabel dudağını ısırды. İçinden "Hayır!" diye haykırmak geliyordu, ama evet der gibi başını salladı ve hiç inandırıcı olmadığını bildiği bir ifadeyle gülümsemeye çalıştı.

"Durayım mı?" dedi Ross. Bunu öylesine sıkkın bir ifadeyle sormuştu ki, durmak istemediği belliydi.

Annabel tereddüt etti, ama sonra "Oldu mu?" diye sordu.

Kocası hayır anlamında başını sallayınca da çok büyük bir hayal kırıklığına uğradı. Birkaç saniye gözlerini yumdu, hissettiği acının dinmesi için biraz bekledi ve başını sallayarak yanıt verdi. "Hayır. Devam et."

Ross devam etti. Ross bedenini ağır ağır kaldırdı ve hiç şüphesiz nazik davranmaya çalışarak tekrar içine girdi. Annabel acıyla haykırmamak için dişlerini sıktı. Ross içine üçüncü kere girdiğinde, bunu bir daha yapmak istemediğine emindi, ama sonra Ross tekrar uzandı ve onu okşamaya başladı.

Annabel neredeyse ona buna zahmet etmemesini, bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söyleyecekti. Az önce hissettiği zevk çoktan dinmişti, ama geride kalan minik bir kor canlanır gibi oldu ve önceki heyecanı içinde giderek yine büyümeye başladı. Annabel o heyecanın ve acısının dinmeye başladığını hissedince nefesini tuttu ve Ross içine girmeyi kesip onu öpmeye koyuldu.

Annabel de onu geri öperken, kalçaları onun dokunuşlarına karşılık vermeye ve içindeki sertliğe karşı istemeden de olsa hareket etmeye başladı.

Ross inledi ve öpüşmeyi bırakıp doğruldu; onu okşamaya odaklandı. Artık içinde gidip gelmiyordu; tüm dikkatini dokunuşuyla onu çılgına çevirmeye vermişti, ama önemli değildi. Annabel kalçalarını ona karşı oynatıyor, nasıl eline yol gösterdiyse şimdi de erkekliğine yol gösteriyordu. İçindeki heyecan giderek artarken, iki yanındaki posta tutundu ve dokunuşlarına ve istemeden de olsa ereksiyonuna daha sert hareketlerle karşılık vermeye başladı. O heyecan dalgası tam patlamak üzereyken, Ross onu okşamayı kesti ve kalçalarını kavrayıp son bir kez içine girdi. Attığı çığlık yakınlardaki ağaçlardaki kuşları ürkütüp kaçırdı.

Annabel dirseğini kaldırmış olduğu dizlerine dayadı ve çenesini avucuna koyarak kocasına baktı. Ross yanına devrilmiş ve onu da beraberinde çekip başını göğsüne dayamıştı; sonra da uyuya kalmıştı. Annabel de onunla birlikte uyumaya çalış-

mişti, ama yorgun olmadığını fark etmişti. Bu yüzden, birkaç dakika boyunca dönüp durduktan sonra, kollarından sıyrılıp doğrulmuştu. Bunun ardından da hayran hayran ona bakakalmıştı.

Evlendikleri geceden beri kocası hep daha önce uyanmış ve daha sonra uyumuştur. Onu uyurken ilk kez görüyordu ve ilginç bir deneyim yaşıyordu. Ross'un uykudaki surati savunmasız, ifadesi yumuşaktı. Çok daha genç gözüküyordu. Ayrıca, ölüleri bile uyandıracak kadar yüksek sesle horluyordu. Annabel evliliklerinin geri kalanında, geceleri önce kendisi uykuya dalsa daha iyi olur diye düşündü.

Bunu düşününce, hafifçe gülümsedi, ama Ross'un onunla evlenirken bile ailenin ikinci kızı olduğunu bildiğini itiraf edişini hatırlayınca, gülümsemesi silindi. En azından, Ross buna kızmamıştı. Ama evlilikleri konusunda Annabel'in tüm endişelerini de yok etmemişti. Ross hala işe yaramaz bir eş olacağını bilmiyordu, çünkü onun bir manastırda yetiştikten habersizdi.

Annabel iç çekip ayağa kalktı ve elbisesinin eteğinin kuru-yup tamir edilemeyecek kadar kırıntılı olduğunu görünce suratını ekşitti. Göğüs kısmını çekiştirip göğüslerini örtmeye çalıştı. Ama bağcıkları açmadan ve tekrar bağlamadan olacak gibi gözüküyordu.

Omuzların silkip bağcıkları açtı, ama tam o sırada, bacaklarının iç kısmından bir şey aktığını hissedince nehre gidip temizlenmeye karar verdi ve elbisesini postun üstüne bıraktı. Annabel o anda gayet cesur ve endişesiz hissediyordu, ama nehre girdiğinde Ross'un uyanması ve elbisesini geri alabilmesi için posta kadar onun bakışları altında çıplak yürümesi ihtimalini düşününce, eğilip elbisesini aldı ve nehir kenarına götürdü.

Elbiseyi orada etek kısmının çimlere değmemesine yetecek kadar büyük bir taşın üstüne koydu ve tereddütle suya girdi. Su dağlardan geliyor olmalıydı, çünkü son derece soğuk, berrak ve temizdi. Ayrıca, şaşılacak derecede hızlı akıyordu. Annabel akıntının ayaklarını yerden kesip düşmemesi için çok dikkatli davranması gerektiğine karar verdi.

Bunu düşünerek, yavaşça suya girdi ve beline varana dek ilerledi. Suyun o seviyeye ulaşması uzun sürmedi. Eğim bir anda düşüyordu ve attığı her adımla birlikte akıntı da güçleniyordu. O yüzden, daha da ileriye gitme riskini göze almadı ve olduğu yerde kalıp çabucak temizlenip kıyıya yöneldi.

Annabel sudan girdiğinden çok daha hızlı bir biçimde çıktı; soğuk, suda uzun süre kalmasını önlemişti. Kıyıya çıkınca, hafif esintinin onu kurutmasını beklemek yerine, donan tenini örtmek için derhal elbisesini giymeye çalıştı. Ama birkaç dakika sonra, elbisesini giymeye gayret ederken bir hata yaptığını fark etti. Elbiseyi başından aşağı çekerek o sabahki giymeye çalışmıştı, ama tabii, teni sabah kuruydu ve giymesi o kadar da zor olmamıştı. Ama o anda, bunu kolaylıkla yapamamıştı. Elbisenin bel kısmı tenine yapıştı ve omuzlarıyla göğüslerine dolanarak ellerinin kollara takılmasına ve büstiyer kısmının başına geçmesine neden olmuştu.

İçinden bir küfür savurup, en azından elbisenin kollarını aşağı çekip ellerini kurtarmaya çalıştı; böylece elbiseyi ya çıkarabilirdi, ya da büstiyer kısmını boynundan aşağı çekip suratını kurtarabilirdi, ama dalların kırıldığını duyunca öylece kalakaldı.

Başını elbisenin içinde çevirip, hiçbir şey göremeden sesleri dinledi; bir hışırtı ve bir dalın kırıldığını duyunca, kalbi duracak gibi oldu.

“Ross?” diye fısıldadı tereddütle. Ross horlamayı kesmişti ve uyanıp da kalktıysa... Eh, rezil olmuş demektir. Ama açık-
lık alana henüz girmemiş ve onları görmemiş biriye, dikkatinj
çekmek istemiyordu.

Dudağını ısırp etrafın sessizliğini korkuyla dinledi. Ross’un yanıt vermesi gerekmez miydi? Onu o halde görmüş ve gülmekten ölmemişse, yanıt vermesi gerekirdi diye düşün-
dü, ama Annabel bunu da duymuş olacağından emindi. Hem bu ani sessizlik iyiye işaret değildi. Ya duyduğu sesler kocasına fısıldadığını duyan ve nereden geldiğini anlayabilmek için et-
rafi dinleyen birisine aitse ki, Annabel öyle olsun istemiyordu. Ya da açıklık alana sessizce girmeye çalışan ve Annabel’in se-
sini duyunca orada kimse yokmuş izlenimi vermek için dik-
katle durmuş olan birisine aitti. Ama kollarını ve göğsünün tüylerinin diken diken oluşu ona yakınlarda kesinlikle birisinin olduğunu söylüyordu.

İçine derin bir nefes çeken Annabel başını geriye attı ve el-
bisenin boyun kısmında etrafı görebildiğini keşfetti. Tam bunu fark etmişken, bir hışırtı daha duydu. Diğer seslerden daha ya-
kından gelmişti. Her kim oradaysa, Annabel’e çok yaklaşmıştı. Sesin geldiğine yöne aniden dönünce, başını oynatmadan beli-
ni hızla kırdı ve sesin kaynağını görmeye çalıştı.

Annabel kocaman bir şeklin ona doğru yürüdüğünü görün-
ce, daha iyi görebilmek için durmadı ve cıyaklayarak doğruldu ve nereye gittiğini görmeden aksi yöne doğru koşmaya başladı.

Ross tiz cıyıklama sesine uyandı. Gözlerini kırpıştırıp açtı ve derhal doğruldu, ama bir an için nerede olduğunu anlaya-
madı. Sonra, açıklık alana geldiklerini ve karısıyla nihayet ev-
liliklerinin gereğini yerine getirdiğini hatırladı. Tam bunu dü-
şünerek gülümsemeye başlamıştı ki, ikinci bir cıyıklama daha

duydu ve yan tarafına baktı. Gördüğü manzara onun iyice dikkat kesilmesine neden oldu. Birisi, daha doğrusu gördüğü kişinin başına ve omuzlarına dolanmış giysi onun elbisesine benzediği için karısı olmalıydı, nereye gittiğini görmeden açıklık alanda çılgınlar gibi koşuyordu; elbisesinin etek kısmı mahrem bölgelerini şöyle bir kapatmıştı ve bacakları ortadaydı. Onu öyle görünce o kadar afalladı ki, onu birisinin kovaladığını neden sonra fark etti. Peşinde bir adam vardı. İri yarı lanet olasıca bir adam. Üstünde kareli bir etek ve beyaz keten bir gömlek olan adam kollarını iki yana açmış, karısını kovalıyordu.

Küt diye bir ses duyunca, başını çevirdiği anda karısının bir ağaca çarptığını ve sırt üstü yere düştüğünü gördü. Ross kükreyerek hızla ayağa fırladı. Karısının peşindeki adam tam Annabel'e vardığında sesi duydu. Ross'un saldırıya geçtiğini görünce, akli başında her adamın yapacağı şeyi yaptı... Annabel'i olduğu yerde bıraktığı gibi apar topar aksi yöne doğru koşmaya başladı.

Ross karısının yanına koşarken, adamın ormana daldığını gördü, ama peşinden gitmedi. Annabel için fazlasıyla endişelenmişti. Ağaca çok sert bir biçimde çarpmıştı ve elbisenin altında başının olması gereken yerden çoktan kanlar akmaya başlamış, elbisesini lekelemişti. Ayrıca, yerde kıpırdamadan yatıyordu. Tüm bunları görünce, önceliği ona vermesi gerektiğini düşünmüştü.

"Annabel?" dedi endişeyle içimlere eğilip.

Annabel yanıt olarak inleyince, Ross derin bir oh çekti. En azından, hayatta, diye düşündü ve yaralanmasının ne kadar kötü olduğunu görebilmek için elbisesini çıkarmaya çalıştı. En sonunda, Annabel'in orasına burasına dolanan elbisesi yüzünden bundan vazgeçti ve bıçağını çıkarıp üstüne dolanmış olan

giysiyi kesti. Annabel'in alnında kocaman bir şişlik belirmeye başlamıştı ve ortasındaki çirkin, siyah ve mor renkli çürüğün ortasındaki yarıktan kanlar akıyordu. Onu kucaklayan Ross atına taşıdı, ama sonra durdu ve eteğinin ve kılıcının bulunduğu posta baktı. Yine küfrederek Annabel'i posta taşıyıp yatırdı ve yerden gömleğini ve eteğini aldı. Gömleğini giydi, ama eteğinin pililerini düzeltmek için uğraşmadı. Giysiyi beline bağlamakla yerindi. Sonra, kılıcını aldı ve karısını taşımadan önce atların yanına gidip kılıcını eyerindeki bir deliğe geçirdi.

Annabel'in yarı çıplak bir halde, mahvolmuş elbisenin içinde öyle görünce, onu postla birlikte kucakladı. Bir bebek gibi etrafına iyice sardı ve atlara taşıdıktan sonra yine durdu. Annabel kucağındayken ata binemezdi.

Annabel baygın olduğu halde bir özür mırıldandı ve onu karın üstü atının üstüne atıp kısırağının dizginlerini kaptı ve Annabel'in arkasına bindi.

Eyerin üstüne yerleştikten sonra, onu derhal yine kollarına aldı. Atını açıklık alandan çıkardığı gibi hızla kaleye yöneldi. Annabel'i Seonag'a ulaştırmalıydı. O, ne yapması gerektiğini bilirdi.

Annabel uyandığında, başı çatlamak üzereydi. Gözlerini açmaya çalışıp da ışığa baktığında, zonklama daha da kötüleşti; bu yüzden, inleyip, gözlerini hemen tekrar yumdu ve tam başına uzanmak üzereyken, birisi ellerini yakalayıp sıkıca tuttu.

“Dur, kızım. Bunu yapmamalısın. Şu anda başın incinmiş durumda. Ellersen, canın daha da çok yanar.”

“Seonag?” dedi Annabel teredditle. Gözlerini tekrar açmak istemiyordu, ama yaşlı kadının sesini tanımıştı.

“Evet. Benim. Artık evinde ve güvendesin” dedi kadın onu teskin etmek için.

“Evet” diye mırıldandı Annabel alçak sesle ve şaşkın bir ifadeyle. “Neler oldu? Neden başım bu kadar ağrıyor?”

“Hatırlamıyor musun?” diye sordu Seonag.

Annabel kadının sesinde samimi bir endişe hissetti ve hatırlamaya çalışarak kaşlarını çattı.

Bir süre sonra “Ross beni pikniğe götürmüştü” dedi.

“Evet” dedi Seonag daha rahatlamış bir sesle.

“Biz... Şey... Piknik yaptık” dedi Annabel pek de ikna edici olmayan bir sesle ve başka ne yaptıklarını söylemek istemeyerek. Ayrıntılardan söz etmek istemediği için, o kısmı hemen atladı ve “Ross uyuya kaldı” dedi.

“Erkekler genellikle pikniklerden sonra uyuya kalırlar.”

Annabel yaşlı kadın piknik dediğinde, sesinde muzip bir ifade hissetti ve hizmetçisinin orada bir piknikten daha fazlasının meydana geldiğini anladığından şüphelendi, ama anlatmaya devam etti.

“Bu arada, yüzmek için nehre girdim.”

“Nehre mi?” diye cıyıkladı kadın korkuyla. “Tanrım. Akıntılar seni sürüklediği için şanslısın. Bunu sakın bir daha yapma, kızım.”

“Yapmayacağım” dedi Annabel. Doğruyu söylüyordu, ama bunun nedeni Seonag’ın uyarısı değildi. Suyun çok soğuk olması ve nehre girdikten sonra neler olduğunu hatırlamaya başlayınca gözünün önüne gelenlerdi. “Elbisemi giymeye çalıştım, ama ıslak olduğum için üstüme dolandı.”

“Anladım” dedi Seonag anlamadığı bir şey yeni açıklığa kavuşmuş gibi.

“Sonra dalların kırıldığını ve oraya birisi yaklaşıyormuş gibi hissettirdi duydum.” Annabel olanları hatırladıkça, ağır ağır anlatıyordu. “Başımı geriye atınca, elbisenin boyun kısmından neler olduğunu görebileceğimi düşündüm. O yüzden, sesin geldiği yere döndüm.

“Onu gördün mü?” diye sordu Seonag.

“Sadece birisinin bana yaklaştığını anlayabilecek kadar” dedi Annabel suratını ekşiterek. Hatırladığı tek şey, ona doğru gelen kareli bir etekti.

“Bir İngiliz miydi, yoksa etekli bir İskoç muydu?” dedi Seonag kaşlarını çatıp.

“Etekli birisiydi” dedi Annabel.

“Tamam.” Seonag duraksayınca, Annabel onun başını salladığını tahmin etti. “Lordum da öyle demişti. Etekli bir adam gördüğünü söyledi.”

“Onu görmüş mü?” diye sordu Annabel şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıp birkaç saniyelikine açarak. Ama sonra, hemen geri kapattı, çünkü ışığa bakınca, başındaki ağrı geri gelmişti.

“Evet. Önce seni gördüğünü söyledi.” Seonag biraz durdu, sonra tereddütle “Açıklık alanda kafası koparılmış bir tavuk gibi, elbisen başına dolanmış bir halde, hiçbir şey göremeden çılgınlar gibi koştuğunu söyledi.”

“Öyle mi?” dedi Annabel alçak sesle. Seonag’ın çizdiği tablo pek de iç açıcı değildi. Kesin salağın teki gibi görünmüş olmalıydı.

“Öyle koşarken, bir ağaca çarptığını da söyledi” dedi Seonag sanki Annabel’in bunu hatırladığını sınamak istiyormuş gibi.

“Bir ağaç mıydı?” dedi Annabel cılız bir sesle. “Hatırla-

dığım tek şey sert bir şekilde bir şeye çarptığım ve başımda müthiş bir acı hissettiğim.”

“Hımm. Hafızanı kaybetmemişsin demek” dedi Seonag rahatlamış bir ses tonuyla.

Annabel bir şey demedi, ama sonra “Kocam adamı yakaladı mı?” diye sordu.

“Hayır” dedi Seonag. “Lordum onu kovalamamış. Seni yarana bakılması için eve getirmenin daha iyi olacağını düşünmüş. Ama şu anda adamlarıyla birlikte orada ve adamı arıyorlar.”

“Tamam” diye mırıldandı Annabel. Onu Seonag’ın yanına bırakıp hemen gittiği için hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Ross en azından uyanmasını ve iyi olduğunu görmeyi bekleyebilirdi. Bunun aptalca olduğunu düşündü, ama ormanda yaptıkları şeyden sonra...

“Kalmak istedi” dedi Seonag. “Ama kafese tıklmış bir hayvan gibi volta atarak ve ben yarayı temizlemeye çalışırken sürekli olarak eğilerek beni deli etti. O yüzden, onu odadan kovdum. Hemen gidip bunu yapan adamı bulmazsa, yaptığım şeyi bırakacağımı ve seni aşçıya teslim edeceğimi söyledim. Aşçı da yaralanmaları tedavi etmekte iyi olmadığından, Lordum hemen gitti” dedi.

“Tamam” dedi Annabel. Ross onu orada bıraktı diye artık kendisini o kadar kötü hissetmiyordu. Ama odadan çıkıp, koridorda endişeyle gezindiğini, onu çok merak ettiği için bir hayalet gibi kapının önünde beklediği duysa daha memnun olabilirdi. Bunun da aptalca olduğunu düşündü, ama elinde değildi.

“Artık gözlerini açabiliyor musun?” diye sordu Seonag birden.

Gilly ciddi bir ifadeyle başını salladı. “Ama bir kamp alanının izlerini buldum. Muhtemelen, buralardan geçen binsine ait. Güzel karını görünce, yalnız olduğunu sanmıştır ve...” Omuzlarını silktilti. “Ya da giyinmesine yardım etmek istemiştir. Karının o sırada elbisesini giymeye çalıştığını söylemiştin.”

Ross her iki ihtimale de kaşlarını çatıp başını salladı. “Her iki seçenek de olası sanırım” dedi gönülsüzce. Sonra, keyifsiz bir ifadeyle “İlki ikincisinden daha büyük bir ihtimal” dedi.

“Evet” diye başını sallayan Gilly kaşlarını kaldırdı. “Ama?”

Ross önce tereddüt etti, ama sonra “Buraya gelmek için yola çıktığımızın ilk gecesini Annabel’in gördüğü adamı bulamadığımızda da öyle düşünmüştüm.”

“Bunu unutmuştum” dedi Gilly suratını asarak.

“Ben unutmadım.” dedi Ross alçak sesle. “Kazara birisine rastlamış olabilir, ama ikinci kere mi?”

“Hımm.” Gilly biraz bunu düşündü. “Yine de, ilk adamın üstünde İngiliz giysileri olduğunu söylemiştin.”

“Onu görmedim... Sadece geride bıraktığı izleri fark ettim. Adamın pantolon giydiğini sonradan Annabel söylemişti” dedi Ross. O gece, kamp ateşinin etrafında otururken Annabel’e başka neler gördüğünü sormuştu ve Annabel kirli beyaz bir gömlekle pantolon giymiş, İngiliz giysileri içinde bir adam gördüğüne emin olduğunu söylemişti.

“Aa, evet” dedi Gilly. “Bu adam etek giyiyordu, öyle mi?”

“Evet” dedi Ross. Çok da emin değilmiş gibi “Sanırım, ikisi birbiriyle ilgisi olmayan tesadüfler.”

“Muhtemelen” dedi Gilly, ama artık O da tereddütlü gibiydi.

Ross birkaç saniye adamına baktı, sonra başını sallayıp atılma gitti. Orada bulabilecekleri hiçbir şey yoktu ve Annabeji merak ediyordu. Sırf Seonag onunla ilgilenirken odada kalmasına izin vermedi diye gelmişti ve Büyük Salon'da volta atarak kendini işe yaramaz hissediyordu. Karısını ağaca kadar kovlayan adamı aramak, yaşlı bir adam gibi ellerini ovuşturarak volta atmasından daha iyi bir fikir gibi gelmişti. Ama açıklık alanda araştırma yapmış ve bir şey bulamamıştı. Artık karısını görmeyi istiyordu... Seonag izin verse de, vermese de.

Bölüm 7

Annabel derin derin iç çekti ve gözlerini açtı, ama tam o sırada ilk kendine geldiğinde hareket etmenin başını ne kadar ağrıttığını hatırlayacak kadar uyandı. Neyse ki, başı artık o kadar kötü değildi. Hatta ince bir sızı, güçlkle duyabildiği uzaklardan gelen bir ses gibi kalmıştı ve kendini iyi hissediyordu.

“Nasılsın?”

Bu kalın sesi duyunca, şaşkınlıkla başını çevirdi ve boş boş kocasına baktı. Ross yatağın yanına çektiği bir sandalyede, endişeli bir ifadeyle öne eğilmişti.

“İyiyim, Lordum” dedi Annabel. Sonra, suratını buruşturup “Kendimi biraz da aptal gibi hissediyorum” dedi.

Ross şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “Neden?”

“Bir ağaca çarpıp bayıldım” dedi Annabel keyifsiz bir tavırla. Seonag’ın ona kocasının olayları tarif ettiğini hatırlamıştı. “Hem de gayet uygunsuz bir durumda.”

Ross bir süre kıpırdamadı, sadece dudakları seğirdi; sonra, başını çevirdi ve eliyle ağzını kapatarak öksürdü.

Annabel bunu görünce gözlerini kıstı. Öksürük ona neden-
se zor tutulan bir gülme sesi gibi gelmişti. Ross onun bu haline gülüyor olamazdı, değil mi? Bunu düşünüp kaşlarını çattı, ama başını sallayıp gözlerini yumdu. Başına dolanmış elbiseyle, ne-

reye gittiğini bilmeden koşarkenki halini düşününce, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Gerçi açıklık alanda gördüğü adamdan kaçarken, hiç de komik gelmemiştir, ama Annabel manzaranın biraz olsun komik olduğunu kabullenmek zorundaydı.

“Sana saldıran kişiyi aradık” dedi Ross bir süre sonra. Annabel onun gülmemek için biraz beklediği tahmin etti.

Gözlerini hafifçe araladı ve bu sefer kaşlarını çatarak ona döndü. “Birisi bana mı saldırdı? Ben sadece bir ağaca çarptığı, mı sanıyordum.”

“Evet, çarptın” dedi Ross. “Ama cıyıklamalarına uyandığımda, birisi seni kovalıyordu.”

“Cıyıklamalarıma mı?” dedi Annabel gücenmiş gibi. “Cıyaklamadım, kocacığım.”

Ross bir şey söyleyecek gibi oldu, sonra sahte bir öksürükle yine başını yana çevirdi. Toparlanıp ciddi bir ifadeyle başını salladı. “Çılgılık demek istemiştin. Çılgılıklarına uyandığımda demek istedim.”

“Hımm” dedi Annabel azıcık yatışınca. Merakla “Kimdi ve orada ne işi vardı acaba?” diye sordu.

Ross bu soruyu duyunca bir anda ciddileşti ve keyifsiz bir tavırla “Bilmiyorum” dedi. “Seni kovalıyor gibiydi, ama bir ağaca çarpmanı engellemek istemiş de olabilir. Amacının ne olduğunu bilemiyoruz, ama kaçmış” dedi sıkkın bir ifadeyle. “Seni Seonag’ın seninle ilgilenmesi için kaleye geri getirdikten sonra, bütün alanı aradık ama sadece adamın kamp alanını bulduk. Oradan gitmiş.”

“Peki” diye mırıldandı Annabel. “Ama beni kovalıyordu, öyle mi?”

“Evet” dedi Ross başını hafifçe yana eğip. “Ben uyanmadan önce ne oldu? Sana saldırdı mı? O yüzden mi ondan kaçıyordun?”

“Hayır” dedi Annabel hemen. Ross’un uygunsuz bir şey olduğunu düşünmesini istemedi. Adamın ona dokunup kirlettiğini sanmasına izin veremezdi. “Sen uyuduktan sonra, temizlenmek için nehre girdim ve...”

“Nehre mi girdin?” diye lafını kesti Ross. Sert bir sesle “Asla nehirde yüzmeye, Annabel. Seni bu konuda uyarmalıyım. Güvenli değil.”

“Evet, Seonag söyledi” dedi Annabel onu yatıştırmak için. “Bir daha yapmayacağım. Zaten çok uzaklaşmadım. Akımın kuvvetli olduğunu fark ettim.”

Ross iç çekerek eliyle suratını ovuşturdu ve başını sallayarak devam etmesini işaret etti.

“Ama elbisemi giymeden önce kurumayı beklemeliydim. Öyle yapmayınca, elbise omuzlarıma ve başıma dolandı.” Ross’un gülmek üzere olduğunu fark edince, kocasının o anı hatırladığını anladı, ama bunu görmezden gelip devam etti. “Dalların kırıldığını duydum ve belki uyanmışsındır ve yanıma geliyordur diye düşündüm. Ama sana seslendiğimde, bana yanıt vermedin. Ben de elbisenin üst kısmından etrafı görmek için eğildim ve iri yarı, etekli birisini gördüm...” Kaşlarını çatı. “Şey, sonra panikledim. Cıykladım ve kaçmaya başladım.” Ross sonrasında olanları bildiği için, gerisini anlatmasına gerek yoktu.

Kocasını bir süre bir şey demedi. “Peki, kim olduğunu göremedin mi?”

“Hayır. Sadece iri yarı olduğunu ve üstünde etek olduğunu görebildim.”

Ross tamam der gibi başını salladı. “Sana dokunmadı, değil mi?”

Annabel ciddiyetle başını hayır der gibi salladı ve bunun doğru olduğunu fark etti. Bir ses duymuştu, birisini görmüştü ve panik içinde kaçmaya çalışırken ağaca çarpmıştı. Oraya gelen her kimse, ona kesinlikle zarar vermemişti... Dahası, niyeti zarar vermek de olmayabilirdi diye düşündü. Ross birkaç adım ötede yatarken, birisinin ona saldırması çok parlak bir fikir değil gibiydi. O adamın niyeti kötü olmuş olsa, önce Ross’a gider ve onu bayıltırdı. Hatta onu öldürürdü. Annabel de o sırada hiçbir şey göremediği için bunun farkına bile varamazdı.

“Büyük bir ihtimalle, önemli bir şey değildir” dedi Annabel iç çekip. “Yarı giyiniktim, elbisem üstüme dolanmıştı, hiçbir şey göremiyordum. Aşırı tepki vermiş olabilirim. Muhtemelen, zavallı adam beni korkuturken, ben de onu korkutmuşumdur.”

Ross pek ikna olmuş gibi değildi ve kaşlarını çatmıştı, ama Annabel konunun kapanmasından başka bir şey istemiyordu. Rezil olmuştu. Kocasını hiç şüphesiz elbisesi başına dolanmış bir halde orada koşuşunu hayatının sonuna dek hatırlayacaktı. Kocasının zihninde oluşturmak istediği imge bu değildi.

Annabel postları üstünden atmaya koyuldu, ama çıplak olduğunu görünce hemen yine üstüne çekti. “Elbisem nerede?” dedi iç çekip.

“Çıkarmak için kesmek zorunda kaldım” dedi Ross özür diler gibi.

“Peki” dedi Annabel cılız bir sesle. “Uyandığımda giymem için Seonag buraya bir şey bırakmış olabilir mi? Aşağıya inmek istiyorum.”

“Neden?” dedi Ross sorusunu yanıtlamak yerine.

“Kalkmak istiyorum” dedi Annabel. “Başım artık ağrımıyor ve iyi hissediyorum. Hem herkes akşam yemeği için masaların etrafına toplanmış olmalı.”

“Hayır” dedi Ross başını sallayarak. “Masalarda toplanmayacaklar. Yemek vakti değil.”

“Değil mi?” dedi Annabel hayal kırıklığıyla. Karnı acıkmıştı, ama acıkmamış olması gerekirdi. O gün, yaptığı tek şey yemek yemek olmuştu. İlk olarak, banyo yapmadan önce çöreklerden yemişti, tüccara yardım etmişti, açıklık alanda Ross’la piknik yapmıştı, birlikte olmuşlardı ve ağaca çarpıp bayılmıştı. Şimdi yine yemek yemek istiyordu. Elinde değildi. Karnı acıkmıştı. Kocası büyük bir ihtimalle tıpkı başrahibe gibi onun obur olduğunu düşünüyordu.

“Hayır, yemek vakti geçti” dedi Ross onu düşüncelerinden sıyrarak. “Herkes saatler önce yedi.”

“Tamam.” Annabel acıkmaması için geçerli bir neden olduğunu anlayınca sevindi. “O hale, aşağı kata inip yiyecek bir şeyler bulmak istiyorum. Ama önce bir elbise bulmam gerek ve...”

“Gerek yok” dedi Ross. Sonra, onu postlarla ve örtülerle birlikte yataktan aldı.

Ön tarafı bunlarla örtülüydü, ama Annabel Ross’un ellerinin çıplak poposunda olduğunu farkındaydı. Dudağını ısırtıp yanaklarının kızarmasını engellemeye çalışarak, Ross onu şöminenin sağ köşesindeki masaya ve sandalyelere taşırken omuzlarına tutundu.

“Seonag uyandığında acıkmış olabileceğini düşünerek sana yemek getirdi” dedi Ross onu sandalyelerden birine oturtup. Onu yerine koyup doğrulduğunda, Annabel masada bir tas yahni, çıtır çıtır çörekler, peynir ve bir kadeh elma suyu olduğunu gördü.

“Tanrım” dedi yiyeceklere bakarak. Her şey çok lezzetli; gözüküyordu ve karnı da acıkmıştı, ama Ross yanında dikilmeğe devam edince kaşlarını çatarak ona baktı. “Burada çok şey var. Aç mısın?”

“Yiyecek için aç değilim” dedi Ross muzip bir tavırla. “Sen yedikten sonra, susuzluğumu gideririm.”

Annabel yemeğini yedikten ve tekrar yatağına yattıktan sonra, Ross’un aşağı kattaki erkeklere içki içmek için katılacağıını düşündü. Nedense, bunu duymak hoşuna gitmedi. Ross’un tüm vaktini onunla geçirmesini beklemiyordu ve onunla kalmak yerine erkeklerle içki içmeyi düşünmesi normal olabirdi... Hiçbir fikri yoktu. Belki de tüm kocalar gecelerini şöminenin başında karılarıyla birlikte geçirmektense, erkeklerle içki içip eğlenerek geçirirlerdi, ama Annabel onunla birlikte vakit geçirmeyi istiyordu.

Bunlar aklında dönüp dururken, Annabel iştahının hızla kaçtığını fark etti. Yahninin soğumuş olması, peynirin de soğukta beklediği için sertleşmesi iştahını geri getirmeye faydalı olmadı. Yemekleri masada öteye iterken, sadece birkaç lokma yemişti; sonra, örtüyü üstüne Roman tarzında sarabilmek için postları yere bıraktı.

“Aç olduğumu sanıyordum?” dedi Ross yanına gelip, Annabel masadan ve sandalyeden uzaklaşınca onu kucaklayarak.

“Ben de” dedi Annabel alçak sesle; Ross onu yatağa taşıırken yine boynuna sarıldı.

Annabel’in böyle dediğini duyan Ross yatağın ucunda durdu ve merakla ona baktı. “Başın yine ağrımaya mı başladı? Senonag ilk uyandığında çok kötü ağrdığını, ama seni rahatlatmak için bir şey verdiğini söyledi.”

“Evet, verdi, bir şeyim yok. Sadece artık aç hissetmiyorum” dedi Annabel omuzlarını silkip.

“Ama kendini iyi hissediyorsun, öyle mi?” dedi Ross ısrarla.

“Evet. Beni merak etme, git susuzluğunu gider” dedi Annabel.

Ross bunu duyunca, memnun olmuş gibi homurdandı ve onu yatağın ucuna oturttu. Annabel buna biraz şaşırdı. Onu en azından yatağın yan tarafına oturmasını beklediğinden, sinir olmuştu. Ama ona erkeklerle eğlenmesi için izin verdiğinden, Ross onu umursamıyor gibiydi...

Annabel onun kapıya yönelmediğini fark edince, aklı daha da karıştı. Ross eteğinin iğnesini açtı ve yere bıraktı. Annabel irileşmiş gözlerle ona bakarken, Ross çizmelerini ve gömleğini de çıkardı ve karşısında çıplak kaldı.

Annabel “Şey...” dedi. “Kocacığım, sen...”

Ross önündeki eteğin üstüne diz çöküp öne eğildiğinde ve onu öptüğünde lafını tamamlayamadı.

Annabel aniden kocasının söz ettiği susuzluğun içkiyle bir ilgisi olmadığını, onu yalnız bırakıp erkeklerle içki içmekten bahsetmediğini anladı. Bunu düşününce, onu öperken gülümsemiş ve günlerden çarşamba olduğunu ve orada kesinlikle bir yatak olduğunu hatırladı. O yüzden, Ross bu sefer bir bahane bulamazdı.

Biraz zor oldu, ama Annabel dudaklarını geri çekip “Kocacığım?” diyebilirdi.

“Evet?” diye mırıldandı Ross boynundan göğüslerine doğru inerken ve Annabel’in sıkıca tuttuğu yumuşak örtüyü indir-meye çalışırken.

“Bugün... Ahh!” diye inledi Annabel Ross’un dudakları, göğüs uçlarından birini kavrayınca. Hazır gücü varken, onu durdurabilmek için çaresizlik içinde “Bugün çarşamba!” deyiverdi.

Ross bir an için duraksadı ve başını kaldırıp sırtarak gülümsedi. Annabel’in kafası daha da karıştı. Annabel’in suratını elleriyle kavradı ve “Hayır” dedi. “Vakit gece yarısı, çoktan geçti. Bugün perşembe.”

“Ha, peki” dedi Annabel Ross onu tekrar öpmeye başlamadan önce. Bu sefer, istese bile onu öpmesini engelleyemezdi. Ross dudaklarıyla ve diliyle onu adeta yutarken, başını arkasından tek eliyle sıkıca tutuyordu.

Annabel kesik kesik nefes alıp vermeye başlamıştı ve Ross onu öpmeyi kesince, hayal kırıklığı içinde uzun bir inlemeyle yanıt verdi. Gözlerini açınca, şaşkınlıkla sırt üstü yatağın ucunda yattığını fark etti. Annabel başını kaldırdı ve Ross’un başının üstünden ne yaptığına bakınca, dudaklarının göğüslerinde gezindiğini, önce bir göğüs ucunu, sonra diğerini emmek için biraz duraksadığını ve karnına doğru ilerlediğini gördü. Nefesini içine çekti ve Ross göbek deliğinde durup diliyle onu gıdıklayınca kıkırdadı; Ross daha sonra yana kaydı ve leğen kemiğini hafifçe ısırdı. Bunun yarattığı his gülme isteğini tamamiyle öldürdü ve Annabel nefesini tutup Ross’un dudaklarının leğen kemiğini kalçalarının tepesine doğru izlerken oluşturduğu o iç gıdıklayıcı hisse teslim oldu. Ross’un başı bacalarının arasına kayınca ve orasında dilinin ilk hareketini hissedince, Annabel şok içinde bağırdı ve doğrulmaya çalıştı; elleri içgüdüsel bir hareketle Ross’un başına yöneldi ve onu itmeye çalıştı. Ama bu çabası tıpkı bir kaleyi yerinden oynatmaya çalışmaya benzedi. Adam oraya yerleşmişti ve kımıldamıyordu. Annabel bacalarını sıkıp onu durdurmaya çalışınca,

Ross elleriyle bacaklarını zorla açtı ve Annabel'in nefesini kesen bir istekle yaptığı şeye devam etti. Annabel artık onu geri itmek yerine, saçlarını kavramış kendisine çekiyordu. Birden bunu fark etti ve onun canını yakacağından korkarak, kahverengi uzun saçlarını bırakmak için çabaladı ve rahibe anlattığı takdirde hiç bitmeyecek bir günah çıkarma seansına dönüşecek şeyleri Ross ona yapmaya devam ederken, yataktaki örtüleri kavrattı. Ama umurunda değildi. İnsan zevkten ölebiliyorsa, Ross onu öldürmeye çok yaklaşmıştı... Dahası, bunun sona ermesini de hiç istemiyordu. Ama Ross bunu yapmayı kesince, Annabel hayal kırıklığına uğramadı. Kendisini patlama noktasına gelmiş gibi hissettiğinde, çığlık attı ve büyük bir istekle o uçurumdan atladı ve bedeni zevkle yıkılırken, bununla birlikte gelen sarsılmaları ve titremeleri de kucakladı.

Kocası doğrulup onu dizlerinden kırarken ve sertliğini içine sokabilmek için yatağın kenarına çekerken, Annabel hala yaşadığı şeyin etkisi altındaydı. Bedeni onu büyük bir istekle karşıladı, ona yer açmak için kendisini ayarladı ve Ross neredeyse içine girerken bunu yarıda kesince onu tuttu.

Bacaklarını Ross'un beline sardı, yatakta oturdu ve az önceki heyecanın yerini bir başka heyecan alırken kollarını boynuna doladı. Bu sefer, Ross'un yarattığı gerilim içinde patladığında, Ross da ona eşlik etti. Zafer kazanmış gibi bağırıp içine son bir kez girerken, onu sıkıca tuttu ve tohumlarını Annabel'in içine akıttı... O sırada, Annabel'in aklından bir tek şu geçiyordu: "İyi ki bugün günlerden perşembe."

Annabel gözüne uyku girmeyince döndü ve yanında uyuyan adama baktı. Ross horul horul uyurken, kendisi tamamıyla uyanıktı... Ama onun horlaması yüzünden uyuyamamış değildi. Bundan rahatsız olmamıştı. Sadece yorgun değildi. Bütün öğleden sonrasını ve gecesini Seonag'ın ona verdiği ilaç yü-

zünden uyuyarak geçirmişti ve o sırada bir türlü uykuya dala-mıyordu... Ayrıca, karnı da acıkmıştı.

Başrahibe bunu duysa ne kadar kızardı diye düşünen Annabel burnunu kırıstırdı. O iffetli kadın orada olsa, büyük bir ihtimalle ona oburluk hakkında nutuk çekiyor olurdu. Annabel bunun her kelimesini hak ediyor olabileceğini düşündü, çünkü hissettiği şeyi başka bir şekilde ifade edemezdi: oburluk... Üs-telik sadece yiyecek açlığı da değildi hissettiği. Ross'la tekrar birlikte olmak için onu uyandırmayı yemek yemeye tercih ede-bilirdi. Ama Ross bütün gün uyumamıştı ve yorgundu.

"O halde, yemek" diye mırıldandı ve yataktan çıkıp, sö-nmek üzere olan şöminenin ışığında üstüne giyecek bir şey aradı. Ateşi kimin yaktığına dair hiçbir fikri yoktu. Seonag veya Ross olmalı, diye düşündü. Annabel ilk uyandığında, şöminenin ya-nık olduğundan bile emin değildi, ama ikinci uyandığında ateş tatlı tatlı yanıyordu. Gerçi o sırada kora dönüşmüş, birkaç cılız alev kalmıştı, ama etrafını görmesine yetiyordu. Ne yazık ki, odada bir tane bile elbise yoktu. Ross'un kestiğini söylediği elbise bile orada değildi.

Belki de yatağa geri girse ve kahvaltı etmek için sabahı beklese iyi olur diye düşündü, ama midesi ona itiraz eder gibi guruldadı. Ross onu birkaç saat önce masaya oturttuğunda sa-dece birkaç lokma yemiş olmasının dışında, o gün sadece öğle-den sonraki pikniklerinde Angus'un onlar için hazırladığı hoş piknik yemeklerinden biraz yemişti.

Annabel masaya baktı ve yiyecekleri incelemek için oraya gitti. Ama şöyle bir tadınca, yahninin daha da soğuduğunu ve öncekinden de tatsız olduğunu fark etti. Peynirsc daha da sert-leşmişti.

Kendi kendine cık cık eden Annabel tekrar yatağa döndü

ve kocasının gömleğiyle eteğini gördü. Birkaç saniye içinde, ikisini de aldı. Üstüne önce gömleği giydi. Minyon bedeninde kocaman, neredeyse bir çadır gibi duruyordu, ama üstünü Leydi Magaidh'in elbisesinden çok daha iyi örtüyordu. Derhal eteği de alıp ikiye katladı ve geçici bir etek olarak beline sardı. Ross'un etek iğnesini de bir süre aradı ve zemindeki sazların arasında gördü. Bunu yerden almak için eğildi ve eteği tutturmak için taktı. Sonra da kendine baktı. Üstüne giydiği etek çıplak ayaklarının üstüne kadar uzanıyordu. İdare eder, diye düşündü.

Annabel yatak odasının kapısını açıp dışarı çıktığında, koridor karanlıktı. Öylesine karanlıktı ki, yerdeki şeyi görmeyip buna takıldı. Kapı çerçevesine tutunarak çok kötü bir şekilde düşmekten kurtuldu, sonra ayaklarının dibindeki kapkara şekle gözlerini kısarak baktı. Çok iyi seçemediği şeyin ne olduğunu bir hırlama belli etti. Bir köpekti. Daha doğrusu, Ross'un babasının köpeği Jasper olmalı diye tahmin etti. Seonag'ın söylediği ismi hatırlayarak. Hiç şüphesiz, bu oda hayattayken Ross'un babasına aitti ve köpek sahibinin asla geri dönmeyeceğini anlamadığı için orada onu bekliyordu.

Annabel kapkara şekle baktı ve köpeğin sahibinin ölümünden beri ne kadar hırçınlaştığını, tehlikeli olup olmadığını merak etti. Ama sonra, köpek tehlikeli olsaydı Ross'un onu serbest bırakmayacağına karar verdi ve köpeğin hırlamasına aldırış etmeden "Ne oldu, Jasper?" diye sordu. "Sahibini mi özlüyorsun?"

Hırlamalar kesildi ve Annabel bir ses duyunca, köpeğin salladığı kuyruğunun yere çarptığını tahmin etti. Başını hemen okşamaya yeltenmedi; ahırda çalıştığı için, hayvanlara hemen yaklaşılmaması gerektiğini biliyordu. O yüzden, yan döndü ve yavaşça yatak odasının kapısını kapattı. Gözleri karanlığa ye-

teri kadar alıştığından, artık koridordaki şekilleri ve gölgeleri aşağıdaki Büyük Salon'un şöminesinin aydınlığında görebiliyordu. Merdivene dönüp ilerledi ve "İstersen benimle gelebilirsin, Jasper" dedi alçak sesle. "Bana eşlik etmen çok hoşuma gider."

Annabel köpeğin ismi haricinde söylenenleri anladığını sanmıyordu, ama köpek ayağa kalktı ve güvenli bir mesafeden peşine takıldı. Annabel merdivenden inerken, köpek de olsa olsa dört adım gerisindeydi, ama Annabel Büyük Salon'un bulunduğu kata indiğinde ve orada uyuyanların arasından ilerlediğinde ona biraz daha yaklaştı.

Annabel yanından geçtiği suratlara merakla baktı. Tahminince sadece yirmi dört saattir MacKay'deydi, ama aşçıdan ve yaralı tüccarla ilgilendiğinde orada onu izleyen ve artık leydisi olduğu bir avuç insandan fazlasını tanımıyordu. Onlarla tanışmamıştı, sadece aynı yerde bulunmuşlardı. Tanrım, dedi birden içinden, kocası haricinde kimseyle oturup yemek bile yiyememişti. MacKay hanesi hakkında kim bilir neler düşünüyordu. Onlarla aynı masada yemek yemek istemeyeceği kadar kibirli olduğunu düşünmediklerini umdu. Tabii, herkes o gün yaralanmış olduğunu duymuş olmalıydı, ama sabah kahvaltısını veya öğle yemeğini onlarla yememesinin nedeninin o olmadığı biliyorlar mıydı? Bu kararların onun adına verildiğinden haberleri var mıydı?

Suratını ekşiterek, sabahleyin kesinlikle Büyük Salon'da kahvaltı yapmaya karar verdi. Bu evlilikle birlikte ona bahsedilen sorumluluklarda beceriksiz olabilirdi, ama en azından orada bulunacak ve MacKay halkına düzgün bir leydi olabilmel için çaba sarf edecekti.

Annabel mutfak kapılarına vardığında, Jasper hala iki adı

geriden geliyordu. Annabel onu sıkmak istemediği için, yana çekildi ve içeri girmesi için kapıyı açık tuttu. Köpek içeri girip yoldan çekilince, Annabel kapıyı kapatıp etrafına bakındı. İçerisi Büyük Salon'dan çok daha aydınlıktı. Çok daha da ılıktı. Hatta insanı bunaltacak kadar sıcaktı. Annabel odanın karşısında bir ateşin hala gürül gürül yandığını ve üstünde bir tencerenin olduğunu görünce, bunun nedenini anladı. Merakla içinde ne var diye bakmaya gitti. Bir tür çorba fokur fokur kaynıyordu. Çok lezzetli kokuyordu. Annabel bir an için, bir kâse bulup biraz içmeyi düşündü, ama etrafta hiç kâse görmedi. Zaten Büyük Salon'dan geçerken bunu dökebileceğini ve her şeyden habersiz uyuyan kişileri yakabileceğini düşününce, bundan vazgeçti ve hemen başka bir şey aramaya koyuldu.

Birkaç dakika sonra, Annabel bir kiler buldu ve kendisine bol miktarda peynir, meyve ve çıtır çöreklerden alıp Jasper'la birlikte mutfaktan çıkıp Büyük Salon'a yöneldi. Köpek geri dönerlerken ona çok daha yakın yürümeye başlamıştı. Hatta geride kalmamak için ayaklarının dibinden ayrılmamaya özen gösterdiğini fark edip sevindi. Annabel ona birkaç parça peynir kesip vermişti ve bu ufak rüşvetin ne kadar işe yaradığına şaşırıyordu. Köpek açlıktan ölmüş gibi verdiği peynirleri yemiş, sonra da yanından yürümeye başlamıştı.

Jasper koridorda durdu ve Annabel'in elindekileri bırakıp yatak odasının kapısını açışını sessizce yere oturarak izledi. Annabel içeri girerken, arkasına bakıp "Gel" diye fısıldayınca, köpek hevesle kalktı ve odaya girdi.

Jasper'ın iyi eğitilmiş olduğunu anlayıp gülümseyen Annabel, kapıyı kapattı ve onu şöminenin önündeki sandalyelere götürdü. Sandalyelerden birine oturunca, Jasper ayaklarının dibine yerleşti ve elindeki yiyeceklere bakmamaya özen gösterdi. Annabel memnuniyetle köpeğe yiyecek için yalvarmaması

gerektiğini öğretildiğini anladı ve onu bir parça peynirle ve meyveyle ödüllendirdi. Yiyecekleri elinden alan köpek, elini ısırmamaya dikkat etti ve buları iştahla yedikten sonra başını Annabel'in dizine yasladı.

Annabel bunu bir davet olarak kabul etti, başına hafifçe vurdu ve ona uslu bir köpek olduğunu söyledi; sonra, başını okşayıp bir süre alevleri izledi. Hayatının ne kadar değiştiğini, bir rüya odluğuna emin olduğu bu hayattan ne zaman uyanacağını merak etti.

"Karıcığım."

Annabel uykulu uykulu kımıldandı ve ılık bir el örtülerin ve postların altından belini ve kalçasını okşayınca iç çekti. El gerisin geriye yukarı doğru giderken, Annabel kocasının göğsü sırtına yaslanacak kadar yana döndü ve elin geri dönüp tek göğsünü kavramasıyla ve okşamalarıyla ödüllendirildi.

"Hımm" diye mırıldandı Annabel içine bir ılıkılık yayılırken. "Günaydın, kocacığım."

"Günaydın" dedi Ross alçak sesle. Kulağın öptü ve "Neden yatağımızda bir köpek var?" diye sordu.

Annabel birden gözlerini açtı ve Jasper'ı yatağın en ucunda yatarken görene dek onu bulmaya çalıştı. Köpek başını kaldırıp ona bakınca ve kuyruğunu sallayınca, Annabel köpeğin suratına yayılmış sırtıta gülmemek için kendini zor tuttu.

"Baban onun burada uyumasına izin vermiş olmalı" dedi özür diler gibi. Annabel en sonunda yatmaya karar verdiğinde ve Ross'un yanına uzandığında, Jasper yatağın yanına, yere kıvrılmıştı. Ama belli ki Annabel uyuduktan sonra, yanlarına gelmeye karar vermişti, çünkü Jasper'ın yatağa çıktığını duymamıştı.

“Odamıza nasıl girdi?” diye sordu Ross.

“Ha” dedi Annabel suratını buruşturup. “Onu içeri ben aldım” dedi itirafta bulunarak.

Ross buna bir şey demeyince “Babanı özlüyor, kocacığım” dedi.

“O, bir köpek, karıcığım” dedi Ross keyifsiz bir sesle.

Annabel kocasının suratına bakabilmek için diğer tarafa döndü. “Evet, ama köpekler yalnız başlarına yaşayan hayvanlar değildir, kocacığım” dedi. “Bir sürü halinde yaşamaya alışık olurlar. Jasper’ın sürüsüye babandı. Artık hayatta olmadığı için, Jasper yalnız kaldı. O yüzden, herkese aksi davranıp duruyor. Sadece, yine bir yere ait olduğunu hissetmesi gerekiyor.”

Annabel bunları söyledikten sonra, yine bir sessizlik çöktü ve söyleyecek bir şeyler daha düşünürken, Ross merakla “Sen büyürken köpeklerin var mıydı?” diye sordu.

“Hayır” dedi Annabel tereddütle. Bir köpeği olsun istemişti, ama başrahibe buna asla izin vermemişti tabii.

“O halde, köpekler hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?”

Annabel iç çekti. “Rahibe Clara köpekler konusunda çok bilgiliydi. Evliyken, köpek yetiştirmişti ve bana köpeklerinden ve davranışlarından söz ederdi.”

“Ablanın isminin Kate olduğunu sanıyordum” dedi Ross kaşlarını çatıp. Tam o sırada, kapı çalınca o yöne döndü. Annabel derhal postları çenesine kadar çekti ve Ross “Girin” diye seslendi.

Gilly hemen başını içeri uzattı. Gülümseyecek ve Annabel’e günaydın diyecek kadar duraksadı. Sonra, dikkatini Ross’a verip “Kız kardeşinden bir haberci geldi” dedi. “O ve kocası öğlen burada olacaklarmış.”

Ross tamam der gibi başını sallayıp bir teşekkür mırıldandı ve Gilly başını geri çekip kapıyı kapatırken tekrar Annabel'e döndü. Ama Annabel çoktan örtülerle postları üstünden atıp yataktan fırlamıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Ross sıkkin bir ifadeyle. "Yatağa geri gel."

"Ne?" dedi Annabel şaşkınlıkla ona bakarak. Sonra, başını salladı ve Ross'un eteğini alıp beline Roma tarzında bağladı. "Hayır. Kız kardeşin geliyor. Hazırlanmamız gerek."

"Daha gelmelerine saatler var" dedi Ross gülerek. "Yatağa geri gel. Bugün perşembe."

Annabel şaşkınlıkla ona baktı ve günlerden perşembe olmasının o durumla ne ilgisi olduğunu anlayamadı. Sonra, eteği göğsünün üstüne kaldırarak kapıya yöneldi. "Bir elbise hazırlatmam gerek. Kız kardeşinle tanıştığımda, göğüslerimin dışarı taşmasına izin veremem."

"Ama..." Annabel kapıyı açıp da, kapıyı tıklatmak üzere elini havaya kaldırmış olan Seonag'la karşılaşınca, Ross sustu.

Kadın koluna astığı birkaç elbiseyle odaya dalmadan önce birkaç saniye duraladı. "Dün bulduğum en iyi elbiseleri getirdim, ama hepsinin tadilatından geçmesi gerek. Sana ve tüccara bakmaktan, bunlarla uğraşacak vakti bulamadım" dedi özür diler gibi.

"Doğru, haklısın" dedi Annabel anlayışlı bir tavırla kapıyı kapatırken. "Sorun değil. Öğleye kadar bir tanesini hazır edebiliriz herhalde, değil mi?"

"Evet" dedi Seonag Annabel'in kızmadığına rahatlatarak.

Yataktan gelen bir oflama sesi, ikisinin de kalkmak üzere üstündekileri kenara fırlatan Ross'a bakmasına neden oldu.

“O halde, yataktan kalkmamam için hiçbir neden yok” dedi keyifsizce ve gömleğini almak için eğildi. Bunu üstüne geçirip, Annabel’in yanına gitti ve onu tutkuyla öperek Annabel’in üstüne sardığı eteği bırakmasına neden oldu. Annabel eteği bıraktığı anda, Ross eteği de kaparak geri çekildi.

“Buna ihtiyacım olacak. Hem seni böyle daha çok beğeniyorum” dedi sırtarak. Annabel’s e çırılçıplak kaldığı için utan-
dı.

“Eee?” dedi Annabel heyecanla Seonag uzun süre bir şey demeyince.

“Mükemmel oldu” dedi Seonag en sonunda. “Göğüs kısmının açıldığı belli bile değil.”

Annabel derin bir oh çekerek omuzlarını sarkıttı, ama sonra üstündeki koyu kırmızı renkli elbiseye baktı ve endişeyle “Bu renk bana uydu mu?” diye sordu. “Hayatımda hiç bu kadar cesur bir renk giymemiştim.”

“Eh, giymelisin” dedi hizmetçisi inandırıcı bir tavırla. “Bu renk sana yakışıyor. Dün giydiğin pembe renk sana göre çok soluktu.”

Annabel buna keyifsizce gülümsedi. Manastırda hep soluk renkli, sıradan kumaşlar tercih edilirdi. Başrahibe kızacak diye kimse bu tür renkler giymeye cesaret edemezdi. Neyse ki, artık başrahibenin neye kızıp kızmadığıyla uğraşmak zorunda değilim, diye hatırlattı kendine. Sonra, Giorsal’ın ziyareti için başka ne hazırlık yapılması gerektiğini düşündü. Ama bu listeye nelerin dâhil olduğunu bilemiyordu. Kendisinin ve Seonag’ın hazırladığı elbiseyi giymişti. Hizmetçi saçlarını bile onun için tekrar yapmıştı. Peki, başka en yapmalıydı?

Aklına ne yemek ikram edileceği galince “Angus’a ziyaretçilerimiz olacağını haber veren oldu mu?” diye sordu.

“Evet. Gilly aşçıya da, bana da Lorduma haber vermek için yukarı gelirken söyledi” dedi kadın. “Angus ben mutfaktan çıkarken, ne yemek pişireceğini planlıyordu.”

“Güzel” diye mırıldandı Annabel, ama aşçıyı ne pişirdiğiyle ilgili olarak kontrol edip etmemesi gerektiğini düşündü. Acaba adam buna alınır mıydı? Mutfığa gitmemeye karar vermişti. Angus farkında olsa da, olmasa da, bu tür bir durumda ne yapılması gerektiğini ondan daha iyi biliyordu.

Annabel bunu düşünüp suratını buruşturdu ve Seonag’ın diğer elbiseleri toparlamasına yardım etmeye koyuldu.

“Ben yaparım, Leydim” dedi Seonag hemen, ama Annabel başını salladı.

“Yardım edebilirim. Zaten aşağıya ineceğim. Bunları taşıırken merdivene takılıp düşmeni istemem.”

Seonag daha önceden Büyük Salon’daki bir dikiş sepeti ne hala tadilata ihtiyacı olan elbiseleri koyacağını söylemişti. Böylece, vakit buldukça bunlarla uğraşabilirlerdi. Annabel elbiselerin hepsinin sepete sığıp sığmayacağını merak etti, ama endişelenmesine gerek yoktu. Söz konusu sepet kocamandı. Leydi Magaidh senelerce çok dikiş dikmiş olmalı, diye düşündü. Neyse ki, bu Annabel’in yapabildiği bir şeydi. Senelerdir kendi elbiselerini dikip tamir etmişti. Bu işte çok hızlı olmadığını biliyordu; Seonag’la birlikte elbiseyi düzeltirlerken bunu görmüştü, ama düz bir çizgi halinde dikiş dikebiliyordu.

“İşte” dedi Seonag doğrulup elbiselerin hepsini topladığında. Annabel’e baktı ve “Şimdi kahvaltını etsen iyi olacak, Leydim” dedi. “Odana gelirken bir şey getirmeyi akıl etseydim keşke. Acıkmış olmalısın.”

“İyiyim” dedi Annabel ikisi birlikte yemek masalarına doğ-

ru giderlerken. “Dün gece bir şeyler yedim. Ama ılık bir elma suyu iyi olurdu. Ben... Bu koku da ne?” Bunu sormak için lafını yarıda kesti ve nahoş bir koku geldiğini fark etti.

“O kahrolası köpek olmalı.”

Annabel Angus’tan bunu duyunca ona baktı. Aşçı masalarla mutfak kapılarının arasında durmuş, elinde bir satırla Jasper’a suratını ekşitmiş bakıyordu. Köpek bir köşeye sinmişti ve kokunun daha da artmasına neden olduğu için, nahoş kokunun kaynağı olduğunu da kanıtlıyordu.

“Lanet hayvan mutfaka girmiş etrafı batırıyordu. İşinin bittiğini sanıp onu buraya kovaladım, ama burada da devam etmiş.” Aşçı öfkesi çaresizliğe dönüşerek ona döndü ve “Bu leş gibi koku, öğleye hazırladığım güvercin yemeğini mahvedecek” diye bağırdı.

“Tüh” dedi Annabel sıkkin bir tavırla Jasper’a bakarken. Zavallı hayvan o sırada bir hazımsızlık sorunu yaşıyor gibiydi. Annabel onu çok sevdiği halde, keşke içeriyi pisletmek için bir sonraki günü bekleseydi diye düşünmeden edemedi.

“Zavallı hayvan Gordonlar ziyarete geldiğinden ve çocukları ona peynir yedirdiğinden beri bu kadar kötü kokmamıştı” dedi Seonag kaşlarını çatıp.

Annabel suçlu suçlu omuzlarını dikleştirdi. “Ne? Peynir mi?”

“Evet. Peyniri sevmiyor sanırım. Ya da midesi sevmiyor. Yedikten sonra, günlerce bu halde oluyor. Yaşlı Lord bu yüzden ona kendinden başka kimsenin yemek vermesini istemezdi. Jasper’ın midesi çok hassas.”

Annabel bunu duyuna gözlerini birkaç saniye yumdu. Önceki gece, zavallı hayvana peynir vererek onu hasta etmişti. Yüce Tanrım!

“Ne yapacağız?” dedi aşçı çaresizlik içinde. “Her şeyi mahvedecek.”

Annabel yarasına ellememeye gayret ederek, birden ağına maya başlayan alnını ovuşturdu. Sonra, iç çekip kollarını iki yanına sarkıttı. “Onu avluya götürüp, burayı temizleyeceğiz.”

Ross adamların idmanlarını izlerken, Gilly’yle ve Marach’la konuşuyordu. Güçlü ve zayıf yönlerini konuşuyorlar, becerilerini nasıl en iyi şekilde artırabileceklerini tartışıyorlardı. Tam o sırada, ahırcı başı geldi. Adamın suratı kızarmıştı ve nefes nefese kalmıştı, ama yine de konuşmayı başardı. “Gitmiş!” dedi yanlarına varır varmaz.

“Kim gitmiş?” diye sordu Ross kaşlarını çatarak, ama adam son nefesini konuşmak için harcadığından, başını sallayıp iki büklüm oldu ve soluklanmaya çalışarak ellerini dizlerine dayadı.

“Konuşsana be adam” diye parladı asla sabırlı olamayan Gilly.

Ahırcı başı elini havaya kaldırdı ve bir an için sessizce yalvardı; sonra, doğruldu ve Ross’a bakıp “Karıınız” diyebildi.

“Ne?” diye bağırdı Ross gerilerek. “Neden söz ediyorsun? Annabel nereye gitti?”

“İngiltere’ye mi?” dedi Gilly. Ross dik dik adama baktı. Annabel İngiltere’ye gitmese iyi ederdi. Öyle yaptıysa, kahrolası boynunu koparıverirdi. Annabel ona aitti. Hem neden oraya gidecekti ki? Oradaki hayatı o kötü yürekli iki İngiliz’le olan hayatından çok daha...

“Hayır, çiçek toplamaya” dedi adam biraz daha soluklanmış bir şekilde.

Ross şaşkınlıkla ona baktı ve hayretle “Çiçek mi?” dedi.

“Evet. Jasper’ın midesi bozulmuş. Büyük Salonu leş gibi kokutmuş. Pisliği temizlemişler, ama koku geçmemiş. Kız kardeşiniz geleceği için de, karınız çiçek...” Adam lafını tamamlayamadı. Ross onu dinlemiyordu. Bir küfür savurarak hızla arkasına dönmüş, ahırlara doğru koşmaya başlamıştı. Gilly ve Marach da peşinden koşuyorlardı.

“Cidden, Jasper, madem peynir sana o kadar dokunuyordu, neden yedin?” dedi Annabel eliyle ağzını ve burnunu kapatarak. Köpeğin yaptığı şeyi görmemek için başını çevirmişti, ama kokudan kaçınmak mümkün değildi.

Jasper kaleden çıkan Annabel’i basamaklarda bekliyordu ve o ahıra doğru giderken, hemen yanında yürümeye başlamıştı. Durum böyle olunca, Annabel kısırağıyla ilerlemeye başladığında Jasper da yanında koşunca hiç şaşırmamıştı. Ama ona beklemesini söylemiş olması gerekirdi. Zavallı hayvan fena durumdaydı. Kaleden çıktıklarından beri, üçüncü kere çömelip bağırsaklarını boşaltmak zorunda kalmıştı.

Annabel iç çekerek elini indirdi ve Jasper işini bitirip yanına gelince, kısırağının yine ilerlemesini sağladı. Açıkçası, hayvanın hevesle onu takip edişine bakılacak olursa, durumu o kadar da kötü değil gibiydi. Ama kaledeki herkes berbat durumdaydı. İçerideki koku, çok iyi temizlik yapıldığı halde insanın gözlemini yaşartacak kadar kötüydü ve Annabel’in aklına bir tek oraya buraya çiçek serpiştirerek kokuyu gidermek gelmişti. Ama hizmetkârlar Büyük Salon’un yerlerini tekrar yıkarken, etrafın tozunu alıp eşyaları cilalarken ve aşçıya bu beklenmedik yemek davetinde yardım etmek için mutfakta koştururken, bu işi yapmaya yollayacak kimse kalmamıştı... Bu berbat olaydan kendisi sorumlu olduğundan, Annabel çiçekleri kendi toplayıp durumu düzeltmeye karar vermişti.

Sconag'ın onu engelleyeceğinden korktuğu için ona nereye gittiğini söylemediğine memnundu. Ne yazık ki, eyer bile takmaya tenezzül etmediği halde, kısırağını alıp ahırdan görünmeden çıkmayı başaramamıştı ve ahırcı başına nereye gittiğini söylemek zorunda kalmıştı. Adam doğal olarak hararetle Lordunun bundan hoşlanmayacağını söyleyerek itiraz etmişti. Annabel'se yapabileceği bir şey yokmuş gibi omuzlarını silkemiş ve istediğini yapmıştı. Adama onun leydisi olduğunu ve emirlerini dinlemesi gerektiğini hatırlatması da gerekmişti, çünkü adam onu durdurabilmek için kendini resmen kısırağın önüne atmıştı. Sonra, yaşlı adamı suratı kıpkırmızı kesilmişti ve birden arkasını döndüğü gibi hiç şüphesiz lorduna olanları söylemek için gitmişti.

Annabel o ana dek Ross'un öfkeyle volta attığına, geri döndüğünde Annabel'e ne yapmaya karar vermeye çalıştığına emindi. Bunun çok kötü bir şey olmamasını umuyordu. Kocaların karılarını dövmeye hakkı olduğunu gayet iyi biliyordu.

"Şimdi, şu çan çiçekleri nerede acaba?" diye mırıldandı etrafa bakınırken. O ve Ross piknik yaptıkları açıklık alana giderlerken, bir sürü çan çiçeğinin yanından geçmişlerdi. Bu çiçeklerin kokusu insanın başını döndürecek kadar keskindi. Bunlardan yeteri miktarda içeriye serpiştirilirse, Annabel Jasper'ın kalede oluşturduğu kokunun gizlenebileceğinden emindi. Hem çiçeklerin çok da güzel olduklarını düşünüyordu.

Annabel çiçekleri biraz ileride gördüğü anda kokularını da hissetti. Ağaçların altındaki öbek öbek çiçeği gördüğünde, buna tam olarak bir tarla denemeyeceğini düşündü, ama o kadar çok çiçek vardı ki, bir tarla oluşturabilirlerdi. Gerçi, çan çiçekleri güneş ışığından fazla hoşlanmazlar ve güneşin sadece üstleri ıdki ağaç dallarının arasından onlara azıcık ışık verdiği gölgelek alanlarda yetişirlerdi.

Derin bir oh çekerek, kısırağının dizginlerini çekti ve atının çeyersiz sırtından ormanın zeminine indi; sonra, beline bağladığı çantayı açtı. İskoçya'da çiçeklerin sapları daha kalın olabilir diye yanında bir bıçak da getirmeyi ve eve dönerken taşıyabilmek için bir çanta almayı da unutmamıştı. Jasper'ı kendi haline bırakıp, işe koyuldu ve çok geçmeden kokulu çiçeklerden bir kucak dolusu toplayıp tekrar devam etmeden önce bunları çantaya yerleştirdi.

Annabel üçüncü kucak dolusu çiçeği de tıka basa dolmuş olan çantaya tıktırırken, gözünün ucuyla bir şey görür gibi oldu ve başını o yöne çevirdi. Jasper'ı göreceğini sanıyordu. Köpek o kısırağın sırtından iner inmez ortadan kaybolmuştu ve Annabel onun geri gelmesini bekliyordu. Tek başına geri geleceğini ve onu aramak zorunda kalmayacağını umuyordu.

Ama gördüğü şey Jasper değildi. İri yarı, etekli bir adamdı. Annabel şaşkınlıkla ona bakakaldı ve anında oraya yolculuk ederken kamp kurdukları ilk gece gördüğü adam olduğunu fark etti. Ama o ilk gece, henüz İngiltere'den çıkmamışlardı ve adamın üstünde İngiliz giysileri vardı. Dahası, bu sefer tesadüfen karşılaşıyor olamazlardı.

Doğrularak çantayı yere bıraktı, ama geri geri giderken bıçağı sıkıca tuttu. "Kimsin?" diye sordu.

"Direnmeden gelersen, sana zarar vermem" dedi adam. Öylesine alçak sesle konuşuyordu ki, adam "Sana zarar vermek istemiyorum" diyene dek, Annabel tehdit edildiğini anlayamadı. Ama bu sözler gayet açıktı. Annabel geri geri gitmeyi kesiti ve kısırağına ulaşmak için öne atıldı. Ona varmasına birkaç adım kala, adam onu arkadan yakaladı. Annabel bir çığlık atarak yere düştü ve bıçaklı elini kendine çekerek kısırağına zarar vermemeye gayret etti. Yuvarlanarak atın toynaklarına doğru

savruldu. Tabii, bu karmaşa ürken kısırağın kişneyip şaha kalkmasına neden oldu. Annabel bir tek başını elleriyle koruyup, atın toynaklarının üstüne inmemesini umabildi.

Aslında, atın toynaklarının üstündeki adama inmesi için dua etmiş olması gerekirdi diye düşündü kısırağı ürkmüş gibi sesler çıkarıp geriye giderken. Annabel sırt üstü yerde sürüklenirken, bir yırtılma sesi duydu. Sırtı toprağa bulanırken, düşünebildiği tek şey görümcesinin ziyaretinde giyecek başka bir şeyi olmadığı ve bu adamın düzgün tek elbisesini de mahvettiği idi.

Annabel bunu düşünerek, elinde bıçak olduğunu unutarak elini hızla adamın başına savurdu ve adamın kendisini korumak için kaldırdığı koluna sapladı. Annabel o anda donakaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı ve neredeyse ağzından bir özür çıkacaktı. Ama bu kadar saçma bir şey yapmadan önce, adam sağlam kolunu başına indirip, bir an için onu afallattı.

Annabel'in tekrar gözlerini açmasını sağlayan şey boğuk bir hırlama ve havlama sesi oldu, ama Jasper onlara doğru son sürat koşarken, Annabel gördüğü bulanık şekle odaklanmakta güçlük çekti. Adam ayağa fırladı ve çılgınlar gibi koşmaya başladı. Köpekten asla kurtulamazdı, ama Annabel Jasper'ın kafasına bir tekme yiyip yaralanması riskini göze alamadığından "Jasper!" diye seslendi. Jasper yanından geçmiş, adamı kovalıyordu.

Köpek ismini duyunca, derhal tepki verdi ve durabilmek için neredeyse takla attı. Sonra, birkaç saniye durdu, ona ve koşmakta olan adama bakıp Annabel'in yanına geldi.

"Uslu köpek" dedi Annabel nefes nefese Jasper yanına oturunca. Onu durması için emir verdiğinde sözünü dinlediği için ödüllendirmek ve sarılmak istemişti, ama doğrulduğunda başı dönünce hayvana tutunmak zorunda kalmıştı. Kulağına o

yöne doğru birilerinin geldiği çalınınca, birden baş dönmesi de diniverdi. Kocas ve adamları geliyor olmalı diye düşündü, ayağa kalktı ve kocasının öfkesiyle karşılaşmaya hazırlandı. Ama gelenler kocası ve adamları değildi. Gelen gruptaki tek bir kişiyi bile tanıımıyordu. Hiç düşünmeden parmaklarını... Etrafına dolayacak bir şey bulamadı. Çiçek toplamak için mut-faktan ödünç aldığı bıçak artık elinde değildi. Ona saldıran adamın kolunda kalmış olmalıydı. Artık tek silahı, ayaklarının dibindeki köpekti. Annabel bunu fark edince, dudaklarını sıkı ve çenesini hafifçe kaldırıp altı atının gelip önünde duruşunu izledi. Adamlar ona bakarlarken, etrafı bir sessizlik kapladı. Bu durum öylesine uzun sürdü ki, Annabel en sonunda huzursuz oldu ve “Günaydın” dedi. Nedense, bu nazik sözleri adamların gülmesine neden oldu. Görebildiği kadarıyla, gülmeyen tek kişi en öndeki adamdı. Adam kaşlarını çatı ve “İngilizsin” dedi.

“Evet” dedi Annabel temkinle, çenesini biraz daha kaldı-rarak.

Diğer adamlar, İngiliz sözcüğünü duyunca gülmeyi birden kestiler ve Annabel’in anlam veremediği bir tavırla onu süzdüler. Adam “Ross MacKay’in karısı değilsin, değil mi?” dedi.

Annabel bunu duyunca, gerildi ve içini bir şüphe kapladı. Ağaçların arasından at sırtında, ardında atlı bir adamla çıkan kadını görünce, şüphelendiği şeyin doğru olduğunu fark etti.

“Kahretsin, Giorsal, sana beklemeni söylemişim” dedi öndeki adam kadın yanına gelip dururken. Açıkçası, adam şa-sırılmış değil de kızmış gibiydi. En azından, kadının ardındaki adamı görene dek, suratındaki o kızgın ifade kaybolmadı. Son-ra, ses tonu yumuşadı ve “Durumun ne olduğunu anlayana dek, onu güvenli bir yerde tutman gerekiyordu” dedi.

“Brody'ye kızma, kocacığım” dedi kadın gülerek. “Elinde, geleni yaptığını biliyorsun. Ama neler olduğunu ve kızın ne de, bağırdığını öğrenmek istedim.”

Annabel korktuğu şeyin başına geldiğini düşünüp üzü, lürken, bu konuşmayı dinledi. Herkes merakla ona dönünce, içgüdüsel bir hareketle suratına düşen saçlarını geriye atmak için elini kaldırdı ve elinde ve elbisesinin arkasında parıldayan, kanları görünce duraksadı. Kaşlarını çatıp üstüne başına baktı ve elbisesinin yırtıldığını ve kan ve çim lekeleriyle kaplı ol, duğunu fark ettiğinde çığlığı basabilirdi. Elbisesi gerçekten de ağlayacak kadar kötü durumdaydı. Kocasının kız kardeşiyle o halde karşılaşmayı kesinlikle planlamamıştı.

Bölüm 8

“Bu, iyi değil.”

Ross dudaklarını sıktı, ama Marach’ın bir yarası olup olmadığını anlamak için ellerini karısının kısırağının üzerinde gezdirişini ve nereye gittiğini anlayabilmek için toynaklarını inceleyişini izlerken, Gilly’ye yanıt vermedi.

Ross iki adamını iç kaleden çıkarana dek, Annabel ormanda kaybolmuştu. Kalenin etrafını saran dar ve çorak araziye geçmişler, onun civarı çok iyi bilmediği için fazla uzaklaşmayacağını düşünerek asma köprünün hemen karşısındaki bölgeyi aramışlardı. Ama hiçbir şey bulamayınca, birbirlerinden ayrılp daha ilerisini araştırmayı konuşurlarken, kısarak ormanda fırlamış ve onlara koşmuştu. At panik içerisindeydi. Onları görünce, aniden döndü ve onlara yaklaşmamaya çalıştı, ama sonra adamlar onu kovaladılar ve yakaladılar.

“Bir şey var mı?” diye sordu Ross, Marach incelemesini bitirip doğrulurken.

“Yaralı değil, ama onu bir şey ürkütmüş” dedi Marach atı yatıştırmak için okşayarak. “Toynaklarının içine kadar koyu renkli toprak girmiş.”

“Hımm”, dedi Ross koyu renkli toprağın bulunduğu yakınlardaki farklı bölgeleri düşünerek. Toprak birçok yerde öyleydi.

Midcsi sinirden öfkeden gerilere “Marach, kısırağı MacKay, götür” diye emretti. “Sonra, adamları topla ve civarı arama, devam edin. Gilly ve ben de ayrılıp, atın geldiğı yöne gideceğiz. Annabel’i bulursak...” Duraksadı ve uzaklardan gelen bir kakhaha çınlaması duyunca, eyerinde hızla arkaya döndü.

“Birden fazla kadın sesi gibi” dedi Marach ikinci bir kadın kakhahası duyulunca.

“Seonag mı?” dedi Gilly tereddütle.

Ross bunu biraz düşündü, ama “Ahırcı başı karıma kimse. nin eşlik ettiğini söylemedi” dedi.

“Doğru, söylemedi” dedi Marach. Tam o sırada, atlı grup ağaçların arasında belirdi. “Hem bunlar kesinlikle birkaç kadından ibaret değil.”

“Doğru” diye homurdandı Ross gözlerini kısıp adamları daha iyi görebilmek için. Ama birkaç saniye sonra, onların MacDonalds beyliğinden olduklarını fark etti.

“Aa, gelen Giorsal” dedi Gilly de onları tanıyınca.

“Belli ki, karın ve kız kardeşin hemen kaynaşmışlar.”

“O halde, neden Annabel onunla gelmiyor?” diye sordu Ross şüpheyle. Ufak tefek karısının kayınbiraderinin atında görmüştü. Annabel başını arkaya atıp bir kakhaha daha attı, koyu renkli saçları geriye uçtu ve Bean’in krem rengi gömleğine ve koyu yeşil renkli eteğine savruldu. Ross öfkeli bir ses çıkardı ve dizginleri tutan parmakları sıkılaştı.

“İşin iyi yanı, buradan yaralı değilmiş gibi gözüküyor” dedi Gilly nedense durum komiğine gitmiş gibi keyifli bir sesle.

Ross homurdamakla yetindi ve grubu karşılamak üzere atını ileri sürdü.

Onu ilk gören Bean oldu; MacDonald Lordu Annabel'in başının üstünden ciddi bir tavırla başını sallayarak selam verdi. Annabel'in dediklerini sırtarak izleyen Giorsal da kocasının hareketini gördü ve Ross'un bulunduğu yöne baktı. Suratında derhal kocaman bir gülümseme belirdi. "Ağabey!" diye bağırıp atını hızlandırdı. Şapşal kadın kısırağından atlayıp yanına giderken, neredeyse onu atından düşürecekti. Neyse ki, Ross kız kardeşini iyi tanıyordu ve Giorsal atını ileri sürdüğünden beri kendini bu tür bir karşılaşmaya hazırlamıştı. Darbeye hazırlıklıydı ve kız kardeşi yere yuvarlanmasın diye onu sıkıca göğsüne bastırdı.

"Karını sevdim" diye güldü Giorsal gülerek. Ona o kadar sıkı sıkı sarıldı ki, neredeyse Ross'u boğacaktı. Sonra, ciddi bir sesle "ama ona sürekli olarak saldıran kişiyi bulsan iyi olacak" dedi. "Bir dahaki sefere, bu kadar şanslı olmayabilir."

Ross gerildi ve karsını daha iyi görebilmek için Giorsal'ı kenara kaydırды. Bean ağır bir hızla yanlarına geliyor, hareketli karısının ağabeyini karşılamasını suratında bıkkın bir ifadeyle izliyordu. Ağır ağır gitmesine rağmen, neredeyse yanlarına varmıştı ve Ross birden karısının ilk sandığı gibi pek de iyi olmadığını fark etti. Saçları biraz dağılmıştı, sol şakağında hemen hemen önceki gün alnında oluşan çürüğe benzer koyu renkli bir başka çürük oluşmuştu ve elbisesi yırtılmış, yaka kısmı kayıp ona neredeyse uygunsuz bir görünüm vermişti.

"Kan ona ait değil" dedi Giorsal onu yatıştırmak için. Ross Annabel'in elbisesinin bazı yerlerinin daha koyu renkli olduğunu fark etti: Sağ kolu, yakası ve büstiyeri. Kurumuş kandı. Koyu kırmızı renkli elbisesi bu lekeleri iyi gizliyordu.

"Saldırganına mı ait?" diye sordu gözlerini kısarak. Minnacık karısının tek başına önceki gün açıklık alanda gördüğü

gibi devasa bir adama karşı canını kurtarmak için direndiğini düşününce, içini müthiş bir öfke hissi kapladı.

“Evet. Adamı bıçakla kolundan yaralamış, sonra da Jasper onu korkutup kaçırmış” dedi Giorsal. Ross Jasper’ın Bean’in atının yanında yürüdüğünü gördü. Köpek hep Annabel’e, yola ve tekrar ona bakıyordu. Ross köpeğin nasıl babasını izlediğini hatırladı ve karısının babasının yerine köpeği sahiplenmeye başladığını düşündü.

Giorsal “Çılgılık attığını duyunca, neler olduğunu görmek için oraya gittik, ama adam kaçmıştı” deyince, Ross düşüncelerinden sıyrıldı. “Adamlar onu aramaya gideceklerdi, ama Annabel buna gerek olmadığını, senin ve adamlarının o adam her karşınıza çıktığında bölgeyi aradığınızı ve hiçbir iz bulmadığınızı söyledi.”

Ross kaşlarını çatı. Annabel önceki gün açıklık alanda onu kovalayan adamı görmediğini söylemişti ve diğer olayda, oraya gelirken yaptıkları yolculukta tuvaletini yapmak isterken ileride gördüğü bir adam vardı. Her iki seferde de, adam sırta kadem basmıştı, ama Annabel herhalde bu üç olaydaki kişinin aynı adam olduğunu söylemiyordu. İngiltere’deki bir İngiliz’di, çünkü de bir İskoç’tu. Daha doğrusu, Annabel’in dediğine göre, İngiltere’deki adam İngiliz giysileri giyiyordu; Ross onu kendi gözleriyle görmemişti. Ama önceki günkü adamı görmüştü ve eteği olduğunu fark etmişti.

“Karımı geri alabilir miyim?”

Ross kayınbiraderinin bu sözlerini duyunca, gözlerini kırıştırıp düşüncelerinden sıyrıldı. Annabel’in artık adamın önünde oturmadığını fark edince kaşlarını çatı. Etrafına baktı ve Annabel’in Marach’ın yardımıyla kendi kısırağına binmek üzere olduğunu görünce ifadesi daha da keyifsizleşti.

Annabel'in tek elinde içinde büyük bir ihtimalle çiçekler olan şişkin bir çanta vardı. Ross derhal kız kardeşini kucakladı ve birkaç adım ötede duran kocasına attı. Bean'in onu yakalayıp yakalamadığına şöyle bir bakıp, atını telaşla karısının kısırağına yanına yönlendirdi. Annabel atının çıplak sırtına oturabilirdiği için memnun olmuştu ki, Ross onu kapıverdi.

"Kocacığım" dedi Annabel, "Atımı sürebilirim. Yaralı değilim."

"Elbisen yırtık ve kanlı; o güzelim suratına bir morluk daha eklenmiş. Sakın bana yaralı olmadığını söyleme" dedi Ross ciddiyetle; Annabel sıkıca yerleşene dek onu güzelce önüne oturttu. Bu pozisyonundan memnun olunca, diğerlerine onu izlemelerini işaret etti ve atını kaleye doğru çevirdi. En önden hızla gitti ve diğerlerinin epey ilerisine geçmek biraz bekledi. Sonra "Dün bana açıklık alanda bir adam gördüğünü söylemiştin" dedi.

"Görmedim zaten" dedi Annabel. Önceki günün olaylarını hatırlayınca, heyecanlanıp ona döndü. Ama eteğini gördüm. Bugünkü adam aynı renkte bir etek giyiyordu. Üstelik iri yarıydı. Dahası, buraya gelirken İngiltere'de beni korkutan adamın aynısydı. O yüzden, üç sefer de aynı adamla karşılaştığımı düşünmeye başladım."

İngiltere'deki adam olduğuna emin misin?" diye sordu Ross huzursuz bir ifadeyle.

"Evet. İlk seferinde, onu birkaç saniye görmüştüm, ama nerede olsa tanırım" dedi Annabel. "Çok iri yarı ve güzel bir suratı var."

Ross bunu duyunca, dudaklarında nahoş bir gülümseme belirdi. Annabel'in birisini çekici bulmasından hoşlanmamıştı ki bunun aslında aptalca olduğunu düşünüyordu. Annabel ona

saldıran kişiyle kaçacak değildi ya? Giorsal'a göre, Annabel adamı bıçaklamıştı. Hem bir kadın ona güzel dese, bundan da pek hoşlanmazdı.

"Yakışıklı demek istedin herhalde?"

"Hayır. Sen yakışıklısın, kocacığım. O adam güzeldi" dedi Annabel konuya açıklık getirmek istermiş gibi. Ama öyle olmadı.

"Arada bir fark mı var?" diye sordu Ross temkinle.

"Evet" dedi Annabel sanki bu çok bariz bir şeymiş gibi. "Yakışıklı birisi sert, erkeksi ve... Yakışıklıdır işte" dedi başka bir şekilde anlatamayınca. "Güzelse, iri gözler, köşeli bir çene ve gözlere düşen saçlar gibidir." Biraz düşünüp lafına devam etti. "Omuzları ve göğsü o kadar kaslı olmasaydı, güzel bir kız olabilirdi."

"Anladım" dedi Ross gülmemeye çalışarak. Karsı fark etse de, etmese de, onun seksi bir adam olduğunu, ona saldıran güzel gencinse... Sadece güzel olduğunu, ama özellikle çekici bulmadığını söylüyordu. Bu, hoşuna gitmişti.

Ama gülümsemesi uzun sürmedi. Saldırganının güzel olduğu meselesinden sonra, Annabel'in onu açıklık alanda kovalayan adamı tarif edişi aklına takılmıştı. Annabel'in dediği gibi, üç adam da aynı kişi gibiydi.

"Adam hiç konuştu mu?"

"Evet" dedi Annabel adamın sözlerini hatırlayarak. "Bir İskoç aksarıyla konuştu."

Ross hayal kırıklığıyla nefesini dışarı verdi. Adamın o bölgede dikkat çekmeye çalışan bir İngiliz olacağını ummuştu; onu ilk gördüklerinde, bir etek giyerek bir İskoç olduğuna onları inandırmaya çalışan bir İskoç olmamasını dilemişti. Ama

adam bir İskoç'sa, o zaman bu olayların karısıyla değil, kendisiyle bir ilgisi vardı.

"Ona direnmezsem, her şeyin daha kolay olacağını söyledim" dedi Annabel birden. "Bana zarar vermek istemediğini, ama direnirsem vereceğini söyledi. Sanırım, başıma yumruk atması benim hatam."

"Ben de onu bulduğum zaman canını acıtacağım" dedi Ross sıkkin bir tavırla.

"Ben bunu yaptım bile" dedi Annabel iç çekip. "Ne yazık ki, bıçağı koluna sapladım."

Ross onu daha sıkıca tuttu. Annabel bunu söylerken neredeyse pişman olmuş gibiydi, ama onunla gurur duyuyordu. Karısı bir savaşçıydı.

"Ama bunu isteyerek yapmadım. Elimde bıçak olduğunu unuttuverdim... Hem kafasına nişan almaya çalışıyordum." Suratını buruşturdu. "Adamın kolunu kaldırmasına sevindim. Başına bıçak saplamak iğrenç olurdu."

"Evet" dedi Ross. Bunu bir kere savaşta yapmıştı, ama bilerek yapmıştı. Kulağa, göze veya çenenin altına denk gelen bir bıçak darbesi, her zaman savaş durdururdu. Sonradan bıçağı çıkarmaksa, gerçekten de işin iğrenç kısmıydı. Bunu yaparken çıkan o emme sesini andıran sesi kesinlikle çok mide bulandırıcıydı ve bazen birisinin gözüne bıçak sapladığınızda, bıçakla birlikte göz de çıkardı. Sonra, bunu bıçaktan çıkarmak zorunda kalırdınız... Bu da son derece iğrençti.

"Eski meseleler olabilir mi?" diye sordu Gilly.

Ross yanına bakınca, herkesi geride bırakmadığını fark etti. Gilly ve Marach onlarla birlikte gidiyorlardı ve belli ki tüm konuşmayı duymuşlardı. Ross yine önüne döndü ve Gil-

ly'nin sözlerine kasvetli bir ifadeyle yanıt verdi. Gilly beylik şefliği için yapılan savaşın henüz sona ermediğini ve birisinin Annabel'i kullanarak onu bu işten vazgeçirmeye çalıştığını ima ediyordu. Ama durum böyleyse, saldırganın amcası veya Fingal olması gerekirdi ve açıklık alandaki adamı görmüştü... "Adamı tanımıyorum. Bir beylik üyesi değil."

"Bu işi yapmak için tutulmuş olabilir" dedi Gilly alçak sesle.

Bu, gerçekten de büyük bir olasılıktı ve Ross keşke bunu düşünmek zorunda kalmasaydı diye düşündü, ama düşünmek zorundaydı. Derek'i öldürünce, her şeyin sona ereceğini sanmıştı ve beylik şefliği için mücadele eden diğer üç adam bu olaydan sonra geri çekilmiş ve hizaya gelmişlerdi. Kuzeni Derek babasının merhum ikiz kardeşinin oğluydu. Daha iyi bir beylik şefi olabileceğine yaşını kanıt olarak göstermişti, ama adam ondan sadece dört yaş büyüktü.

Derek yaşını bahane eder etmez, Ross'un diğer iki amcası Ainsley ve Eoghann da öne çıkmış, iki genç adamdan daha büyük ve deneyimli olduklarını söyleyerek, beylik şefliğine talip olmuşlardı. Bu unvanı almak isteyen son kişiye köyün nalbandı ve Ross'un büyükbabasının piç oğlu Fingal'dı. Aileyle kan bağı olduğundan, beylik şefliğine sonuna kadar hakkı bulunduğunu düşünmüştü.

Yaşça büyük üç adam da Ross kuzeni Derek'i savaşta öldürdükten sonra geri çekilmişlerdi. Derek nafile yere Ross'a, Gilly'ye ve Marach'a ava çıktıklarında tuzak kurmuştu. Ama onları gafil avlama planı bir işe yaramamıştı. Yanında on iki adamı olması da öyle.

Ross savaşı hızla ve kararlı bir biçimde bitirmişti ve diğer adamların arasından grubun en arkasında bekleyen kuzenine

yönelmiş, adamlarının diğerleriyle savaşmasını sağlamıştı. Ross öylesine ödlele bir adamın asla beyliğine liderlik etmesine izin vermezdi. Derek atını çevirip oradan kaçımaya çalışırken, Ross onu göğsünden ölümcül bir biçimde yaralamıştı.

Liderlerinin korkak davranışı mıydı, yoksa kendilerini koruma çabası mıydı bilinmez, Derek öldüğü anda diğer adamlar silahlarını bırakıp sadakat yemini etmişlerdi. Fingal ve amcaları da haberi duyunca aynı şeyi yapmışlardı. Üçü de sadece Derek'e Ross'tan dört yaş büyük olmasının ona bu unvanı talep etme hakkını vermediğini ve yaşın değil, liderlik becerilerinin ve cesaretin önemli olduğunu göstermek istediklerini iddia etmişlerdi.

Ross'un amcası Ainsley önceki kış bir kalp krizinden ölmüştü, ama Eoghann ve Fingal hala hayattaydı. Eoghann köyün dışındaki ufak bir çiftlikte yaşıyordu, Fingal'sa hala köyde bir nalbant olarak çalışıyordu. Dolayısıyla, asıl soru ikisinden birinin hala klan şefi olmayı isteyip istemediğiydi; bunu istiyorlarsa, Annabel'i kullanarak nereye varmaya çalışıyorlardı?

"Teşekkür ederim" diye mırıldandı Annabel Ross onu atından indirirken. Yanına koşan Jasper'ın başını dalgın dalgın okşayan Annabel onun geldiği yöne baktı ve diğerlerinin de asma köprüye vardıklarını gördü. Kaleye varmaları sadece birkaç dakika sürecekti. Elindeki çantayı daha sıkıca kavrayarak, derhal basamaklardan kalenin kapılarına yöneldi. Ross'un ve Jasper'ın da peşinden geldiklerini fark etti.

Büyük Salon'daki koku önceki kadar kötü değildi, ama hala bir hayalet gibi varlığı hissediliyordu; çok hafiflemesine rağmen, yine de oldukça pis bir kokuydu. Annabel suratını ekşiterek Jasper'ın daha önceden hediyelerini bıraktığı yerleri silen on, on iki kadına baktı. Seonag'ı aradı ve onu tam hizmetçi

kadın başını kaldırıp onları fark ettiği sırada buldu. Seonag onlarla birlikte olduğunu fark edince birkaç saniye Jasper’a baktı, ama sonra Annabel’in elindeki çantayı gördü ve suratını büyü, bir rahatlama ifadesi kapladı. Ama sonra, ayağa kalkmaya çalışınca, acı çekiyormuş gibi suratını yine buruşturdu. Annabel endişeyle kaşlarını çattı ve kadın topallayarak onlara doğru yürürken yanına koştu.

Seonag uzun süre soğuk taş zeminde iki büklüm kalamayacak kadar yaşlıydı. Yardım etmek yerine, kadınların işi yapmasını söyleyebilirdi, ama Annabel bunu söylemeye fırsat bulamadan, ona yaklaştı ve yaralandığını gördü. “Sana ne oldu böyle?”

“Saldırıya uğradı” dedi Ross. Sesinden canının çok sıkıldığı belliydi.

“Yine mi?” dedi Seonag dehşet içinde.

Annabel MacDonaldsların gelmek üzere olduğunu bildiğinden sabırsızlıkla soruyu geçiştirdi. “Şimdi, bunu boş ver. Bu çan çiçeklerinin etrafa koyulmasını sağla. Ross’un kız kardeşi ve kocası hemen arkamızdan geliyorlar ve her an içeri girebilirler. Burası hala leş gibi kokuyor.”

“Tamam. Her yeri iyice silip ovduk, ama koku dinmedi” dedi Seonag. Ama sesi hala endişeliydi ve dikkatini Annabel’in alnına vermişti. Daha fazla dayanamayarak “Bir başka ağaca mı çarptın yoksa?” diye sordu.

Annabel bunu duyunca nefesini tutup iç çekti. Ağaca çarpma olayını asla unutmayacaklardı. Keşke kocası nasıl yaralandığını açıklamamış ve herkese anlatmamış olsaydı diye düşündü. Aslında, Ross bunu bir tek Seonag’a sırf ne tür yaralanmayı tedavi etmesi gerektiğini açıklamak için anlatmıştı. Ama Annabel bunu herkesin artık bildiğinden emindi. Kalelerde sır saklamak mümkün değildi.

“Karıma saldırıldı ve başına bir yumruk atıldı” dedi Ross. “Eminim ki, bu saldırıdan başka yerlerinde de çürükler ve sıyrıklar kalmıştır. Onu yukarı kata çıkarıp göz at ve ciddi bir şey olmadığından emin ol. Sonra, üstünü değiştirin. Ben de...”

“Bunları yapacak vaktimiz yok” dedi Annabel derhal itiraz ederek. “Bu çan çiçeklerinin etrafa yerleştirilmesini sağlamalıyız. Kız kardeşin ve kocası...”

“Çiçeklerle ben ilgilenirim” diye lafını kesti Ross. Çantayı ondan aldı ve onu merdivenlere yönlendirdi. “Bırak da Seonag seni muayene edip üstünü değiştirmene yardımcı olsun... Yoksa bunu ben yapacağım.”

Ross bunu vurgulayınca ve gözlerinden alevler saçarak dönüp ona bakınca, Annabel’in gözleri irileşti. O bakışı artık iyi tanıyordu ve Ross’un onun muayene etmesine başka bir sürü şeyin dâhil olacağını ve Seonag’ın muayenesinden çok daha uzun süreceğini biliyordu. Ross’un bu sırada çıplak olacağına da emindi. Bir an için buna razı gelecek gibi oldu, ama Seonag tam o sırada bıkın bir biçimde cık cık etti ve kolundan tutup onu Ross’tan uzaklaştırdı.

“Senin muayenen için sonradan vakit olacak. Konuklarınız gittikten sonra” dedi kadın Ross’a. Sonra, Annabel’i apar topar yukarı kata çıkardı. Arkasına bakıp “Şimdi, o çiçekleri hizmetçilere dağıtın da etrafa yerleştirsinler” dedi. “Kız kardeşin geldiğinde, karının utanmasını istemezsin.”

Konuklarının gelmek üzere olduğunu hatırlayan Annabel hızla yukarı koşmaya başladı. Üst kata varınca ve sahanlıkta ilerlemeye başlayınca, tırabzanlardan Büyük Salon’a baktı ve kocasının çantayı hizmetçilerden birine vermek yerine, açıp eğdiğini ve içindekileri sazların üstüne serptiğini gördü.

“İdare eder” dedi Seonag onu teskin etmek için.

“Evet” dedi Annabel. Sonra, ana yatak odasına yöneldi.

“Lanet köpek” diye mırıldandı Seonag. Kapıyı kapatmaya fırsat bulamadan, Jasper içeri dalmıştı.

Annabel dudağını ısırды ve telaşla yanına gelen Jasper’ın başını okşadı. Birkaç saniye sonra “Ona katı davranmayın, Seonag” dedi. “Midesinin bozulmuş olması onun hatası değil. Ona dokunduğunu bilmeden peynir yedirdim.” Seonag’ın bunu iyice anlamsız için bekledi ve “Beni ormanda saldırıya uğramaktan kurtardı” dedi.

Seonag’ın surat ifadesi biraz rahatladı. “Bu sabahki ben, yo hala duruyor. Soğumuştur, ama idare etmemiz gerek. Sen soyunup üstünü başını temizle, ben de sana giyecek bir şeyler bulayım. Sonra, yaralandın mı diye bakarız ve giyinmene yardım ederim.”

Annabel bunları düşünürken kadına bakakaldı. Giyecek bir şey mi? Ellerinde sadece göğüs kısmı çok dar olan Ross’un annesinin elbiseleri vardı. Ama... “Buraya gelirken üstümde olan elbise temizlendi mi?” diye sordu umutla.

“Hayır, özür dilerim” dedi Seonag utanarak.

Kadın yatağın yanındaki büyük bir sepete yöneldi. Annabel bunun aşağı kattaki Büyük Salon’da şöminenin yanında duran, tadilattan geçebilecek elbiselerin bulunduğu sepet olduğunu fark etti. Annabel daha önceden görmemişti, ama kendisi baygın yatarken, Seonag sepeti elbiselerle uğraşmak için odaya getirmiş olmalıydı.

“Dün yapmalıydım. Yapsaydım, şimdiye kurumuş olurdu” dedi Seonag pişmanlıkla. Sepetteki elbiseleri gözden geçirdi. “Ama hem tüccara, hem de sonra sana bakıyordum ve sadece bir tanesinin göğüs kısmını üstüne uyabilecek şekilde değiştirebildim.”

“Ben de o elbiseyi mahvettim” dedi Annabel iç çekip, üstündeki yırtık ve lekeli elbiseye bakarak.

“Önemli değil. Başka bir şey buluruz” dedi Seonag. Sonra, sert bir sesle “Göğüslerin dışarı taşarsa ve Ross bundan hoşlanmazsa, seni buraya getirirken eşyalarını yanına alacak kadar vakit vermediği için onun hatası olur.”

Annabel Seonag’ın kızdığını anlayınca dudağını ısırды. Kadının elbiseler konusunda Ross’u suçluyordu, ama Annabel’in yanında getirebileceği hiçbir şeyi zaten yoktu. Bunu kadına itiraf etse mi diye düşünürken, Seonag ona baktı ve orada dikildiğini gördü.

“Su o kadar mı soğuk? Ilık temiz su getirmelerini isteyim mi?” diye sordu kaşlarını çatarak.

“Hayır.” Annabel her şeyi itiraf etmek için bir anlığına duyduğu isteği bir kenara bırakıp küvete döndü. O sabah odaya getirilen kovadaki son suyu da küvetteki soğuk suya ekledi ve hızla elbisesini çıkarıp, göğsüne, ellerine ve kollarına sıçrayan kanları temizlemeye başladı. Bunu yaparken, Seonag’ın bir elbise seçip yanına geldiğini kadın konuşana dek fark etmedi.

“Çok kötü bir çürük” dedi endişeyle. Parmağını Annabel’in belinin ortasındaki çürüğün üstünde gezdirdi.

“Adam beni yere devirdiğinde oldu herhalde” dedi Annabel. Çürüğü görebilmek için başını çevirdi, ama çok aşağıdaydı.

“Acıyor mu?”

“Hayır” diye yalan söyledi Annabel. Seonag ona inanmıyormuş gibi bakınca “Şey, biraz acıyor, ama geçer” dedi.

“Hımm.” Seonag ısrar etmedi ve suratına baktı. “Başın nasıl? Hala ağrıyor mu?”

Annabel kadının ona dikkatle baktığını görünce, bu sefer yalan söylemedi. “Evet. Biraz zonkluysun.”

“Aşağıya indiğimizde, sana bir söğüt kabuğu çayı yaparım” dedi Seonag. Sonra, dikkatini seçtiği koyu mavi renkli elbiseye verdi. “En iyi durumda olan elbise bu. Yırtık veya yıpranma izi yok.”

“Umalım da göğüs kısmı diğerlerinden biraz daha geniş olsun” diye mırıldandı Annabel.

“Demek karın üç kere yalnız bir İskoç tarafından saldırıya uğradı?”

Ross kayınbiraderine baktı. Bean elindeki bira kupasıyla dalgın dalgın oturuyor, düşünceli bir tavırla ona bakıyordu.

Annabel ve Seonag yukarı kata çıkar çıkmaz, Ross çan çiçeklerini etrafa serpiştirmiş ve hizmetçilerden birine aşçıdan içecek yollamasını söylemesini istemişti. Kız kardeşi ve kocası tam bu talimatı verdikten sonra içeri girmişlerdi. Ross onları karşıladı ve hizmetçiler Büyük Salon’a istenilen içkilerle birlikte girerken onları oturttu. O sırada, karısının başına gelenleri konuşuyorlardı.

“Evet” dedi en sonunda. “Öyle gözüküyor.”

“Şu beylik şefliği meselesi mi?” diye sordu Bean.

“Gilly de öyle olduğunu düşünüyor” dedi Ross.

“Ama?” dedi Bean Ross’un sesindeki tereddüdü fark edince.

Ross omuzlarını silkti. “O unvanı Annabel’i kullanarak nasıl elde edeceklerini anlayamadım. Onu sağ salım geri almak için unvandan vazgeçebilirim, ama sonra onu kaçıran kişiyi bulup, ona el sürdükleri için öldürebilirim.”

“Evet” dedi Bean başını sallayıp sırtarak. “Haklısın. İşe yaramaz.”

“Ama bu, Eoghann’ın veya Fingal’ın bu tür bir şeyi denemeyecek kadar aptal olmadıklarını göstermez” dedi Giorsal keyifsiz bir sesle. “Eoghann Amca asla çok zeki bir adam olmadı. Fingal’ın da ondan pek farkı yok.”

Ross kız kardeşinin sıkkın bir biçimde söylediği sözlerle hafifçe gülümsedi. “Fingal’ın zeki olup olmadığını nerden biliyorsun? Onunla tanışıyor musun?”

“Hayır” dedi Giorsal. “Ama ancak bir geri zekâlı unvanı senden almaya çalışabilir.”

Ross onun bu sadakatli sözlerine sırttı, ama sonra Bean’e döndü. “Unvanla ilgili bir sorun değilse, başka en olabilir? İskoçya’da düşmanları var mı?” diye sordu kayınbiraderi.

Ross ağır ağır başını salladı ve soruyu düşündü. “Karım düşman edinecek kadar uzun süredir burada değil” dedi.

“O zaman geldiği yerle mi ilgili?” diye sordu Bean. “Ona bir İskoç saldırıyormuş gibi görünüyor, ama adam bir İngiliz tarafından tutulmuş olabilir.”

“Bunun da olası olduğunu sanmıyorum” dedi Ross şüpheli. “Annabel çok iyi yüreklidir.”

“Bir şeyi değiştirmez” dedi Bean ciddiyetle. “Sen de iyi yüreklisin, ama düşmanların var.”

Ross gerildi ve kaşlarını çatıp ona baktı. “Ben sana senin evinde hakaret ediyor muyum?” dedi. “Hayır. O halde, sen de bana burada hakaret etme, çok teşekkürler... Ben iyi yürekli değilim. Adil olabilirim, ama iyi yürekli sayılmam.”

Bean onun bu gücenik sözlerine cık cık etti. “Pekâlâ, adil-sin, iyi yürekli değilsin” dedi.

“Evet” diye mırıldandı Ross bir parça sakinleşip. Adamın ortalıkta onun iyi yürekli olduğunu söylemesine izin veremezdi. Beyliği onun yufka yürekli birisi olmaya başladığını sanıyordu.

“Annabel değilse bile, babasının burada düşmanları olabilir” dedi Giorsal. “Biz küçükken, birkaç kere ziyarete gelmişti. Sonra, babamla olan arkadaşlıkları zayıfladı. Belki de o ziyaretlerden birinde, burada birisini kızdırmıştır.”

Ross buna homurdanarak yanıt verdi. Lord Waverly MacKay’i iki kere ziyaret etmişti ve her iki sefer de babasının hayatını kurtarmasını takip eden beş sene içerisinde meydana gelmişti. Ayrıca, babası da bir iki kere o süre içinde Waverly’ye gitmişti. Ama iki hane arasında mesafe, ailevi ve görevleriyle ilgili sorumluluklar birbirlerini daha fazla ziyaret etmelerini engellemişti. Arkadaşlıkları da doğal olarak zayıflamış ve zamanla silinip gitmişti.

“Lord Waverly İskoçya’yı ziyaret edeli on beş seneden uzun süre geçti, Giorsal” dedi Ross. “Adamın her gittiği yerde düşman edindiğine eminim, ama on beş sene kin tutmak için epeyi uzun bir süre.”

Bean kaşlarını havaya kaldırdı. “Karının babasından hoşlanmıyor musun?”

“Ne babasından, ne de annesinden hoşlanıyorum” dedi Ross sıkkin bir tavırla.

“Neden?” diye sordu Giorsal hemen.

Ross olanları düşünüp kaşların çatı. “Ona karşı soğuk ve ilgisizlerdi ve çarşafı görür görmez, hakarete varacak kadar çabuk oradan gitmemizi istediler. Bir de...”

“Bir de?” dedi Giorsal Ross susunca.

Ross biraz tereddüt etti, ama sonra “Gerdek gecemizde, Annabel’in sırtında kısa bir süre önce ve daha öncesinde olmuş yaralar vardı” dedi.

Giorsal keyfi kaçmış gibi arkasına yaslandı.

“Ama babasına karşı kimin bu kadar uzun süre kin tutabileceğini ve bunun kızından çıkarmak isteyebileceğini bilmiyorum.”

“O halde, bu saldırıların burasıyla ilgili olduğunu düşünmemiz gerek” dedi Bean gayet mantıklı bir şekilde.

“Evet.” Ross karınsın onun yüzünden zarar görmesine sıkılarak suratını astı. Onu korumaktan ve önemsemekten başka bir şey istemediği halde, doğrudan olmasa bile dolaylı yoldan zarar görmesine neden olan kişinin kendisi olması da tuhaf bir durumdu. Onu evlilik şartını yerine getirmek için o açıklık alana götürmemiş olsaydı, Annabel asla bir ağaca çarpacak biçimde kovalanmayacaktı.

Seonag’ın telaşla merdivenden indiğini ve Büyük Salon’dan geçip mutfığa girdiğini görünce dikkati dağıldı. Ross kadının gidişini izledi ve merdivenlere baktı.

Karısını göremeyince, müsaade isteyip derhal mutfığa girdi. Seonag bir ateşi üzerinde bir kazanda su ısıtıyordu ve Ross içeri girdiğinde üstünden dumanlar tüten bir sıvıyı bir kadehe koyuyordu. Seonag’ın yanına gidip, merakla ne tür bir içecek hazırladığına baktı. Kadın kepçeyi kazanın içine koyup, kadehteki sıvının içine söğüt kabuğunu andıran parçalar atıp karıştırmaya koyuldu.

“Nedir bu?”

“Annabel’in baş ağrısı için söğüt kabuğu çayı” dedi Seonag. Sonra, ciddi bir tavırla “Geri dönerken söyleyecektim,

ama Annabel özürlerini yolluyor. Bu gece, size yemekte eşlik edemeyecek."

"Neden?" dedi Ross. Sonra, kadının hazırladığı içeceği baktı ve "Başı hala ağrıyor mu?" dedi.

"Evet, ama nedeni bu değil" dedi kadın iç çekip, başını sallayarak. "Hepsi benim suçum. Hizmetçi kızlardan birine elbisesini yıkamasını veya daha hızlı çalışıp, bir yerine iki elbiseyi tadilattan geçirmesini söylemiş olsaydım..." Yine başını salladı. "Bunu ona götürsem iyi olacak. Ağrısını giderir. En azından, bunu düzeltebilirim."

Ross içeceği aldı ve kapıya yöneldi. "Ben götürürüm."

Bölüm 9

Annabel yanlışlıkla dikiş iğnesini parmağına batırıp acıyla bağırdı ve son birkaç dakikadır akmak üzere olan gözyaşlarının nihayet aktığını hissetti. Yaralı parmağını ağzına sokarken bile, gözyaşlarının iğnenin yarattığı acıdan değil, kendine acıma hissinden kaynaklandığını biliyordu.

Bu, gerçekten de Annabel'e göre iyi bir gün değildi... İşin en kötü yanı da, hepsinin kendi hatası olmasıydı. İlk olarak, peynir yedirdi diye Jasper'ın Büyük Salon'u kokutması vardı. Bunun ardından, ormanda saldırıya uğramıştı ki, bu kaçamak geziye yanında birisini götürmüş olsaydı, başına böyle bir şey gelmeyecekti. Şimdi de, aşağıdaki konuklarına katılamıyordu, çünkü göğüsleri ellerindeki giysilere sığmayacak kadar büyüktü.

Üzgün üzgün kucağındaki koyu mavi renkli elbiseye baktı. Üstüne giydiğinde çok hoş durmuştu... Ama göğüs kısmı o kadar dardı ve göğüslerini sıkıştırıyordu ki, göğüs uçları belli oluyordu. Seonag bir başka elbise daha seçmişti; etek kısmı biraz tamirata ihtiyacı olan yeşil renkli bir elbiseydi, ama onun da üst kısmı bir önceki kadar dardı. Kadın tekrar sepete koşturup bir elbise daha seçmek isteyince, Annabel ona artık uğraşmamasını söyledi. Hiçbirinin göğüs kısmı uymayacaktı. Bunları insan önünde giymeden önce, her birinin göğüs kıs-

mina ek bir parça eklemesi gerekecekti. Bunu yapana dek de aşağı kata inemezdi.

Seonag sıkıntıyla bunun doğru olduğunu söyledi. Sonra, ona baş ağrısı için çay getireceğini ve geri döndüğünde elbise tadilat işine yardım edeceğini söyleyerek aşağı kata indi. Onu teselli etmek için belki de, ikisi elbiseyi birlikte düzeltmeye çalışırlarsa, biraz vakit kazanabileceklerini söylemişti.

Annabel tamam der gibi başını sallamıştı, ama ikisi birlikte çalışsa bile, bu işin saatler alacağını biliyordu. Eteğin kesilmesi, etrafının teyellenmesi, sonra kesilen bölümün yan taraflara yerleştirilip dikilmesi gerekiyordu. Seonag dikişten iyi anlıyordu, ama Annabel o kadar hızlı dikiş dikemiyordu. Giorsal'ın ve kocasının bu iş bitene dek evlerine dönmek üzere yola çıkacaklarına emindi.

Bunu düşününce, mutsuz mutsuz burnunu çekti. Annabel Ross'un kız kardeşiyle tanışacağı için heyecanlandığı halde, açıklık alanda ona ve MacDonald Lordu Bean'e olanları anlatırken, Giorsal'dan hoşlanmıştı. Kocasıyla adamlarına rastlayana dek, onların adamlarıyla birlikte yaptığı kısa yolculukta ondan daha da hoşlanmıştı.

Annabel hiç Giorsal gibi birisiyle tanışmamıştı. Kadın gün ışığı gibiydi, mutlu mutlu konuşuyor, yüksek sesle gülüyordu. Başrahibe bu iki şeyden de nefret ederdi. Annabel buna emindi. Giorsal'ın da manastırda olsa kendisi gibi çok ceza alacağına emindi ve bu yüzden onu daha çok sevmişti. Aşağıdaki çiftle birlikte vakit geçirmeyi çok isterdi, ama mavi bir elbiseyi daha uygun hale getirmek için kenarlarına parça eklemek üzere yukarı kattaki odasına tıkılmıştı.

Bunlar yetmiyormuş gibi, başı fena halde zonklamaya başlamıştı. Seonag'ın bir an önce söğüt çayını getireceğini umuyordu.

Annabel tam bunları düşünürken, kapının açıldığını duydu. Rahatlayarak başını kaldırdı ve yaşlı kadının içeri girdiğini göreceğini sandı, ama Ross'u gördü. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve başını hemen diğer tarafa çevirerek ellerindeki kumaşla ağladığını ele veren gözyaşlarını yanaklarından sildi. Sakin bir ifadeye bürünmeye çalışarak, tekrar kocasına döndü.

"Seonag getirebilirdi. Aşağıda, kız kardeşinle ve Bean'le birlikte olmalısın" diye onu azarladı zoraki bir gülümsemeyle.

"Bir süreliğine yalnız kalabilirler" dedi Ross endişeyle gözlerini kısıp ona bakarak. "Ağlamışsın. Başın o kadar çok mu ağrıyor?"

"Başım iyi. Eminim ki, Seonag'ın getireceği söğüt kabuğu çayı ağrımı daha da dindirecektir. Elindeki çay mı?"

"Ha, evet." Ross ona kadehi verdi ve sessizce Annabel'in içişini izleyip boşalan kadehi aldı. Ama hemen gitmedi, olduğu yerde kıpırdandı ve "Seonag aşağıya giyecek elbisen olmadığı için inmediğini söyledi" dedi. "Elbise o kadar da kötü olamaz, değil mi? Hem şeyi de konuşmamız..."

Annabel birden ayağa kalkıp, ellerini iki yana sarkıtınca Ross sustu. Göğüslerini kapatması için diktığı kumaş parçasını eliyle tutuyordu, ama ellerini indirince göğüsleri yeşil yakanın üstünde ortaya çıkmıştı. Ross'un dudakları kımıldayıp bir şeyler söylemiyor olabilirdi, ama gözleri kesinlikle söylüyordu. O manzaraya bakarken, gözleri yerinden fırlayacak gibi olmuştu.

"Ha, tamam, anladım..." Konuşurken, elini Annabel'in beline götürdü, ama parmaklarından birini yukarı götürüp kumaşın üstünden taştan göğüs uçlarından birinin üstüne hafifçe dayadı. "Bu..."

"Uygunsuz mu?" dedi Annabel nefes nefese Ross parmağıyla tekrar göğüs ucunu okşadığında.

“Çok güzel” diye mırıldanan Ross, onu öpmek için eğildi.

Ross'un dudakları onunkileri kaplarken, Annabel iç çekti. Ona yaslanıp ağzını aralarken, buna ihtiyacı olduğunu hissetti. Ross onu öpücükleriyle ve dokunuşlarıyla sardığında, aklındaki düşünceleri ve endişeleri silmeyi başarmıştı ve o sırada Annabel'in ihtiyaç duyduğu şey buydu. O sabah olanlar, ona hiçbir şeyi başaramıyormuş gibi hissettirmişti. Ross'un evini ve orada yaşayan insanları idare etmekte zorlanacağını biliyordu, ama manastırda hayvanlarla ilgilenmişti. Jasper belirli yiyeceklere tepki veren ilk karşılaştığı hayvan değildi. Birisinden ona neyin dokunduğunu öğrenene dek, ona sadece et vermiş olması gerekirdi.

Ormandaki olaya gelince, beklemek yerine adamı gördüğü anda kısırağına koşması, sırtına atlayıp uzaklaşması gerekirdi. Diğer başarısızlıklarına bir de bu hatalar eklenince, kendini tamamiyle işe yaramaz hissetmişti. Ama Ross'un öpücükleri bunları aklıdan atmasına yardımcı olmuştu. Ross ona sarıldığında ve dilini diline sürttüğünde artık öyle hissetmiyordu. Bir açlık hissediyordu. Daha ne yaptığını anlamadan, kocasının boynuna sarılmış, ona dayanacağı biçimde bacaklarını beline sarmıştı.

Ross etrafına bakınmak için birkaç saniye geri çekilince, Annabel inledi ve onu öptü; sonra, Ross onu pencere pervazına taşıyıp oturtana dek boynunu öptü. Annabel kocasının başını tutup kendisine çekti, Ross elbisesinin yakasını aşağı çekince dudaklarına karşı inledi ve göğüslerinin onun avuçlarına düşmesine ses çıkarmadı.

“Ah, kocacığım” diye mırıldandı Ross'un dudakları kısa bir süre boynunun yan tarafına indiğinde ve göğüslerini okşadığında. Ross'un başını heyecanla ellerinin arasında tuttu, par-

makları uzun saçlarını çekiştirdi ve Ross tekrar başını kaldırıp onu öptüğünde tutkuyla dilini emdi.

Ross onu öperken bedeninin onunkinde yarattığı baskı bir an için dindi ve Annabel kocasının elinin göğsünden bacağına kaydığını ve eteğini geriye ittiğini hissetti. Annabel onun dokunuşu altında kıvrandı ve dudakları daha da fazlasını istedi. Ama Ross bacaklarının en üst kısmına varınca ve orasını okşamaya başlayınca, Annabel öpüşmeyi kesip inleyerek başını geriye attı.

“Ross” diye yalvardı ve kocasının dokunuşu bacaklarının arasında alev alev bir his bırakırken kalçalarını oynattı.

“Başın nasıl?” diye sordu Ross boğuk bir sesle.

“Ne?” dedi soruyu anlayamayan Annabel.

Ross hafifçe güldü ve bir parmağını içine sokunca, Annabel inledi; Ross başparmağıyla onu okşamaya devam ederken ve diğer parmağını içine sokup çıkarırken, Annabel soruyu unuttu.

Harika bir histi, ama asıl istediği...

Elini aşağı indirip, tereddütle Ross’un eteğinin arasından ona dokundu ve erkekliğinin sertleşip irileştiğini hissedince şaşırdı. Ona ilk kez böyle dokunuyordu ve Ross’un kaskatı keşildiğini hissedinceye kadar onu okşamaya devam etti. Gözlerini aralayıp, çekinerek ona baktı. Ross gözlerini yummuştu ve suratında acı çekiyormuş gibi sabit bir ifade oluşmuştu.

“Devam etmeyeyim mi?” diye sordu tereddütle.

“Hayır, devam et” dedi Ross gözlerini açıp. Sonra onu tekrar öptü ve diğer eliyle eteğini çıkarmaya koyuldu; böylece, Annabel ona bir engel olmadan dokunabilecekti. Annabel önce ne yapması gerektiğini bilemedi, ama sonra parmaklarını erkekliğinin etrafına doladı ve ne kadar ipeğimsi olduğuna şaşırdı. Sertti, ama yumuşaktı.

“Kahretsin” diye mırıldandı Ross yine geri çekilip.

Annabel yanlış bir şey yaptığından korkarak endişeyle ona baktı ve Ross parmaklarını erkekliğinden çekip ona biraz daha yaklaştı ve aşağı bakıp kaşlarını çattı. Annabel de aşağıya bakınca, pencere pervazının yapmak istedikleri şey için fazla yüksek olduğunu fark etti. Ross onu derhal kucaklayıp yatağa taşıdı. Tam yatağa varmışlardı ki, kapı çalındı.

“Git Seonag” diye seslenen Ross yürümeye devam etti.

“Ben Seonag değilim, ağabey.”

Ross bir küfür savurup, şaşkın şaşkın dikildi.

“Seonag’ı mutfakta köşeye sıkıştırdım, bana Annabel’in giysi sorunundan söz etti” dedi Giorsal kapının diğer tarafından. “Yardım etmeye geldim. Böylece, sen ve Bean karını ile. ride güvende tutmak için o adam konusunda ne yapacağınızı konuşabilirsiniz.”

Ross teslim olmuş gibi başını eğdi ve özür diler “Kız kardeşimi iyi tanıyorum” dedi Annabel’i yere bırakıp. “Gitmeyecek.”

Annabel hafifçe başını salladı ve göğüslerini mümkün olduğunca elbisesinin içine tıktırdı. İşini bitirip başını kaldırdığında, Ross istekle elbisesinden taşan göğüslerine bakıyordu.

“Kapıyı açacak mısın. yoksa gireyim mi?” diye seslendi Giorsal sabırsızlıkla.

“Ben açarım” dedi Ross yanından uzaklaşan Annabel’i kolundan tutup. Alnını hafifçe öptü. sonra onu kolundan tutarak ilk içeri girdiğinde oturduğu sandalyeye yönlendirip kapıya gitti.

Ross kapıyı açana dek, Annabel yerine oturmuş, elindeki elbiseyi tamir etmeye ve göğüslerini gizlemek için bunu yukarıda tutmaya koyulmuştu.

“Eh, kapıyı açman çok uzun sürdü” dedi Giorsal sıkkın bir sesle ağabeyine. Sonra, hızla içeri daldı.

“Kapıyı açtığım için kendini şanslı say” diye mırıldandı Ross asabi bir tavırla. Sonra, koridora çıktı.

“Başka seçeneğim yoktu, ne yapayım?” dedi Giorsal sırıtarak. “Sen kapıyı açmadan da içeri girebilirdim biliyorsun.”

“Evet, biliyorum” dedi Ross asabi bir sesle. Kız kardeşinin yanından geçip, Annabel’e hafifçe başını salladı. Sonra, kapıyı çekti ve ikisini yalnız bıraktı.

“Tamam” dedi Giorsal neşeyle Annabel’in yanına giderek. “Bakalım buradaki giysi trajedisi neymiş.”

Annabel tereddüt etti, ama sonra elbiseyi tutan elini aşağı indirdi.

Giorsal’ın gözleri irileşti ve başını salladı. “Evet. Sorunu görebiliyorum.” Birden sırtıttı ve “Ama bence erkekler bunu sorun olarak değil, büyük bir şans olarak görüyorlardır.” Annabel suratının kızardığını hissederek gülümsedi. “Dahası, ağabeyim kapıyı çatığında eteğinin neden öyle şekilsiz olduğunu da şimdi anladım” diye espri yaptı Giorsal ve karşısındaki sandalyeye oturdu. “Sanırım, ağabeyim seni teselli ederken ben geldim. Eminim ki seni o azmandan kurtardığım için minnettarsındır.”

Annabel bunu duyunca gözleri irileşti ve samimiyetle “Hayır” dedi. “O, iyi yürekli ve nazık bir eş. Ben...”

“Dur, Annie, dalga geçiyorum” dedi Giorsal gülerek. “Hayattaki önemsiz şeylere gülüp geçmek gerekir. Böylece, hayat daha kolay geçer.”

“Öyle, sanırım” dedi Annabel rahatlatarak, ama bu düşüncenin gerçekten de doğru olabileceğini düşündü. Hayatın zorlukları gülmenin bile hoş karşılanmadığı manastırda çok

ağırdı. Başrahibe keyif alınan hiçbir şeyi hoş karşılamaz, adeta Tanrı'ya hizmet etmek insanda mutsuzluk yaratan bir şeymiş gibi davranırdı. Annabel öyle olduğunu düşünmüyordu. Tanrı insanları acı çeksinler ve mutsuz olsunlar diye yaratmamıştı. Çocuklarının tıpkı ölümlü ebeveynler gibi mutlu olmasını istemez miydi?

Ama, dedi içinden bir hatasını düzelterek, bu çoğu ölümlü ebeveyn için geçerli, diye düşündü. Annesi Annabel'in mutlu luğundan çok, bir skandal olmaması için çaba harcamış gibiydi. Ayrıca, Kate'in iyi olup olmadığıyla değil, vermiş olduğu kararın kendisi ve Annabel'in babası için ne anlama geldiği konusunda da endişeliydi.

"Pekâlâ, ne yapıyoruz?" diye sordu Giorsal Annabel'in düşüncelerinden sıyrılmasına neden olarak. "Göğüslerini daha iyi örtün diye ekler mi yerleştireceğiz?"

"Evet" dedi Annabel dikkatini işine verip. "Elbise çok uzundu; o yüzden, Seonag'la birlikte etek kısmını kısalttık. Bu parçaları ek olarak kullanıp dikeceğiz, sonra etek kısmına teyel atacağız."

"Eh, üçümüz birlikte çalışırsak, hemencecik bitiririz" dedi Giorsal neşeyle. Etekten artan ve ek olarak kullanılacak parçalardan diğerini aldı. "Bu arada, Seonag bizim için içecek ve çörek getirecek, sonra da yanımıza gelecek." Duraksayıp burnunu kırıştırdı. "Aşçının çöreklerini özlüyorum doğrusu. Açıkçası, kocamı çok seviyorum, ama bize daha iyi bir aşçı bulmadığı için onu buradan daha fazla sevebileceğimi düşünmüyorum."

Annabel buna hafifçe güldü. Giorsal'ın sadece şaka yaptığını biliyordu, ama yine de "Dilediğin zaman buraya gelebilirsin" dedi.

“Teşekkür ederim, bunu çok isterim” dedi Giorsal sırtarak. “İngiliz olduğun için, gelip gelemeyeceğimden emin değildim. Ama artık eminim. Ağabeyim babalarımız bu anlaşmayı yaptı-
ğı için çok şanslı.”

Annabel bunu duyunca, gülümsemesi biraz silinir gibi oldu ve başını eğip işine geri döndü. “Zamanla kendisi öyle düşün-
meyebilir.”

“Neden?” dedi Giorsal şaşkınlıkla. “Güzel, zeki ve komik-
sin.”

Annabel kafasına dolanmış elbiseyle hiçbir şey görmeden
açıklık alanda nasıl koştuğunu hatırladı ve keyifsizce gülümse-
di. “Öyle olmak istemediğimde bile komiğimdir.”

Giorsal hafifçe gülümsedi, ama sonra ciddi bir tavırla “Ama
biraz özgüvenin eksik gibi” dedi. Başını yana eğdi. “Annenle
baban seni yetiştirirken sana destek olmadılar mı?”

“Şey, annemle babam yedi yaşından sonra yanımda değil-
lerdi. Ne yazık ki, özgüven konusu benimle ilgili bir şey” dedi
Annabel acı acı.

“Ne demek istiyorsun?” dedi Giorsal hayretle. “Yedi yaşın-
dan sonra kim yetiştirdi seni?”

Annabel dalgınlıkla ağzından çok önemli bir şey kaçırdığı-
nı fark edince donakaldı.

“Annie?” dedi Giorsal ısrarla. Annabel dalgın dalgın elin-
deki kumaşa bakmaya devam edince, düşünceli bir tavırla
“Ross bana bundan söz etmemişti” dedi. “Dediğine göre, ailen
hala hayatta. Ama onlardan pek hoşlanmamış gibi. Seni ihmal
edip, hizmetkârlara mı teslim ettiler yoksa?”

Annabel buna suratını ekşitti ve tereddütle başını kaldırdı.
Sırnı söylememek için annesiyle babasını kötü göstermek ist-
emiyordu, ama...

“Sorun nedir?” dedi Giorsal surat ifadesini fark edince. “Bana anlatabilirsin. Söz veriyorum ki, istemiyorsan Ross’a da söylemem.” Annabel hala tereddüt edince “Ross sırtında kırbaç izleri ve yaraları olduğunu söyledi. Eminim ki seni dövmüşlerdir.”

“Aa, hayır” dedi Annabel dehşetle. Sırtındaki izleri tamamiyle unutmuştu. Bunların yarattığı rahatsızlığa alışmıştı ve Ross’un bunları görüp annesiyle babasının onu dövdüğünü düşüneneceği aklına bile gelmemişti.

“Hayır ne?” dedi Giorsal.

Annabel iç çekti. “Bunları onlar yapmadılar. Beni asla dövmediler ve kırbaçlamadılar.” Duraksadı, ama doğruyu söylemek zorunda kaldığını anladı. “Giorsal, yedi yaşımdayken bir rahibe yardımcısı olarak bir manastıra yolandım ve Ross’la evlendiğim güne kadar orada yaşadım” dedi.

Giorsal birkaç saniye boş boş ona baktı, sonra ağır ağır “Bir rahibe yardımcısı yemin edecek yaşa geldiğinde rahibe olacak bir kız anlamına gelmez mi?” dedi. Annabel evet anlamında başını sallayınca, Giorsal’ın kafası daha da karıştı. “Ama ağabeyimle evlenmen için bir anlaşma yaptılarsa, seni nasıl bir manastıra yollamış olabilirler?”

Annabel suratını buruşturdu. Her şeyi baştan anlatması gerekiyor gibiydi.

“Demek bu işin ardında amcanın mı, Fingal’ın mı olduğunu anlayana dek, karının hep korumalarla dolaşması gerektiğini düşünüyorsun?” dedi Bean. “Kalede bile mi?”

“Evet” dedi Ross kararlı bir tavırla. “Adam ona şu ana dek hep dışarıdayken saldırmış olabilir, ama güvenliği söz konusu olduğunda, işimi şansa bırakmak istemiyorum. Bir sonraki sal-

dışarı burada olabilir, çünkü artık dışarı çıkmadığını fark edebilir.”

“İç kale avlusundan öteye gitmesine izin vermeyecek misin?” diye sordu Bean şaşkınlıkla.

“Bu işi halledene dek, kaleden çıkmasına izin vermeyeceğim” dedi Ross.

“Hımm” dedi Bean şüpheyle.

“Hımm ne?” dedi Ross kaşlarını çatıp.

Bean başını salladı. “Bunun pek de iyi olacağını sanmıyorum.”

“Neden?” dedi Ross şaşkınlıkla.

“Şey, Annabel’i iyi tanımıyorum, ama Giorsal aynı durumda olsa, onu sürekli korumalarla kalede tutamazdım” dedi Bean ciddi bir ifadeyle. “Hatta buna bir gün bile dayanamazdı. Kaleden dışarı çıkmasına izin vermemeye gelince... Kendi evinde bir mahkûm gibi yaşamaktan hoşlanacağını sanmıyorum.”

Ross rahatladı ve bunlar önemli değilmiş gibi elini salladı. “Annabel Giorsal değil. Bunu onun güvenliği için yapacağım. Bence onun için sorun olmayacak. Hem kaleyi ve hizmetçileri idare etmekle meşgul olacak. İç kaleden dışarı çıkması için hiçbir neden yok.”

“Göreceğiz” dedi Bean muzip bir tavırla.

Ross da bir an için şüpheye kapılır gibi oldu, ama sonra suratını buruşturup bunu aklından çıkardı. Annabel mantıklı bir kadın değil miydi? Önlem almanın önemli olduğunu mutlaka anlayacaktı.

“Vay hain kaltak!”

Annabel Giorsal’ın bu lafına hayretle baktı, bakışlarını di-

kiş işine indirdi ve endişeyle Seonag'a bakınca, kadının da ciddi bir tavırla başını salladığını gördü.

"Evet. Yaşlı hain kaltak" dedi Seonag eteğe teyel atmaya devam ederek. "Başrahibe gibi tatsız bir kadın tarafından yetiştirildiğin halde, bu kadar tatlı bir kız olmana şaşıtım doğrusu."

Annabel geriye yaslandı ve irileşmiş gözlerle iki kadına baktı. Sakarlıklarının ve sürekli başarısızlıklarının manastırda kırbaç cezası almasına neden olduğunu itiraf ettiğinde, ikisinin de bu şekilde tepki vereceğini beklememişti. Aynı nedenden dolayı rahibelik yemini edemediğini ve Kate aşığıyla kaçınca, bu yüzden Ross'la evlenebildiğini de itiraf etmişti.

"Eh, anlaşıldı" dedi Giorsal kararlı bir tavırla.

Annabel önce tereddüt etti, ama sonra "Ne anlaşıldı? Neden söz ediyorsun?" diye sordu.

"Kaderinde Ross'la evlenmek varmış" dedi Giorsal gayet bariz bir şey söylemiş gibi.

"Öyle mi?" dedi Annabel şüpheyle. Beceriksiz olmasıyla nasıl böyle bir sonuca varmaları gerektiğini anlayamamıştı.

"Evet. Bu yüzden manastıra asla uyum sağlayamadın" dedi Giorsal. "Rahibelik peçesini takmaman gerekiyormuş. Sen bir rahibe olmayacakmışsın, Annabel. Leydi MacKay olacakmışsın."

"Evet" diye başını salladı Seonag, onunla hemfikirmiş gibi.

Annabel kısa bir süre ikisine de baktı, sonra başını salladı. "Ama görmüyor musunuz? Aslında, Ross'la evlenmem gerekiyordu. Kate evlenecekti. Anlaşmaya göre, onunla evlenecek kişi ablamdı."

Giorsal buna alaycı bir tavırla güldü. "Hayır, Kate'le değil, seninle evlenecekti."

“Ama anlaşma...”

“Aman, boş ver şu anlaşmayı” dedi Giorsal Annabel’in dediği önemsiz bir şeymiş gibi. “Ross iyi bir adam ve senin gibi iyi bir eşi hak ediyor. İlk öten horozla kaçan hoppa bir kızı değil.”

Annabel bunu duyup da ne diyeceğini bilemeyince, Giorsal alnına vurdu ve hemen “Özür dilerim” dedi. “Ablana öyle dememeliydim. Ben sadece...”

“Hayır, sorun değil” dedi Annabel bunun üstünde durmayarak. Giorsal’ın ne hissettiğini anlıyordu. Kadın ağabeyini seviyor, onun için en iyisini istiyordu ve evleneceği en iyi kadın bağlayıcı bir anlaşmayı göz ardı eden, ebeveynlerine karşı gelen ve bir başka adamla kaçıp günah içinde yaşayan bir kadın değildi. Annabel ayrıca Giorsal’ın bunu onu üzmemek için söylemediğini de biliyordu. Ama Giorsal’ın anlamadığı şey, farklı nedenlerden dolayı onun daha iyi bir seçenek olmadığıydı.

İçine bir nefes çekip söyleyeceklerini düşündü. “Anlamıyor musunuz? Ben ondan daha iyi değilim. Manastırdayken, bir eş olacak, MacKay kadar büyük bir kaleyi idare edecek eğitimi almadım. Metinleri deşifre ettim ve ahırlarda çalıştım.”

Giorsal bunlara da aldırmış etmedi. “Bunları kolaylıkla öğrenebilirsin. Hatta öğrenmeye başladın bile.”

“Anlayamadım” dedi Annabel. Kadının doğru söylediğini umut etmekten bile korkar durumdaydı.

“Manastırda metinleri deşifre ettiysen, okuma yazman vardır” dedi Giorsal.

“Evet” dedi Annabel.

“O halde, gençleri eğitebilirsin.”

“Hangi gençler?” dedi Annabel şaşkınlıkla.

“Şey, şu anda MacKay’de kimse yok, çünkü onları eğitecek bir leydi yoktu. Ama artık var. Sen varsın.” Neşeyle gülümsedi. “Müzik, dans, binicilik, avcılık, okuma yazma ve aritmetik k0. nularında eğitim almaları gerekiyor. Tabii, Ross avlanma işini halleder, ama gerisini sen halledebilirsin.”

“Ne yazık ki, hiç dans etmedim ve bir çalgı çalması da bilmiyorum” dedi Annabel üzgün üzgün.

Giorsal omuzlarını silkti. “Bunlar için kendine bir öğretmen tutup öğrenebilirsin. Okuma yazmada ve aritmetikte bir şeyler biliyorsundur.”

“Evet” dedi Annabel keyiflenerek. “Çok da iyi bir biniciyimdir.”

“Şey...” dedi Seonag, ama hemen sustu.

“Ne?” dedi Annabel.

Hizmetçi kadın tereddüt etti, ama sonra iç çekerek dikiş işini bir kenara bıraktı. “Leydim, erkeklerin binicilik becerinden söz ettiğini duydum da, çok iyi olduğunu düşünmüyorlardı. Kısrağın sırtında bir çuval turp gibi zıplayıp durduğunu söylüyorlardı.”

Annabel suratını buruşturup açıklama yapmaya koyuldu. “Manastırda at binmemize izin verilmiyordu. Onları uzaklara otlatmaya götürmeye gönüllü olduğumda, gözlerden biraz uzaklaşır uzaklaşmaz, birinin sırtına biner ve eyersiz sürerdim. Bazen geceleri de at binmek için gizlice çıkardım, ama birisinin sesleri duymaması için yine eyersiz binerdim. Hiç yan eyer kullanarak at binmedim.” Dudaklarını büzdü ve “Yan eyerler korkunç şeyler” dedi.

“Evet” dedi Giorsal da suratını ekşitip. “Ben de bacaklarımı iki yana sarkıtıp binmeyi tercih ederim; hatta eyersiz binmek çok daha iyi.”

Annabel sırtıttı; ortak bir yanları olduğu için hem şaşırmış, hem de sevinmişti.

“Binicilikte sorun çekmeyecek” dedi Giorsal Seonag’a. “Ross’a o yan eyerden kurtulmasını söylemeliyiz. Bu konuda ısrar etmemeli” dedi Annabel’e sırtarak. “Neyse ki, kız kardeşi bendim; yani, bu tür konularda kuralları ona çoktan yıktırdım.”

“Evet, doğru” dedi Seonag.

Annabel Giorsal’la birlikte kadının sözlerine hafifçe gülümsedi, ama sonra gülümsemesi silindi. “Evet, ama eminim ki gençlere eğitim vermekten çok daha fazlası vardır ve bunların ne olduğunu bilmiyorum.”

“Gerisi de kolay” dedi Giorsal onu teselli ederek. “Hizmetlileri idare etmelisin: Aşçıyı ve yardımcılarını, hizmetçileri, yün eğiricileri, dokumacıları, nakışçıları ve...” Durdu ve kaşlarını çatıp Seonag’a baktı. “Hazır konu açılmışken, neden bu işi biz yapıyoruz? Nakışçılar bunu kısa süre bitirirlerdi.” Güldü. “Dokumacılar Annabel’e annemin eski giysileri yerine, yeni kumaşlar yapabilirlerdi.”

Annabel yanıtı merakla bekleyip Seonag’a baktı. Kalede tüm bu insanların olduğundan bihaberdi. Manastırda her türlü işten sorumlu kadınlar vardı, ama Waverly’den henüz çocukken ayrılmıştı ve bu işlerden sorumlu kişilerin Waverly Kalesi’nde çalışıp çalışmadıklarını öğrenecek kadar uzun süre kalmadan oraya gelmişti. MacKay’de de bu kişileri ne görmüş, ne de onlardan söz edildiğini duymuştu.

“Derek’in annesi baş yün eğiricisiydi” dedi Seonag kasvetli bir ifadeyle. “Kız kardeşleri ve yeğenleri de dokumacı ve nakışçıydı.”

“Aa, doğru ya, unuttuğum” dedi Giorsal iç çekip açıkla-

maya koyularak. “Derek kuzenimizdi. Babam ölünce, ortaya çıktı ve Ross’tan beylik şefliği unvanını almaya çalıştı. Hatta ona ve adamlarına tuzak kurdu, onu öldürüp unvanı ele geçirmeyi planladı, ama bunun yerine Ross onu öldürdü.”

“Ya kadınlar?” dedi Annabel kaşlarını çatıp. “Ross kuzeninizin yaptığı şey için onları da beylikten atmamıştır her halde?” Gerçi öyle yaptıysa, kalede neden nakışçıların, dokumacıların ve yün eğiricilerinin olmadığı anlaşılırdı, ama adil bir davranış da olmazdı. Kocasının bunu yapmamış olduğunu umdu. Giorsal başını hararetle sallayıp onu rahatlatı.

“Tabii ki hayır. Ross asla kimseyi bir başkasının davranışları yüzünden suçlamaz. Derek’in yaptıkları yüzünden onlara karşı kötü hisler beslemediğini ve kalabileceklerini söyledi.”

“Ama Derek’in annesi Miriam Ross oğlunu öldürdü diye ondan nefret etti” dedi Seonag. “Bunu yüzüne karşı da söyledi. Sonra, öteberisini toparlayıp buradan gitti. Diğerleri de peşinden gittiler.”

“Ross beylik şefi olarak kalmalarını emredebilirdi, ama gitmelerine izin verdi” dedi Giorsal.

“Evet. O günden beri de onlardan hiç haber almadık.”

“Bu durumda, kaleye yeni dokumacılar, nakışçılar ve yün eğiricileri bulma işi de sana düşüyor” dedi Giorsal özür diler gibi.

“Evet” diye mırıldandı Annabel bunu nasıl yapacağını düşünerek. Hem başkalarını nasıl idare edecekti? Her hizmetçinin başında dikilip, işini doğru yapıp yapmadığını mı kontrol edecekti? Bir şeyi yanlış yaparlarsa, ne yapması gerekirdi?

“Seonag ve ben sana bu işlerde yardımcı oluruz” dedi Giorsal samimiyetle. “Şu anda anlatabileceklerimi anlatırım ve

ne durumda olduğunu görmek için de sık sık gelirim. Hem Seonag uzun süredir burada ve ne yapılması gerektiğini biliyor. Ben yokken, sana çok yardımcı olabilir.”

“Evet” dedi Seonag hemen. “Sana yardım ederim. Her şey yoluna girer.”

“Teşekkür ederim” dedi Annabel içtenlikle ve MacKay’e geldiğinden beri ilk kez gönül rahatlığıyla ve samimiyetle gülmüştü. Artık kendini tüm bu işler konusunda yalnız hissetmiyordu. Dostları vardı.

Bölüm 10

“Lordum içeride kalmanızı söyledi ve burada kalacaksınız.”

Annabel Gilly’nin inatçı tavrına kaşlarını çatı, ama ona açıklama yaparken sabırlı davranmaya çalıştı. “Ama Jasper’ın dışarı çıkması ve enerjisini tüketmesi gerek. Yoksa can sıkıntısından burayı mahveder. Hem köye gidip bize dikiş işinde yardımcı olacak bir kadınla görüşmem gerek. İkiniz benimle gelerseniz, bir şey olmaz değil mi?”

“Jasper dilediği zaman dışarı çıkabilir, Seonag da sizin için köydeki kadınla konuşabilir. Ama siz bir yere gitmiyorsunuz” dedi Gilly inatla.

“Özür dilerim” dedi Marach omuzlarını silkip Annabel ona bakınca. “Lordum kalede kalmanız konusunda çok ciddiymi.”

Annabel ayaklarını yere vurup avazı çıktığı kadar bağır-mak istedi. Ama bunu yapmak yerine, hışımla arkasını döndü ve Büyük Salon’dan yatak odasına çıktı. Adamların peşinden geldiğini fark edince, hızlandı ve üst kata vardığında neredeyse koşarak odasına yöneldi. Hızla içeri girdi ve kapıyı küt diye kapatırken, az kalsın peşinden gelen Jasper’ı kapıya sıkıştıraca-ktı.

“Özür dilerim, Jasper” diye mırıldandı. Adamlar içeri gir-

mesin diye sürgüyü çekti. Tam bunu yaparken, adamlardan biri kapıyı açmaya çalıştı.

“Leydim?” diye seslendi Gilly. “Kapıyı açın. Lordum dışarıdayken, hep yanınızda olmak zorundayız.”

“Hayır. Bundan haberim yoktu” dedi Annabel tatlı tatlı. “Kocam bana bunu söylemdi.”

“Ama bize söyledi” dedi Marach.

“Hımm. Olabilir. Ama doğru olduğunu nereden bileyim? Ne de olsa, kocam bu kadar önemli bir şeyi bana kendisi söylerdi” dedi Annabel sikkın bir sesle. “Hem bu tür bir emir verseyse, özel odamıza girmenizi ve beni izlemenizi kast etmiştir.” Duraksadı ve adamların görmemesi gereken bir şey düşünmeye çalıştı. “Soyunup banyo yaptığımda, burada olmanız gerektiğini söylememiştir.”

Kısa bir sessizlik oldu ve Marach hafifçe öksürüp “Leydim” dedi, “içeride şu anda bir küvet yok.”

“Doğru, haklısın” dedi Annabel. “Lütfen, Seonag’a gidip buraya bir küvet, su, sabun ve bez getirmesini söyler misin?”

Ona biraz mahremiyet verecekse, henüz ihtiyacı olmadığı halde banyo yapabiliirdi. Annabel dışarıda bekleyen adamlardan kaçması için bunu yapması gerekiyorsa, sık sık banyo yapacağını düşündü. Bu saçmalıkla geçen bir sabahtan sonra, adamlar onu deli etmişlerdi.

Suratını ekşitip arkasını döndü ve pencerelerden birine gidip aşağıdaki cıvı cıvı avluyu izledi. Ross’un ablasının ziyareti gerçekten de iyi geçmişti. Elbisesi tamamlandıktan sonra, aşağıya inip erkeklere katılmak yerine, kahvaltılarını odada yapmışlar ve ikinci bir elbiseyi daha tamamlamışlardı. Bu arada, Giorsal ve Seonag ona bir leydi olarak sorumluluklarını bi-

raz daha anlatmışlardı. Aşağı inmek üzerelerken, Ross onlara Bean'in gitmeye hazır olduğunu söylemişti.

Annabel Giorsal'la sadece birkaç saat geçirdiği halde, gideceğine üzölmüş, aşağı kata inip onu geçirmişti. İki kadın sevgiyle birbirlerine sarılmışlardı ve Giorsal yakında tekrar geleceğine söz vermişti.

Bean ve Ross bu kucaklaşmayı şaşkınlıkla izlemişler, ama bir şey dememişlerdi. İÇeri girdiklerinde, Ross nihayet konuşmuştu, ama sadece "Kız kardeşimi sevdin sanırım" demişti.

"Evet. Çok hoş birisi" dedi Annabel hemen. "Onu çok sevdim."

Ross buna homurdanarak yanıt verdi ve Annabel'i kucakladığı gibi daha önce başladıkları şeyi bitirmek için yatak odalarına götürmüştü. Tekrar Büyük Salon'a döndüklerinde, insanlar akşam yemeği hazırlıkları yapıyor, masaların etrafında yer kapıyorlardı. Daha sonradan, Annabel şöminenin yanında Seonag'la birlikte otururken ve dikiş işine devam ederken, Ross, Gilly ve Marach da masalardan birinde bir şeyler konuşuyorlardı.

Annabel kocası yanına gelene dek dikiş dikti. Ross hiçbir şey demeden elini uzattı. Annabel dikiş işini bir kenara bıraktı ve elinden tutup yatak odalarına çıktı. Ross günlerden perşembe olmasının keyfini doyasıya çıkardı. Annabel sonradan iyi ki kocası yanına bir şey alacak vakti ona tanımamış diye düşündü. Geride bıraktığı o yünlü geceliği yanına almadığına ve giymek zorunda kalmadığına memnundu. Kocasının ona dokunması hoşuna gidiyordu. Bunu düşünerek, suratında bir gülümsemeye uykuya daldı.

Ross burçlardaki adamlar borazan çaldığında ve herkesi uyandırdığında dışarı çıkmıştı. Annabel derhal temizlenip

giyinmiş, koridora çıktığında Gilly'yle ve Marach'la karşılaşmıştı. İki adam kapının iki tarafındaki duvara yaslanmış nöbet tutuyorlardı, ama onu görünce hemen doğrulmuşlardı.

Annabel şaşkınlıkla "Günaydın" diye mırıldanmış ve adamların peşinden geldiğini fark ederek aşağı kata inmişti. Kahvaltısını yaparken, iki adam iki yanına oturmuştu ve şapeldeki ayine katıldığında yine onunla gelip yanına çökmüşlerdi.

"Kocam nerede?" diye sordu ayinden sonra Ross'u göremeyince.

"Köyde birkaç işi vardı" dedi Gilly Büyük Salon'a doğru koridorda peşinden gelirken. Waverly'deki şapel avlunun karşısındaki ana kapıların oradayken, MacKay'de kalenin içinde, Büyük Salon'un çıkışındaki uzun koridorun sonundaydı.

Annabel bir şey dememişti ve iki adamın onunla birlikte Büyük Salon'a gelmesine ses çıkarmamıştı. Ama Seonag'ı görünce ve onunla konuşması gerektiğini söylediğinde, iki adamın masaya geçip onu rahat bırakmalarına rahatlamıştı. Annabel aslında kadına o gün ne yapması gerektiğini sormak istiyordu. Genel olarak bir fikir vardı, ama bir öneri duyacak kadar da tereddütlü hissediyordu. Seonag ona köyde dikiş işinden anlayan bir kadın olduğunu söyleyince, Annabel buna sevinmişti. Hatta dediğine göre, kadın öylesine ustaydı ki, erkeklerin birçoğu bir şeylerini tamir ettirmek istediklerinde doğrudan ona gidiyorlardı. İyi bir ücret karşılığında, kadının kalede çalışıp çalışamayacağını sormak istiyordu.

Bu görev karşısında heyecanlanan Annabel, Seonag'a kadınla konuşacağına söz vermiş, derhal köye gitmek üzere kapılara yönelmişti. Yemek masalarının yanından geçerken, Gilly'yle Marach'ın da kalkıp peşinden geldiklerini pek fark etmemişti. Ama kapılara vardığında, adamların telaşla yolunu

kapattıklarına hala şaşırılmış durumdaydı. Kocasının ona saldıran adamı bulana dek kaleden çıkmasına izin vermediğini düşünce, ciddi bir şok yaşamıştı.

Annabel o sırada dirseklerini pencere pervazına dayamış, çenesini de ellerine yaslamıştı. Saldırganıyla ilgili bu durum vakit kaybıydı. Onu kaleden çıkarmama meselesiyse ona hala aptalca geliyordu. O adamla sadece kalenin dışında karşılaşmıştı. İç kalede gayet güvendeydi. Tabii, köy kale duvarları içinde değildi, ama Gilly'yle Marach'ın gitmesine izin verdikleri takdirde onunla gelmesine ses çıkarmazdı. Bir leydi olarak yapması gereken şeylere izin verilmezse, bu görevi nasıl yerine getirecekti?

İç çekerek, ahırcı başının elini kaldırıp, göremediği birisini selamlayışını izledi. Merakla kime selam verdiğini görmek için eğildi. İyice pencereden sarkınca, zemin katındaki duvarın ilerisinde bir rahibin durduğun gördü. Şapelin ikinci kapısı orada olmalı diye düşündü... Şapelde lordla leydinin giriş olarak kullandıkları bir kapı, bir de dışarıdan gelenlerin iç kaleye çıkması için bir kapı vardı.

Annabel bir an için donakaldı, sonra doğrulup kapıya yöneldi. Koridora çıktığında, Gilly yalnızdı. Annabel Jasper'ın ardından kapıyı kapatırken kaşlarını kaldırdı. "Marach nerede?"

"Seonag'a banyo hazırlanması gerektiğini söylemeye aşağı indi."

"Ha, tamam" diye başını salladı Annabel. "Günah çıkardık-tan sonra banyo yapacağım."

"Günah çıkarma mı?" diye bağırdı Gilly hayretle. Annabel merdivenlere yönelince de apar topar peşinden gitti.

“Evet, İngiltere’den ayrıldığımdan beri günah çıkarmadım. Rahibe söylemem gereken birkaç şey var” dedi Annabel sakın bir tavırla.

“Şey, tamam, ama Marach gelene dek beklemek zorundasınız” dedi Gilly kaşlarını çatarak.

“Günah çıkarmak için Marach’a ihtiyacım yok” dedi Annabel gülerek. “Sadece bir rahibe ihtiyacım var.”

“Evet, ama... Hah, geldi” dedi Gilly rahatlayarak. Annabel ileriye bakınca, Marach’ın mutfaktan çıkıp Büyük Salon’a girdiğini gördü.

Annabel bir şey demeden, Marach onlara doğru gelirken aşağı inmeye devam etti.

“Bir banyo hazırlanmasını istediğinizi sanıyordum?” dedi kaşlarını çatıp.

“Önce günah çıkarmak istiyor” dedi Gilly onun yerine yanıt vererek.

“Şimdi mi?” dedi Marach yine aynı ifadeyle. “Ama hizmetçilere az önce size bir banyo hazırlamalarını söyledim.”

“Harika” dedi Annabel sakın bir tavırla Büyük Salon’da ilerlerken. “Önce temiz bir ruh, sonra temiz bir beden. Güzel olmaz mı?”

Marach kadınların kaprisleriyle ilgili bir şeyler homurdandı, ama Annabel’in peşine takılan Gilly’yle birlikte yürümeye koyuldu.

“Leydi MacKay” diye şaşkınlıkla karşıladı rahip Annabel birkaç dakika sonra peşinde adamlarla içeriye girdiğini görünce. Rahip geri döndüğüne şaşırdıysa, Annabel de kendisine Leydi MacKay olarak hitap edilmesine şaşırmıştı. Bu yeni bir unvandı ve rahip ona bu şekilde hitap eden ilk kişi olmuştu.

ama Annabel bundan hoşlandığını fark etti. “Tekrar günaydın, Peder...” Tereddütle duraksadı ve utanç içinde rahibin adını bilmediğini hatırladı. O sabahki ayine dek kiliseye bir kez gitmişti. Başrahibe duysa, sinir krizleri geçirirdi.

“Gibson” dedi rahip yardımcı olmaya çalışarak.

“Gibson.” Annabel ona kocaman bir gülümsemeyle yanıt verdi. “İngiliz misiniz?”

“Evet” diye başını salladı adam. “Neyse ki, MacKayler buna aldırmıyorlar.”

Annabel bu esprili sözlerle gülümsedi ve “Günah çıkarmaya geldim” dedi.

“Tabii” dedi rahip birden ciddi ve kasvetli bir havaya bürünerek.

“Teşekkür ederim” diyen Annabel arkasına baktı ve şaşkınlıkla onu izleyen Marach’la Gilly’yi geride bıraktı.

İki adam ne yapacaklarını bilemez bir halde birbirlerine baktılar, sonra da ona biraz mahremiyet vermek için geri çekilir gibi oldular, ama Annabel onlara kaşlarını çatmaya devam etti. Adamlar birkaç adım daha gerilediler ve Annabel istifini bozmayınca kapıya kadar gitmek zorunda kaldılar.

“Beni duyabiliyor musunuz?” diye sordu Annabel ciddiyetle.

İki adam evet anlamında başlarını sallayınca, Peder Gibson’a döndü ve “Sanırım, şimdilik bunu ertelemem gerek, peder” dedi. “Özür dilerim. Ama teşekkür...”

“Aa, hayır, hayır” dedi rahip lafını keserek. Adamlara doğru gidip onları kışkırladı. “Haydi. Dışarı. Leydi MacKay günah çıkarırken biraz yalnız kalmayı hak ediyor. Dışarıda beklemeniz gerek.”

“Ama onu yalnız bırakmamamız gerekiyor, peder” diye itiraz etti Marach geri geri giderken. “Dün ormanda saldırıya uğradı ve biz...”

“Eh, ona burada kimse saldırmaz. Şapelde gayet güvende. İşi bitene dek, onu dışarıda bekleyebilirsiniz” dedi Peder Gibson ısrarla.

“Ama...” dedi Gilly.

“Dışarı” dedi rahip tekrar ve iki adam istemeye istemeye dışarı çıkmak zorunda kaldı.

“Hemen kapının ardında bekliyor olacağız” dedi Gilly.

“Tamam, tamam” dedi Peder Gibson sabırsızlıkla. Sonra, kapıyı suratlarına kapattı. Annabel’e dönüp memnuniyetle gü-lümsedi ve yanına gidip “Tamam. Şimdi, oldu” dedi. “Şimdi, günah...”

“Özür dilerim, peder, ama aslında söyleyebileceğim bir şey yok” dedi Annabel adamın lafını sabırsızlıkla keserek. Kolun-dan tuttu ve onu mümkün olduğunca kapıdan uzaklaştırdı. Du-raksayıp “Ama günah çıkarmak konusunda yalan söylediğimi itiraf edebilirim sanırım” dedi.

“Ne?” dedi Peder Gibson şaşkınlıkla.

Annabel hafifçe adamın koluna vurdu ve “Gördüğünüz gibi artık bir Leydiyim” dedi.

“Tabii ki öylesiniz, Leydim.”

“Sorumluluklarımdan biri de buraya yün eğiricileri, doku-macılar ve nakışçılar bulmak. Ama burada bu görevleri yapan kimse yok.”

“Evet, biliyorum” dedi Peder Gibson üzüntüyle. Üstündeki yıpranmış giysilere baktı. “Miriam’ın ve akrabalarının buradan gidişi hakikaten çok kötü oldu.”

Annabel ciddiyetle başını salladı, ama içinden gülümsüyordu. Adam planını uygulaması konusunda ona onay vermişti. “Şey, işin iyi yanı, hepsinin yerine birisini bulmayı umuyorum; daha da iyisi, köyde bu işlerden çok iyi anlayan bir kadın varmış.”

“Öyle mi?” dedi rahip ilgiyle.

“Evet. Köye uğrayıp onunla konuşmayı ve kalede çalışmaya ikna etmeyi planlıyordum. Giyim kuşam açısından işleri düzetmenin ilk adımı olabilir. Size yeni giysiler bulmanın da öyle.”

“Ah ne kadar güzel olur. Bu geçtiğimiz sene çok zorlu oldu.”

“Evet” dedi Annabel. Sonra, hafifçe iç çekti ve “Ne yazık ki, kocam Gilly’yle Marach’a beni kaleden çıkarmamalarını söylemiş. Son iki günde meydana gelen önemsiz bir şey yüzünden hem de.”

“Aa, evet. Saldırıları duydum, Leydim.” Peder Gibson onu teselli etmek istermiş gibi koluna hafifçe vurdu ve başını salladı. “Konuşmaları dinlemiyordum tabii, ama henüz neden ayinlere katılmadığınızı merak ediyordum. Bu yüzden, insanlara sebebini sordum ve size karşı yapılan saldırılardan haberdar olunca çok üzüldüm.”

“Evet, ayinleri kaçırmam büyük bir talihsizlik” diye mırıldandı Annabel. Rahibe her kim ayinleri saldırılar yüzünde kaçırdığını söylediyse, ona minnettar oldu. Oysa ilk günü uyuyarak, ikinci günü de köpek pisliği temizleyerek geçirmişti. İkisi de ayini kaçırmayı için geçerli mazeretler değildi ve kendinden utanması gerekirdi. Özellikle de hayatının büyük bir kısmını günde yedi kere ayin yapılan ve günün sabahın ikisinde başladığı bir manastırda geçirdikten sonra. Açıkçası, şu ya da bu

ayın için işlerinden alıkoyulmaları yüzünden, doğru dürüst yapamıyorlardı. Annabel bu yüzden ahırlarda çalıştığına memnundu. Hasta bir hayvanın başından ayrılıp ayine katılamıyor, dunuz ve bu bahaneyle birçok ayine gitmekten kurtulmuştu.

“O saldırıların kocamı fazlasıyla dikkatli davranmaya itmesi çok can sıkıcı. Köye gidip işlerimi görmekten ve bu kaddını bizimle çalışmaya ikna etmekten beni alıkoyuyor” dedi Annabel hüznle.

“Evet, haklısınız, gerçekten de can sıkıcı” dedi Peder Gibson keyifsizce. “Çok yazık.”

“Evet” diye başını salladı Annabel. “O halde, bana yardım eder misiniz?”

Peder Gibson şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, sonra da kaşlarını çatı. “Tam olarak hangi konuda yardım istiyorsunuz, Leydim?”

“Şey, aslında, hiçbir şey” dedi Annabel gülümseyerek. “Sadece burada durmalı ve ben ahırlara gizlice gidip kısırağın atlayarak köye gidene dek hiçbir şey dememelisiniz.”

“Ha” dedi rahip kaşlarını çatmaya devam ederek. Sonra, Annabel’in ne istediğini daha iyi anladı. “Ha! O adamların günah çıkardığınızı düşünmesini ve... Yok, bunu mümkün değil yapamam.”

“Ama peder, anlamazlar bile” dedi Annabel.

“Ya başınıza bir şey gelirse? Ya yine saldırıya uğrarsanız? Hayır, sizi tehlikeye atacak bir şeyin parçası olamam.” Kararlılıkla başını salladı.

“Hemen gidip gelirim, Jasper’ı da yanıma alırım” dedi Annabel itiraz ederek. Rahibe ayaklarının dibindeki köpeği gösterdi.

Rahip köpeğin şapele girdiğini yeni fark etmiş gibi kaşlarını çattı, sonra ona baktı ve “Leydim” dedi sert bir sesle, “Saldırganınız size vurduğu için, önceki saldırılardan suratınızda iki tane nahoş çürük var. Bir üçüncüsünün oluşması riskini göze alamam. Bir sonraki saldırıda ölebilirsiniz.”

Annabel sabırsızlıkla ayağını yere vururken düşündü. Sonra, düşünceli düşünceli ona baktı. “Peki, ben ahıra gidip kısırağımı aldıktan sonra Gilly’yle Marach’a söylemeniz nasıl olur?” Rahip hayır der gibi başını sallamaya başlayınca, hemen devam etti. “Hemen peşimden gelirler. Ben de köye gidene dek, gözlerinin önünden ayrılmamaya özen gösteririm. Böylece, hem köyde kadınla görüşürüm, hem de güvende kalmış olurum.” Peder Gibson kaşlarını çattı, ama en azından artık olmaz der gibi başını sallamıyordu. “Sipariş edeceğim ilk şey de size yepyeni, kaliteli giysiler olacak” diye şansını denedi. “Kendime bile sipariş vermeden. Buraya üstümdeki elbiseden başka bir şeyle gelmediğimi duymuşsunuzdur.”

“Evet. Ross sizi korkunç ailenizden kurtarmak için acele ettiğini ve eşyalarınızı almanız için bile vakit vermediğini itiraf etti” diye mırıldandı rahip.

“Öyle mi?” dedi Annabel. Waverly’den bu yüzden telaşla ayrıldıklarını fark etmemişti. Giorsal Ross’un onun sırtındaki yara izlerini gördüğünü ve ailesinin onu dövdüğünü sandığını söylemişti. Belli ki, Ross onu bu yüzden oradan telaşla kaçırmıştı. Kocasını bazen çok şaşırtıyordu. Açıkçası, ona hayatında hiç kimsenin olmadığı kadar ilgi ve özen gösteriyordu. Annabel onun gibi birisiyle evlendiği için çok şanslıydı.

“Pekâlâ” dedi Peder Gibson aniden. “Sizi ahırlara kadar götüreceğim. Ama kısırağınızı alır almaz, Gilly’yle Marach’a haber vereceğim ve arkamı döndüğüm bir anda çıktığınızı ve

sizi aradığımda, iç kale avlusunda at sırtında gördüğümü söyleyeceğim.”

“Teşekkür ederim” dedi Annabel adamın ellerini sıkarak.

Peder Gibson bu işten hiç hoşnut kalmamış gibi homurdandı ve onu şapelin kapısından avluya çıkarırken suratını astı. Annabel’in kolunu tutup “Bana sadece çok uzaklaşmadan önce adamların size biraz yetişmesine izin verecek kadar bekleyeceğinize söz verin” dedi.

“Söz” dedi Annabel.

“Ayrıca, oraya varana dek sizi gözden kaybetmemelerini sağlayın.”

“Tamam.” Yine rahibin ellerini sıktı. “Bir sorun çıkmayacak. Söz.”

“Sizin için dua edeceğim” dedi Peder Gibson.

Adamın tereddüde düştüğünü fark eden Annabel hemen başını salladı ve biraz daha beklerse veya bir şey derse rahibin vazgeçeceğinden endişe edip, derhal şapelden çıktı. Koşarak ahırlara gitti. Kimsenin onu durdurmadığını, birilerinin seslenmediğini ve arkasından ayak sesleri gelmediğini görünce şaşırdı. Buna rağmen, hızını hiç kesmedi ve etrafına bakınıp kimin orada olduğuna bile bakmadan kısırağın durduğu bölmeye gitti. Ahırca başının planlarını mahvederek hemen yanına gelmemesine de şaşırdı, ama adam görünürde yoktu. İşin aslı, kimse yoktu. Ahırlar bomboştu.

Şansının yaver gittiğine sevinen Annabel hemen bölmenin kapısı açtı ve kısırağını dışarı çıkardı. Etrafına bakındı, ahırların arka kısmında bir tabure görünce sevindi. Atını oraya götürüp kısırağına binmek için kullandı. Sonra, dilini yanağında saklatıp atını ilerletti.

Annabel ahırlardan çıkarken, şapelin kapısına baktı. Tam o sırada, Peder Gibson'ın derhal arkasını döndüğünü ve içeri girdiğini gördü. Gilly'yle Marach'a haber vermek için gittiğini bildiğinden, kısırağını gözetleme kulesine ve asma köprüye yöneltip, son sürat ilerlemeye koyuldu.

Ama asma köprüden geçer geçmez, Annabel kısırağını yavaşlattı ve öne baktığı kadar arkasını da kollamaya başladı. Adamların peşine takıldığını görene dek, hem Peder Gibson'a söz verdiği, hem de sözünü tutmak istediği için ağır gidecekti. Ama asıl neden, adamın onu güvenliği konusunda korkutmuş olmasıydı. Haklıydı. O ana dek, şansы yaver gitmişti... Ama bir dahaki sefere, o kadar şanslı olmayabilirdi. Yaralanmayı veya bir nakışçı bulacak diye ölmeyi istemiyordu.

“Sana söyledim ya, evlat, beylik şefliğinde gözüm yok” dedi Fingal kararlı bir tavırla dördüncü kere. “Yaşlı bir adamım. Beylik şefliğinin stresi ve dertleri olmadan hayatımdan gayet memnunum.”

“Dört sene önce, bu unvana talip olduğunda, yaşın seni hiç de rahatsız etmiyordu ama” dedi Ross sakın bir ses tonuyla.

“Evet, ama dört sene benim yaşımdakiler için uzun bir süredir” dedi Fingal acı acı. “Beyliğin güçlü ve genç bir savaşçının liderliğine ihtiyacı var. Bense artık genç değilim. Zaten dört sene önce de genç değildim, ama aradan seneler geçtikçe, görüşüm biraz daha zayıflıyor ve sızlanacak daha çok ağrılar sızılar meydana geliyor.” Tiksintiyle başını salladı. “Hem sen Derek'i öldürdükten sonra sana söylediğim gibi, sırf o salak senin şeflik için çok genç olduğunu iddia ettiğinden öne çıkmıştım.” Suratında keyifsiz bir ifade belirdi. “Sanki onun dört yaş büyük olması bir fark yaratacaktı. Yaşça dört sene büyük olabilirdi, ama diğer açılardan çocuk sayılırdı. Daha da kötü-

sü, sana o şekilde tuzak kurup, sonra da adamlarının ardına gizlenip beklemesi büyük bir ödeklilikti.” Bu tür taktiklerden ne kadar nefret ettiğini göstermek için yere tükürdü. “Hayır, Ainsley, Eoghann ve ben aslında bu unvanla ciddi ciddi ilgilenmiyorduk. Bir gece hepimiz çok içtik ve bir talepte bulunarak ortalığı karıştırmak istedik. Sen Derek’le ilgili meseleyi çözünce de hepimiz seve seve geri çekildik.”

Ross iç çekti. Nalbanda inanıyordu, ama keşke inanmıyor olsaydı diye düşündü. Annabel’e yapılan saldırıların ardında o olsaydı, her şey kolaylaşırdı. Meseleyi oracıkta çözebilirdi. Ama daha yapması gereken çok iş var gibiydi.

“Git Eoghann Amcanla da konuş”, dedi Fingal. “O da sana söylediklerimin aynısını söyleyecek. Çok fazla içki ve o salağın küstahlığı buna talip olmamızdaki tek sebeplerdi.”

Ross tamam der gibi başını salladı ve adamın kulübesinden çıkmak üzere arkasını döndüğünde, bir at ve binici hızla önünden geçince olduğu yerde kalakaldı.

“Annabel?” diye mırıldandı hayretle ve karısının arkasından koşan köpeğe baktı. Jasper.

“Karın Annabel mi?” diye sordu Fingal yanına gelip. Kadınla kısırağın ardından bakarak “İyi bir biniciymiş” dedi.

“Hayır, değil” dedi Ross kaşlarını çatıp. “Daha doğrusu olmadığını sanıyordum.”

“Eh, yanılmışsın evlat” dedi Fingal şaşkınlıkla Annabel’in kısırağını bir ağaç kütüğünün üstünden zıplatışını ve bir kulübenin önünde durduruşunu izlerken. Annabel o kadar ani bir biçimde durdu ki, at hızını kesebilmek için şaha kalktı, ama Annabel eyerden düşmedi. Ross bir eyer de olmadığını fark etti; Annabel atının çıplak sırtından düşmemeyi başarmıştı.

“Sanırım, Effie’yle konuşacak” dedi Fingal. Annabel’in kısırağın sırtından aşağı kayışını ve peşinde Jasper’la kulübenin kapısına telaşla gidişini izlediler.

Ross homurdandı ve gümbür gümbür toynak sesleri duyunca sola baktı; Gilly’yle Marach’ın hızla köye girdiklerini gördü. Suratını buruşturup yola çıktı ve elini kaldırdı. İki adam anında yavaşladı ve onu ezmemek için en az Annabel kadar ani bir biçimde durdu. Adamlarının bunu karısından daha kaba bir biçimde yaptıklarını ve atları itiraz eder gibi şaha kalkarken neredeyse birbirlerine çarpacaklarını fark etti.

“Bizi kandırdı” dedi Gilly daha Ross bir şey diyemeden. Adam buna çok alınmış gibiydi. “Günah çıkarmak istediğini söyledi, sonra şapelin arka kapısından çıkıp kaçtı.”

“Siz ikiniz yanından ayrılmayacaktınız, nasıl oldu da kaçtı?” diye sordu Ross sakin sakin.

“Şey, karın rahat günah çıkarabilsin diye rahip bizi şapel den çıkardı” dedi Gilly çaresizlik içinde. “Koridorda kapının ardında bekletti, karın da iç avluya açılan kapıdan kaçtı.”

Ross kaşını kaldırdı ve Marach’ın ne diyeceğini duymak için ona döndü. Adam suratını ekşitip omuzlarını silkti ve hayranlıkla “Çok zeki bir kadın” dedi.

“Evet, öyle” dedi Gilly de aynı şekilde. “Hem düşündüğümüzden çok daha iyi bir biniciymiş.”

Marach evet anlamında başını salladı. “Atının sırtında buraya daha hızlı gelemezdi, Lordum. Çok da cesur.” Başını salladı. “Onu gözden kaçırmamak için üzerinden atlamamız gereken ama normal şartlar atlıdan atlamaya cesaret edemeyeceğim engelleri aştı.” O sırada kulübenin önünde otlanan kısırağa bakıp, yine başını salladı. “Sanırım nakışçı kadınla konuşmaya gelmiş.”

“Nakışçı kadın mı?” dedi Ross dişlerini sıkıp. Gilly’nin ve Marach’ın anlattıklarıyla öfkesi giderek artmıştı. Adamlarının Annabel’i kalede tutmak konusunda büyük bir başarısızlığa uğradıklarına mı, Annabel’in oraya gelebilmek için bir sürü tehlikeyi göze almasına mı, yoksa adamlarının Annabel’in oraya kadar gelebilmesinden hayranlıkla söz ettiğine mi daha çok öfkелendiğini bilemiyordu. Üçünü de oracıkta gırtlaklamak istiyordu.

“Effe dikiş nakış konusunda çok ustadır” diye mırıldandı Fingal yardım etmek istermiş gibi arkasından.

“Evet, nakışçı kadın demişti” dedi Gilly Fingal’ın fısıltıyla söylediğini duymadan. “Leydim köydeki bir kadınla konuşup, kalede çalışmaya ikna etmek istediğini söyledi” dedi Gilly. “Ona senin kaleden çıkmasına izin vermediğini anlattık... Çok da kararlı davrandık. Değil mi?” diye sordu Marach’a.

“Kararlıydık” dedi Marach ciddiyetle başını sallayarak. Sonra, kaşlarını çatıp “Ama yatak odanıza girdi ve kapıyı kilitledi. Ona yanından ayrılmamamız gerektiğini söyledik, o da bize bunun banyo yaptığı zaman mümkün olamayacağını söyledi.”

“Doğru, banyo hariç” dedi Ross hemen.

“Ben de öyle düşünmüştüm” dedi Marach. Ross adamının sesinde biraz hayal kırıklığı duyduğuna emindi. Gilly’nin suratında beliren ifadenin de hayal kırıklığı olduğuna emindi. Adamları bir İngiliz kıızıyla evleniyor diye sızlanmaktan, ona hayranlık duymaya başlamışlar ve onu banyo yaparken göcekler diye umutlanmışlardı. Haksız da sayılmazlardı... Annabel çok güzeldi, ama ne kadar güzel olduğunu görmelerine asla izin veremezdi.

“Kaleye geri dönün” dedi sert bir sesle.

Adamlar birbirlerine baktılar, sonra Gilly “Leydimizi beklememizi istemediğine emin misin? Onu kollarız ve...”

“Kaleye!” diye bağırdı Ross.

“Peki, Lordum” diye bir ağızdan mırıldanan iki adam, atlarını geldikleri yöne çevirdiler.

Ross kaşlarını çatıp arkalarından bakarken, Fingal’ın kısı güldüğünü duydu. Öfkeyle adama döndü. “Komik olan nedir?”

“Hiçbir şey” dedi Fingal başını sallayarak. “Çok da uzun bir süre önce değil, kız kardeşinle ilgili benzer bir durum olduğunu hatırladım... Belki annendi” dedi düşünceli düşünceli. Omuzlarını silkti. “Neyse, ikisinden birisinin bir nedenden dolayı kaleden çıkmaması gerekiyordu, ama MacKay adamları peşine takılmış halde at sırtında köye gelmişti.” Dudaklarını büzdü. “O da görülecek manzaraydı doğrusu.”

“Yüce Tanrım, tıpkı kız kardeşim gibi bir kadınla evlendim” diye mırıldandı Ross gözlerini yumup dehşet içinde başını sallayarak.

“Ya da annen gibi” dedi Fingal ve bir kahkaha patlattı. Ama Ross gülmedi.

Bölüm 11

“İşte, bu çok iyi oldu” dedi Annabel sevinçle Effie’ye bakarken. Onu kolaylıkla ikna ettiğine inanamıyordu. Son zamanlarda başına gelen aksiliklerden sonra, kadına kalede çalışmaya başlaması için yalvaracağını sanmıştı. Ama Effie sonunda gayet mutlu bir biçimde teklifini kabul etmişti.

“İsterseniz yarın başlayabilirim” dedi Effie sevinçle.

“Ah, bu çok iyi olur” dedi Annabel ayağa kalkıp, Jasper’ın başını okşadı ve peşinden gelmesini işaret etti.

“O halde, sabah erkenden gelirim” dedi Effie yeni işinden memnuniyet duyar gibi.

“Kahvaltı zamanı gel. Aşçıdan sana biraz çörek ayırmasını isterim” dedi Annabel kapıya yürürlerken.

“Çok güzel olur” dedi Effie. “Dikiş nakış işinde çok iyiyimdir, ama yemek pişirmeyi hiç beceremem” diye itirafta bulundu. “Yanmış ekmekten başka bir şeyle kahvaltı yapmak güzel olacak.”

“O zaman, aşçıdan sana her gün çörek ayırmasını isterim” dedi Annabel. Bir hizmetçi karnı tok olduğunda her zaman daha iyi çalışırdı. En azından, kendisi öyleydi.

“Ah, ne kadar iyisiniz” dedi Effie mutlulukla ona kapıyı açarken. “Umarım Lordum ne kadar şanslı olduğunu biliyordur.”

“Lordun karısının nasıl birisi olduğunu gayet iyi biliyor.”

Annabel bu kalın sesi duyunca, suratındaki gülümseme sildi ve hızla başını çevirip basamaklardaki adama baktı. Gözleri korkuyla irileşti. “Kocacığım.”

“Karıcığım” dedi Ross keyifsiz bir ifadeyle. Sonra Effie’ye döndü ve Annabel’i kolundan tuttuğu gibi dışarı çıkarırken gülümsedi. “İkiniz de gülümsediğinize göre, kalede çalışmayı kabul etmişsin, Effie. Teşekkür ederiz. Sana orada çok ihtiyaç var.”

“Rica ederim, Lordum” dedi Effie heyecanla, suratı kızarak. “Benim için büyük bir zevk.”

Ross başını salladı. “O halde, sabah görüşürüz.”

“Tamam”, dedi Effie. Ross Annabel’i atına doğru götürdü.

Annabel dudağını ısırıp, başını hafifçe kocasına çevirdi. Effie’nin yanından ayrıldıkları için, Ross’un surat ifadesi donuklaşmıştı ve onun çok kızgın olduğuna emindi. Ama ne kadar kızgın olduğunu... Veya ne yapacağını bilemiyordu ve korkuyordu. Ne de olsa, bir erkeğin başparmağından daha kalın olmayan bir değnekle karısını dövmesi yasaldı.

Ross onu belinden kavrayıp kısırağına oturturken, Annabel onun ellerine baktı. Sonra, suratını buruşturdu. Ross’un başparmakları bir hayli iriydi.

“Karıcığım?”

Annabel irkilip ona döndü. “Evet?” diye sordu korkarak.

“Dizginleri al” dedi Ross alçak sesle.

“Ha, tabii” diye mırıldanan Annabel dizginleri tuttu ve Ross onu bırakıp birkaç adım ötede duran kendi atına yöneldi.

İlk başlarda, hiç konuşmadan ilerlediler. Annabel bunun

iyiye işaret olmadığını düşündü. Ross'un onu emirlerine karşı geldi diye nasıl cezalandıracağını düşünmeden edemiyordu. Köyün sınırına vardıklarında, Annabel tüm saçma olasılıkları düşünerek epey korkmuş duyumdaydı. Bir cezadan kurtulmanın tek yolunun yatağa girmek olduğunu düşündü.

Ama günlerden cumaydı ve kilise cuma günleri yatağa girilmesini yasaklamıştı. Ross öfkesini çıkarmak için kaleye gitmeyi bekliorsa, Annabel en iyi savunma yönteminden mahrum kalacak demektir. Kaleye varmadan önce bu konuda bir şeyler yapması gerektiğini düşünen Annabel, derhal elbisesinin bağcıklarını çözmeye koyuldu. Onları açtı ve göğüslerini serbest bırakmak için yakasını aşağıya çekerken, Ross ona baktı ve atını birden durdurdu. Uzun süre göğüslerine baktıktan sonra, hayretle "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Emin değilim" dedi Annabel yanakları kızarıırken. Öylesine şaşkıncı ki, birden "Ben sadece..." dedi. "Yani, bana kızgın olduğunu biliyorum ve öfkeni biraz dindirebilirim belki beni dövmezsün diye..."

"Seni asla dövmeyeceğim" dedi Ross ciddi bir tavırla lafını keserek. "Annabel, ne yaparsan yap, sana asla vurmayacağım."

"Öyle mi?" dedi Annabel derin bir oh çekerek.

"Ama verdiğin sözleri ciddiye alırsan çok sevinirim" dedi Ross aynı ciddiyetle.

Annabel başını hafifçe yana eğdi. "Verdiğim sözleri mi?"

"Evlendirken, bana itaat edeceğine yemin etmiştin" dedi Ross keyifsizce.

"Öyle mi?" dedi Annabel şaşkınlıkla. Evlilik törenini çok iyi hatırlayamıyordu. O sırada, geleceğini bir anda değişecek olmasına hala çok şaşkıncı. Ross'un bunu duyunca dudaklarını

sıktığını gördü ve hemen “Evet, sana itaat edeceğime yemin etmiş olmalıyım” dedi. Ama şunu da söylemeden edemedi: “Ama dürüst olmam gerekirse, sana itaatsizlik etmedim. Bana kaleden ayrılmamam gerektiğini sen söylemedin.”

“Gilly ve Marach sana emirlerimi iletiler” dedi Ross.

“Evet, ama sen söylemedin. Dolayısıyla, aslında onlara itaatsizlik ettim” dedi Annabel. Sonra, biraz çekinerek “Bunu bana sen söylemiş olsaydın, bu emrinin neden uygun olmadığını sana açıklayabilirdim. Sen de bana neden bu emri verdiğini açıklardın ve bir anlaşmaya varırdık.”

Ross birkaç saniye kaşlarını çatarak ona baktı, ama sonra iç çekip Annabel’i kendi atına geçirdi. Onu önüne yerleştirdikten sonra kısırağın dizginlerini aldı ve yine ilerlemeye başladılar.

Annabel derhal bağcıklarına uzandı ve elbisesinin göğsü kısmını kapatmaya çalıştı, ama Ross “Yapma” diye fısıldadı.

Annabel biraz tereddüt etti, ama bu sefer kocasının sözünü dinledi ve elbisesinin önünü açık bırakıp ellerini kucığına indirdi. Ross iltifat olabilecek bir şeyler mırıldandı. Annabel tam olarak emin olamadı, çünkü Ross’un diğer eliyle göğüslerinden birini avuçlaması dikkatini dağıtmıştı.

“Demek büyük bir fedakârlık yapıp, beni yatağa girerek sakinleştirecektin?” diye mırıldandı Ross bunu komik bulmuş gibi.

“E-evet” dedi Annabel nefes nefese Ross göğüs ucunu okşarken. “Ama buna bir fedakârlık diyemem. Beni yatağa götürmen hoşuma gidiyor.”

Ross onun bu dürüstlüğünü dizginleri tutup göğsünü bırakarak ve onu öpebilmek için başını çevirmesini sağlayarak ödüllendirdi.

Annabel kocasının kollarında rahatladı ve artık ona kızgın olmadığına emin olduğundan onu öptü. Ross'un ona kızmasından hoşlanmadığını fark ettiğinden şaşırmıştı. Ama öpücüklerinden hoşlanıyordu ve Ross'un dili ağzını aralarken inlemişti.

Ross onu hayal kırıklığına uğratarak uzun süre öpmedi, Annabel gözlerini kırptırarak kocasının geri çekildiğini gördü. Ross atını birden geldikleri yöne çevirince, şaşkınlıkla ona baktı. "Nereye gidiyoruz?"

"Köye geri dönüyoruz" dedi. Göğüslerini bir kez daha okşadıktan sonra "Elbiseni kapat" dedi.

Annabel bağcıklarını bağlamaya başlayıp ileriye, köye baktı. Ama bir soru daha sormadı. Ross belli ki ona bir sürpriz yapmak istiyordu; yoksa niye köye gittiklerini söylerdi.

Köye doğru ilerlediler, ama çok geçmeden Annabel köyün etrafında daireler çizdiklerini fark etti. Birkaç kere bu şekilde tur attılar ve Annabel Ross'un bunu izlenmediklerinden emin olmak için yaptığını anladı. Annabel tam bunu fark ettiğinde, Ross kaçma taktikini sona erdirdi ve atları köye sürdü.

"Jasper'ı kaybettik" dedi Annabel endişeyle. Köpeğin en son Effie'ninkinin yanındaki bir kulübenin önünde güneşlenen bir kediye kovaladığını görmüştü.

"Bize yetişir" dedi Ross omuzlarını silkip. "Yetişemezse de kedi ondan kaçtığında, ya da bir güzel patakladığında kaleye geri döner."

Annabel kaşların çatı, ama sonra köyden çıktıklarını fark etti. Kısa bir süre sonra, Ross'un büyükçe bir kulübenin ve bir ahırın orada durduğunu gördü.

"Birisini mi ziyaret edeceğiz?" diye sordu Annabel tereddütle kulübenin kepenkli pencerelerine bakıp.

“Hayır. Burası Carney’nin kulübesi ve şu anda burada değil. Eve döndüğümüz gün, ona bir görev vermiştim” dedi Ross atından inerken.

“Peki.” Annabel tekrar ahıra baktı. “Carney denen adam bu kadar büyük bir kulübesi olduğuna göre, epeyi varlıklı birisi olmalı.”

“Kulübe ona ait değil” dedi Ross kulübeye bakıp Annabel’in attan inmesine yardım ederken. “Buraya Carney’nin kulübesi diyorlar, çünkü kendi evi çok yakınlarda. Ama kulübenin inşasına herkes yardım etti; köy halkı mallarını burada muhafaza eder.”

“Anladım” dedi Annabel. Attan inebilmek için Ross’un uzattığı elini tuttu. “Neden buraya geldik?”

“Çünkü şu anda Carney’nin ahırında kocaman bir saman öbeği olduğunu biliyorum.”

Annabel yere inerken, şaşkınlıkla ona baktı. “Saman mı?” dedi Ross atlarını bir direğe bağlarken. Bunun konuyla en ilgisi olduğunu anlamamıştı.

“Günlerden cuma olduğu için, kaleye geri dönemeyiz” dedi atları bağlayan Ross. Onu kucakladığı gibi ahıra yöneldi. “Seni açıklık bir alanda çıplak kalma riskine bir daha atamam, ama bu ahır samanlarla gayet korunaklı...”

“Ha” dedi Annabel kocasının niyetini anlayıp gülümserken. “Samanlar yatak sayılmaz, ama bir o kadar rahat.”

“Aynen” dedi Ross sırıtarak.

Annabel ahıra girerlerken bir şey demedi. Ahır büyükçeydi, taş duvarları ve eğik bir çatısı vardı; bu yüzden, içerisi biraz karanlık ve soğuktu. Kocasının omzunun üstünden etrafa baktı ve loş ışıkta ahırda birkaç çeşit farklı hasat olduğunu gördü: Buğday, yulaf, bezelye, fasulye ve arpa gibi.

Kocası kollarını açıp onu birden bırakana dek samanları görmedi. Annabel şaşkınlıkla cıyakladı ve yere düştüğünde "Off" diye bir ses çıkardı. Samanların arasına gömülünce, çıkmaya çalıştı.

Ross hafifçe güldü ve kılıcı çıkarıp kenara koyarken, Annabel samanların arasında dizlerinin üstünde oturuşunu izledi. Annabel tam çıkmayı başarmıştı ki, Ross eteğini çözüp ayaklarının dibine bıraktı. Karısının ifadesine ve bakışlarına ona kaçırışına gülümseyerek, hızla gömleğini de başından çekerek çıkardı ve bir tek ayaklarındaki çizmelerle çıırılçıplak karşısına dikildi. Görülecek manzaraydı. Annabel hiçbir erkeğin güzel diye tanımlanabileceğini düşünmemişti ve yakışıklı, güçlü, kaba ve erkeksi olan Ross'un suratına bunu asla söyleyemezdi. Ama Ross'un bedeni güçlü ve erkeksi olduğu halde, aynı zamanda insanın nefesini kesecek kadar güzeldi.

Ross bir süre Annabel'in loş ışıktaki onu izlemesine ses çıkarmadı, sonra ona elini uzattı. "Gel. Samanların arasında debelenmeyi bırak. Eteğimi altımıza serip, daha rahat bir yatak yapayım."

Orasına burasına samanlar batan Annabel elini tutup, dizlerinin üstünde ona doğru ilerledi. Ama suratı Ross'un erkekliğine birkaç santim kala durdu. Ross onu izlerken, erkekliği sertleşmişti ve ona çok yakın durduğu için nefesini orasında hissettiğine emindi. Tüm bunlar olup biterken, Ross'un erkekliği iyice sertleşti ve en iri halini aldı.

Annabel bunu görünce, nedense aklına Ross'un onu ormanlık alanda ağzıyla ilk kez zevkin doruklarına çıkardığı zaman geldi. Aniden, öne eğildi ve Ross'un erkekliğini başparmağına bir çöreğin reçelli kısmı akmış gibi dibinden ucuna kadar yaladı. Ross bunun üzerine inleyince, Annabel başını kaldırdı

ve kocasının başını geriye attığını ve dişlerini acı çekiyormuş gibi sıkıldığını gördü. Aşağıya bakınca, yumruklarını da sıkıldığını gördü.

Ona ilk kez dokunduğunda da aynı şeyi yaptığını hatırlayan, Annabel Ross'un bundan hoşlandığını tahmin etti ve aynı şeyi tekrar yaptı. Ama bu sefer, dudaklarını Ross'un erkekliğini ucunda kapattı ve başparmağına bulaşan reçelin hepsini temizlemek istiyormuş gibi ağzını geri çekerken emdi.

"Karıcığım" diye inledi Ross ve onu aniden kollarının altından tutup ayağa kaldırdı. Gözlerinin içine bakarak "Ateşle oynuyorsun" dedi.

"Belki de ateş hoşuma gidiyordur" dedi Annabel gülümseyerek. Sonra, daha ciddi bir tavırla "Beni alev alev yakman kesinlikle çok hoşuma gidiyor" dedi.

Ross'un gözleri irileşti ve onu göğsüne çekip öptü. Annabel kollarını derhal boynuna dolayıp onu geri öptü. Erkekliğinin eteğinin üstünden karnına dayandığını hissedince, kalçalarını iki yana oynatarak erkekliğini okşamaya koyuldu.

Ross buna karşılık olarak, Annabel'in eteğini yukarı sıvadı ve çıplak poposunu avuçladı. Onu sıkıca kavradı, kaldırdı ve Annabel'i daha da kendisine doğru çekti. Annabel elbisesi hala aralarında olduğu için sıkıntıyla inledi. Ama Ross onu öpmeyi kesip yere bırakınca, keyfi kaçtı.

"Yatağımızı yapmam gerek" dedi Ross geri adım atıp eteğini yerden alırken. Annabel eteğe samanların takıldığını görünce, kaşlarını çatı.

Ross eteğini silkelerken, Annabel de kendi elbisesine aynı şey olmasın diye koyacak temiz bir yer aradı. Aralarında bir tel olan iki direk görünce, oraya gitti ve bağcıklarını hızla açıp

elbisesini başından çekerek çıkardı. Ross'un ellerini belinde hissettiğinde, elbisesini asıyordu. Şaşkınlıkla irkildi ve başını çevirip muzip muzip kocasına gülümsedi.

"Beni korkuttun" dedi hafifçe gülümseyerek. Ross onu tekrar göğsüne çekti. Ross'un göğüslerini avuçlayan ellerine baktı ve süt beyazı tenini kavrayan bronz renkli ellerin görüntüsü onu büyüledi. Ross göğüs uçlarını başparmaklarının ve işaret parmaklarının arasına aldı ve hafifçe sıktı. Annabel inledi. Sırtını gerdi ve göğüslerini kocasının ellerine itti. Sonra başını yana, Ross'un göğsüne çevirdi.

Ross eğilip alnını öptüğünde, Annabel başını biraz daha eğip dudaklarına yöneldi. Ross da bu daveti kabul etti ve şiddetli sayılabilecek bir biçimde onu öpmeye koyuldu. Annabel de aynı şekilde karşılık verdi ve Ross dilini ağzına sokmadan önce onun dudaklarını hafifçe ısırdı. Ross'un ellerinden birinin göğsünden karnına kaydığını, bedeninin alt kısmında bir zevk dalgası oluşturduğunu hissetti. İnleyerek poposunu ona dayadı ve kocasının harika parmaklarının bacaklarının arasına daha rahat kayabilmesi için bedenini ayarladı.

"Kocacığım" diye inledi öpüşmeyi kesip. Ross'un okşayışları dizlerinin bağını çözünce, kollarına tutundu. Ross diğer göğsünü okşamayı da kesti ve kollarını göğsünün altından geçirip aklını başından alırken onu ayakta tuttu. Annabel'in dünyası dönmeye başladı. hissettiği her şey Ross'un parmaklarının hareket ettiği bacaklarının arasındaki o noktada toplandı. Ne yaptığını düşünmeden başını çevirdi ve toparlanabilmek için Ross'un kolunu ısırdı. Ross inleyince ağzını geri çekti. Onu kasten incittiği için, bulanmış zihninde suçluluk hissedecek kadar mantıklı bir parça kalmıştı. Eliyle geriye uzandı ve dikkatini dağıtarak bunu telafi etmeye çalıştı.

Erkekliğini buldu ve parmaklarını etrafına dolayarak aşağı yukarı oynatmaya koyuldu. Ama sonra bunu kesti ve Ross aniden içine bir parmağını sokunca, erkekliğini sıktı. İkisi bir ağızdan inlediler. Annabel elinde Ross'un erkekliğinin kıpırdandığını hissetti.

Ross bunun hemen ardından, onu öne eğdi. Annabel serbest eliyle önündeki direği tuttu ve Ross erkekliğini elinden çekince ve ona arkadan girince şaşkınlıkla inledi. Ross'tan epey kısa boyluydu ve Ross'un bacakları iki yanını kavramış, onun seviyesine inebilmek için dizlerini kırmıştı. Annabel bir an için bu pozisyonun onun için çok da rahat olmayabileceğini düşündü, ama sonra Ross içinden çıktı ve Annabel'in bacaklarının arasını okşamayı kesmeden içine tekrar girdi. Annabel o anda endişelenmeyi kesti. Yine de, Ross aniden durunca ve onu kucaklayıp samanların üstündeki eteğine taşıyınca şaşırmadı.

Annabel'i eteğinin üstüne bırakınca, dizlerinin üstüne çöktü ve üstüne yattı. Annabel ona uzandı, ama Ross ellerini tutup Annabel'in başının üstüne kaldırdı ve eğilip dudaklarını hafifçe ısırarak öptü. Annabel bacaklarının arındaki ıslak yere erkekliğinin değdiğini hissedince, Ross'un dudaklarına karşı inledi, içine daha iyi girmesini sağlamak için kalçalarını oynattı. Ama Ross nedense hemen içine girmeyi istemiyor gibiydi; erkekliğini bacaklarının arasına tekrar tekrar sürterek, içine girmeden onu çileden çıkarmanın keyfini çıkarıyordu.

Annabel bir süre buna katlanmak zorunda kaldı ve Ross'un içinde yarattığı giderek büyüyen heyecanın keyfini çıkarmaya çalıştı, ama sonra buna dayanamayacak hale geldi. Onu içinde istiyordu...

Dudaklarını dudaklarından çekip "Kahretsin, kocacığım lütfen!" diye inledi.

Bunu duyan Ross nedense güldü ve Annabel'in bileklerini bırakıp dizlerinin üstüne kalktı be Annabel'in bacaklarını araladı. Kalçalarını kavrayarak samanlardan yukarı kaldırdı ve içine girdi.

"Tanrım, evet" diye inledi Annabel rahatlayarak. Ross onu tek kalçasından öylece tutarken, diğer eliyle de bacaklarının arasını okşadı. Annabel yine inledi, topuklarını kendini mümkün olduğunca kaldırına dek samanlara dayadı. Ross'un hala sert olan erkekliğini içine alarak, harika parmaklarının üzerinde yarattığı o tatlı melodiye eşlik edercesine hareket etmeye koyuldu.

Heyecanla ve çabayla nefes nefese kalan Annabel gözlerini açtığında, kocasının onu izlediğini gördü. Birden utanarak durdu. Ross içinden çıktı ve onu samanlara yatırdı; sonra, onu karın üstü çevirdi ve eğilip boynunu öpmeden önce "Durmasaydın keşke" dedi. "Benden zevk aldığını izlemek hoşuma gidiyor."

Annabel gerçekten de bunu yaptığını fark edince, gözleri irileşti; Ross aniden üstünden kalkınca ve ona tekrar arkadan girebilmek için onu dizlerinin üstüne kaldırınca nefesi kesildi. Öne devrilmemek için, samanlara elinden geldiğince tutunmaya çalıştı ve Ross tekrar tekrar içine girip çıkarken inledi. Ama Annabel onu öpemediği veya fazla dokunamadığı için, bu pozisyondan hoşlandığına pek emin değildi; Ross ona tekrar dokunmak için elini öne uzattığında, gerildi ve yine nefessiz kaldı.

Bir sonraki saniyede, ikisi de zevkle inleyip samanların üstündeki eteğe devrildi. Ross bir süre üstünde kaldı, ama hızla kalkıp yanına yattı. Annabel'i de yan çevirdi ve kolunu beline atıp, sırtını göğsüne sıkıca yasladı ve onu okşadı.

Annabel kocasının nefes alıp verişinin yavaşladığını hissetti ve onun uykuya daldığını anladı. Orada, onun kollarında yatarken büyük bir huzur hissetti ve kendisi de uykuya daldı, ama bir ses duyunca, çok da derin olmayan uykusundan uyandı. Gözlerini açıp, arkalarındaki açık ahır kapısından içeri sızan güneşliğine mahmur mahmur baktı. Işık uzun ve genişti ve ortasında bir şekil vardı. Annabel kaşlarını çatıp bunun ne olduğunu ve neden ufalmaya başladığını anlamaya çalıştı. Şekil yer değiştirdi ve yere çöküp onun ve Ross'un bedenlerinin yarattığı gölgede adeta gözden kaybolurken, Annabel onun ne olduğunu anladı. Parçalar yerine oturdu. Işığın ortasındaki gölge onlara yaklaşan birisiydi ve o sırada arkalarında yere çömelmişti.

Annabel hiç kıpırdamadan yattı ve ışığa dikkatini verdi; sonra, ikisinin gölgesinin ortasından daha tuhaf şekilli, daha ince bir gölgenin çıktığını gördü. Bunun bir sopa tutan bir el olduğunu fark edince, cıyaklayıp doğruldu. Tam o sırada küt diye bir ses çıktı ve eteğin üstüne diğer yana dönerken, ona daha önceden saldıran adam kocasına vurduğu sopadan bakışlarını kaldırıp ona baktı.

Annabel derhal Ross'u kontrol etti. Kan görmüyordu, ama Ross hareket de etmiyordu. Öfkeyle karışık bir korkuyla, çılgınlar gibi bağırdı ve telaşla etrafında bir silah olarak kullanabileceği bir şey aradı. Samanların kendi tarafında, Ross'un kılıcını gördü. Kılıca atılarak ağır metali kavradı ve sendeleyerek ayağa fırladı; sonra, kolları harcadığı çabayla titreyerek kılıcı önünde kaldırıp hızla adama döndü.

"Dur, bakalım kadın, bunu yapmasan daha iyi olacak" dedi adam boğuk bir sesle fısıldayarak. Ross'a temkinli bir bakış fırlatıp, baygın bedeninin ardında doğruldu.

“Çan çiçeklerinin arasında, sana bıçak sallamak istemezdim, ama bunu yaptım” dedi Annabel. Buz gibi bir sesle “Ama kocama zarar verdin ve şimdi canını yakmayı gerçekten de istiyorum” diye devam etti.

Adam tatlı bir sesle onu yatıştırmaya çalışarak “Sakin ol, sakin ol” dedi. Ross’un yanından dolanıp ona yaklaştı. “Onu sadece bayılttım. Bir şeyi yok. Kendine bir zarar vermeden, indir şu kılıcı.”

“Cehenneme kadar yolun var” diye kükreyen Annabel kılıcı adama savurdu. Kendisine tekrar tekrar karşılaşılabileceği uyarısı yapılan o durumda gayet doğal bir biçimde adama küfretmesine mi, yoksa savurduğu kılıcın adama gerçekten isabet etmesine ve son saldırıda bıçakladığı koluna denk gelmesine mi daha çok şaşırın bilemedi. Önceden, adamın kolunun alt kısmını yaralamıştı, ama bu sefer, kılıç kolunun üst tarafına gelmiş ve düzgün bir yarık oluşturmuştu. Annabel kılıcı hızla savurunca, kılıcın ağırlığı onu arkaya itmişti ve adamı artık göremiyordu. Küfürler savurarak tekrar ona dönmeye çalıştı ve başının arkasına bir darbe inerken öne sendeledi. Gözlerinin ardında bir anlığına şimşekler çaktı, ama bilincini kaybetmeden ayakta kalmayı başardı. Hatta kılıcı kendi bacağına kesmeyecek biçimde tam zamanında kenara itmeyi de başardı.

Ama tam olarak kendine gelmesine fırsat kalmadan, birisi elini kavradı. Annabel bir an için kılıcı geri çekmeye çalıştı, ama adam elini sıkıp parmaklarını metale bastırıyordu. Annabel acı içinde haykırıp kılıcı nihayet bıraktı ve sendeleyerek ahırın köşesine kaçıp gölgelerin arasına sığındı.

“Kaçmanın hiçbir faydası yok” dedi saldırgan arkasından. “Atlarınızı ele geçirdik. Seni rahatlıkla yakalayabiliriz.”

Annabel yanıt vermedi, gölgelerin arasında ilerlemeye de-

vam etti ve etrafı giderek daha da karanlık olurken, bir şeye çarpmamak için ellerini öne uzattı.

“Saklanman da mümkün değil. Burada olduğunu biliyorum, seni bulabilirim” dedi adam.

Annabel’in eline bir tahta parçası denk gelince, derhal bunu sıkıca tuttu ve bir duvar olduğunu tahmin ettiği şeye sürtünerek ilerledi. İlk önce, tahta düşüp de nerede olduğunu belli etmesin diye tuttu, ama geniş tahtayı elleyince uzunluğunu fark etti ve sağlam olduğuna karar verip bir silah olarak kullanmak üzere kavradı.

“İşimizi zorlaştırırsan, kocana zarar verimiz” diye uyardı adam onu. “Bunu istemezsin, değil mi?”

Annabel ne yaptığını düşünmeden tahtayı havaya kaldırdı ve çılgınlar gibi bağırarak adama saldırdı. Görülecek manzarayı doğrusu... Çırılçıplak, saçları dağınık ve vahşi bir çılgılık atan bir kadın, karanlıktan fırlayıp adama saldırıyordu.

Adam son ana kadar kılıcı kaldırmayı bile akıl edemedi; orada durmuş, ağzı açık bir halde Annabel saldırana dek ona bakmıştı. Annabel tahtayı savurmaya başlayınca, adam da kendi silahını kaldırdı, ama sadece yarıya kadar kaldırmışken, Annabel var gücüyle tahtayı kafasına indirdi.

Adamın kafası yana savruldu, suratının derisi darbeye birlikte titredi ve bedeni de başını izlermiş gibi yana, Annabel’den uzağa sendeledi. Annabel adamın düşmesini bekledi, ama adam düşmedi; ahırın açık kapısına doğru tökezleyerek birkaç adım attı ve birkaç saniye ahşap kapı çerçevesine tutundu. Annabel dudaklarını sıkıp öne atıldı ve ona tekrar vurmaya hazırlandı, ama birkaç adım attıktan sonra, adam kapıdan aşağı kayıp yüz üstü çamurların arasına devrildi.

Annabel tekrar vursa mı diye düşünüp tereddüt etti, ama sonra Ross'a bakıp telaşla yanına gitti. "Kocacığım?" dedi endişeyle ona bakıp yanına çömelirken. Bir şişlik bulana dek başını kontrol etti ve parmaklarına kan geldiğini hissetti. Ross onun dokunuşuna yanıt vermedi, Annabel ona hafifçe vurduğunda bile kıpırdamadı. "Kocacığım, lütfen uyan."

Annabel birkaç dakika boyunca, onu uyandırmaya çalıştı ve saldırgana baktı. Adamın orada olmadığını görünce paniğe kapıldı. Bir an için, kalbi duracakmış gibi oldu. Tahtayı sıkıca kavrayarak, güçlükle ayağa kalktı. Bir adım atmıştı ki, ayağına bir şeyin değdiğini hissetti. Boş boş yere bakınca, Ross'un kılıcını gördü ve adamın bunu düşürdüğünü anladı. Bir anlık bir tereddüitten sonra, eğilip kılıcı aldı. Kılıç ona göre fazla ağırdı ve kullanması zordu, ama başkasının kullanması riskini göze almak istemedi. Tek eliyle tahtayı tutarak, diğer eliyle kılıcı ardında sürükleyerek ahırda ilerledi, ama adam yine ortadan kaybolmuştu. Annabel birden adamın çoğul konuştuğunu ve "Atlarınızı ele geçirdik. Seni rahatlıkla yakalayabiliriz" dediğini hatırladı. "İşimizi zorlaştırırsan, kocana zarar veririz" demişti.

Toparlanmak için içine derin bir nefes çekti ve biraz ilerideki ağaçlara baktı. Orada bir şey görmedi, ama birden izlendiği hissine kapıldı. Etrafa bakınca, atlarının gerçekten de artık orada olmadığını gördü. Geri geri birkaç adım ahıra girdi, sonra hızla arkasına dönüp Ross'un yanına koştu.

"Kocacığım, lütfen" diye fısıldadı. Ross'un yanında dizlerinin üstüne çöküp, silahlarını yere bıraktı ve onu omuzlarından sarstı. "Uyanman gerek. Buradan gitmeliyiz."

Annabel bunu yapmasına rağmen onun kendine gelmeyeceğini ve onu kurtaramayacağını anladı. Tek başıyaydı ve sırf

kendini değil, onu da kurtarması gerekiyordu. Baygın kocasını bir şekilde ahırdan çıkarıp güvenli bir yere götürmeliydi. Onu orada tek başına bırakmayı göze alamıyordu.

Dışlerini sıkarak, etrafına bakındı. Öğleden sonra güneşi zayıflıyor, güneş ufukta geceye yer vermek üzere alçalıyordu. Çok geçmeden, hava kararacaktı ve Annabel'in karanlıkta orada olmaya hiç niyeti yoktu. Tekrar Ross'a dönüp, kılıcını kolunun altına sıkıştırdı ve saldırgan geri geldiği takdirde bulamayacağını umdu. Sonra, ayağa kalktı ve iki direğin arasına asılı duran elbisesini buldu. Elbiseyi hızla çekti, ama bir yere takılınca kurtarmak için duraksadı. Elbisesini kurtardıktan sonra, çabucak üstüne geçirdi ve bakışlarını açık ahır kapısına dikti.

Artık giyinik olduğu için kendini biraz daha iyi hissediyordu, ama etrafındaki şeyleri görmeye çalışırken, bir yandan da hala endişeyle kapıya bakıyordu. Birkaç dakika etrafını yokladıktan sonra, ikinci bir uzun tahta ve bir parça sicimden başka işe yarar bir şey bulamadı. Annabel bulduklarını alıp, tekrar Ross'un yanına gitti ve onu uyandırmaya çalıştı.

Ross kıpırdamayınca, endişeyle kapıya baktı ve bağdaş kurup oturdu. Ross'un başının üstünde kalan eteğin bir kenarını tahtanın diğer ucuna bağlamaya koyuldu. Daha sonra, kocasının üstünde yattığı eteğin alt kısmını da diğer tahtaya aynı şekilde bağladı. İpi tutup ne yapacağını düşündü. İpi tahtaların üstte kalan uçlarına bağlaması gerekiyordu, ama bunu sağlam olacak bir şekilde yapmalıydı. Bir süre düşündükten sonra, aralarında bir ip bulunan iki direğe baktı ve elbisesinin takıldığı çiviye inceledi. Bunu biraz çekti, ama çivi yerinden çıkmadı. Ross'un kılıcını alıp çiviye çıkarmaya çalışırken, neredeyse elini kesecekti.

Annabel çiviye çıkarmayı başardıktan sonra, birkaç çivi

daha var mı diye baktı ve üç çivi daha bulup, bunları da çıkardı. Bunları kocasının yanına götürdü. Kılıcın kabzasını bir çekiç gibi kullanarak, çivileri tahtaların gerekli yerlerine çaktı. İpi tahtalara bağladı, her bir ucu tahtaların üstündeki çivilerin üstüne ilâştirerek kaymasın diye sağlamlaştırdı.

Daha sonra, bu eğreti sedyeye, üzerinde yatan çıplak kocasına baktı. Birkaç saniye sonra, birkaç avuç saman topladı ve bunları Ross'un erkekliğini gizlemek için üstüne koydu. Elinden gelenin en iyisini yaptığina karar verince, kocasının kılıcını dikkatle yanına yerleştirdi ve yanına çömeldi. İpi tutup omuzlarına ve kollarının üst kısmına doladı, sonra inleyerek doğruldu.

Kocası iri yarı bir adamdı ve ağırdı; ip de tenini kesiyordu, ama dişlerini sıkıp onu ahırdan dışarı çekmeye koyuldu. Kapıya vardığında, köyün ne kadar uzakta olduğunu değil, saldırının nerede olduğunu düşünüyordu.

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

Bölüm 12

Annabel gözlerini açtığında, Seonag'ın yatağın ucunda durduğunu gördü. Elerlini beline dayamış, başını yana eğmişti. Dudaklarını büzmüş, Annabel'e ve Ross'a bakıyordu. Annabel uyandığını gören kadın ofladı ve "Çürüklerle dolu suratlarınızla birbirinize benzemişsiniz" dedi.

Annabel suratını buruşturarak doğruldu ve önceki gece güvenli köye kadar ona kilometrelerce gibi gelen bir mesafede sürükleyerek taşıdığı adama baktı. Köye nihayet vardığında, güneş çoktan batmıştı ve herkes uykuda olduğu için kulübe-ler karanlıktı. Gördüğü ilk kulübede durup içerideki insanla-rı uyandırmayı ve Lordları için yardım istemeyi düşünmüştü, ama kollarına ve omuzlarına doladığı ipleri çıkarmak için eğil-diğinde, toynak sesleri duymuştu. Hareketsiz durup, endişey-le sessiz köyün diğer tarafına baktığında, Gilly'yle Marach'ın peşlerinde en az on iki adamla birlikte köye girdiğini görmüştü.

Birkaç dakika içinde etrafı sarılmıştı, yükü ondan alınmıştı ve üstündeki samanların uzun bir süre önce düştüğü Ross, Gilly tarafından karın üstü atına yerleştirilmiş, Annabel de Marach tarafından onun atına bindirilmişti. Kaleye geri dönerlerken, Annabel neler olduğunu anlattı ve Jasper'ın saatler önce geri döndüğünü öğrendi. İlk önce, kimse büyük bir telaşa kapılmamıştı, ama karanlık çöküp de ikisi geri gelmeyince, bir arama

ekibi kurmuşlardı. Altmış adam dört gruba ayrılmıştı ve farklı yönlerle gitmişti. Gilly ve Marach köye gelmişlerdi, çünkü Lordlarını ve Leydilerini en son orada görmüşlerdi.

Annabel Ross'un soluk ve hareketsiz suratına baktı. "Gece hiç uyandı mı?" diye sordu.

"Bana mı soruyorsun?" dedi Seonag keyifsizce. "Onun yanında kalmak isteyen sendin."

"Doğru, bendim" dedi Annabel. "En nihayet yanına uzandığımda, şafak sökmek üzereydi. Uyumayı düşünmüyordum. Ama bir süre sonra, oturduğum sandalye çok rahatsız hale geldi..." Mutsuz mutsuz omuzlarını silkti ve Ross'un suratına düşen saçlarını geriye attı. "Yatağa hiç uzanmamalıyım."

"Şafak çoktan söktü" dedi Seonag onu yatıştırmak için. "Kendini suçlu hissetmen için hiçbir neden yok. Neden biraz dinleniyorsun? Onunla ben ilgilenirim."

Annabel tereddüt etti, teklifi kabul edecek gibi oldu, ama başını salladı. "Hayır. Ama birkaç dakika onunla durabilirsen, aşağı inip kahvaltımı edeceğim. Belki de biraz güç toplar, o uyanana dek başında bekleyebilirim."

Seonag Annabel'in tahminine göre tekrar dinlenmesini tekli etmek üzere ağzını açtı, ama sonra bir şey söylemekten vazgeçip tamam der gibi başını salladı.

"Teşekkür ederim" diye mırıldandı Annabel yataktan kalkarak ve kapıya yönelerek. "Birkaç dakikaya gelirim."

"Acele etme" diye azarladı onu kadın. "Uyanırsa sana seslenirim."

Annabel bir şey söylemedi. Ross uyandığında, ona haber verilmesini istemiyordu. Orada olmak, elini tutmak ve gözlerine bakmak istiyordu. Ama onun şansına, Ross muhtemelen

o odadan çıkar çıkmaz gözlerini açar ve orada yaralı yatarken, Annabel'in başında bekleyecek kadar onu umursamadığını düşünürdü.

Bunu düşününce, keyfi kaçtı ve kapıyı ardından kapatıp bir süre etrafa kulak kesildi. Aradan birkaç dakika geçti ve sevinç dolu bir çığlık, ya da Seonag'ın "Demek uyanmaya karar verdin?" dediğini duymayınca, tereddütle arkasını döndü ve merdivenlere yöneldi.

Büyük Salon kahvaltılarını eden hizmetçilerle ve askerlerle doluydu ve Annabel merdivenden inerken hepsi dönüp ona baktı. Herkesin suratında meraklı bir ifade vardı. Annabel masalara doğru giderken, Ross'un durumuyla ilgili bir açıklama yapıp yapmamayı düşündü, ama söyleyebileceği fazla bir şey yoktu. Henüz uyanmamıştı ve uyanıp uyanmayacağını da bilemiyordu.

Bunları düşünürken, iç çekip bir yere oturdu. Gilly ve Marach derhal kalkıp iki yanına oturunca, yine iç çekti.

"Bana göz kulak olmanıza gerek yok. Kocam baygın olduğu müddetçe, kaleden ayrılmayacağıma söz veriyorum" dedi ciddi bir sesle.

"Demek hala kendine gelmedi" dedi Marach suratını asarak.

Annabel başını salladı ve bir parça ekmek aldı, ama bunu elinde didiklerken dalgın bakışlarını yine merdivenlere çevirdi.

"Şey, bir türlü anlam veremiyorum" dedi Gilly birkaç saniye sonra. Annabel ona anlamamış gibi bakınca "Lordum iri yarı ve güçlü bir adam, siz de ufak tefek bir kadınsınız" dedi. "Ama başınıza iki darbe aldıktan sonra siz ayaktaasınız, o hala baygın."

“Baş yaralanmalarının...” diye açıklama yapmaya koyuldu Annabel, ama Gilly lafını kesti.

“Neye yol açacağı belli olmaz, biliyorum” diye homurdandı Gilly. “Yine de, hiç mantıklı değil.”

Annabel adamı teselli etmek için eline hafifçe vurdu. “Emi-
nim ki çok geçmeden kendine gelecektir. Dediğin gibi, o güçlü
bir adam. Ona biraz zaman tanınmalıyız.”

“Leydi MacKay?”

Annabel bu sese ağır ağır döndü; bunun asıl sebebi, henüz
bu şekilde hitap edilmeye alışmamış olmasıydı. Kendisine bir
şey söylendiğini birkaç saniye sonra fark etti. Başını çevirip
arkasına bakınca, Peder Gibson’ı gördü.

“Ah, Peder” diye ayağa fırladı.

“Sadece şunu söylemek istedim. Bu son olaydan sonra, ayi-
ne katılmayıp kocanızın yanında olmak isteyeceğinizi düşün-
düm.”

Annabel suçlu suçlu adama baktı; ne de olsa, kahvaltı et-
mek için Ross’u yalnız bırakmıştı, ama rahip haklıydı. Ayine
girmeyi düşünmemişti. Ama ayin o kadar uzundu ki.

“Ben de size ayini yatak odanızda yapmayı düşündüm”
dedi rahip. “Böylece, duaların en çok gerektiği bir zamanda,
bundan ikiniz de mahrum kalmamış olursunuz.”

“Şey...” dedi Annabel ne yapacağını bilemeyerek. Ross’un
uyandığında, herkesin ayin için etrafında toplandığını görmek-
ten pek hoşlanacağını sanmıyordu.

“Özel bir ayin” dedi Peder Gibson açıklama yapmaya çalı-
şarak. Annabel bunu duyunca rahatladı.

“Teşekkür ederim”, dedi. “Çok nazıksınız.”

“Rica ederim. İhtiyacı olan kişilere yardım etmek görevim ve ikinizin bu ardı arkası kesilmeyen saldırılarla dualara gerçekten de ihtiyacı var.”

“Evet” dedi Annabel. Rahip ona şapeldeki ayini bitirdikten sonra katılacağını söyleyince de tamam dedi.

Ona tekrar teşekkür etti, rahibin uzaklaşısını izledi ve yerine oturup sikkın bir tavırla “Bu saldırıların ardında kim olduğunu öğrenmeliyiz” dedi.

Gilly ve Marach birbirlerine baktılar. Gilly “Dün siz bizi kandırıp atınızla kaçarken, Ross köyde bunu öğrenmeye çalışıyordu zaten” dedi.

“Öyle mi?” dedi Annabel merakla. “Tam olarak ne yapıyordu?”

“Fingal’la görüşüyordu” dedi Gilly. “Köyün nalbandı.”

“Ross’un büyükbabasının beylik şefliği unvanını talep olan piç oğlu mu?” dedi Annabel. İki adam şaşkınlıkla ona bakınca, gözlerini devirdi. “Giorsal bana bunu anlattı.”

“Ha, tamam” dedi Marach.

“Ross bir şeyler öğrenebildi mi?”

Gilly kaşlarını havaya kaldırdı. “Bize mi soruyorsunuz? Sonra onunla konuşmadık. Sizinle birlikteydi.”

“Doğru” dedi Annabel. Ross bu konuda bir şey söylememişti. Acaba adamdan kuşkulanmış olsa, ona bir şey anlatır mıydı? Annabel emin olamadı.

“O halde, gidip Fingal’la ben konuşsam iyi olacak” dedi.

“Az önce bize kocanız bayginken kaleden çıkmayacağınıza söz vermediniz mi?” diye sordu Gilly bıkkınlıkla.

“Evet, ama fikrimi değiştirdim” dedi Annabel özü diler gibi.

“Dilediğiniz kadar fikrinizi değiştirebilirsiniz, ama Lordum kaleden dışarı çıkmanıza izin vermememizi emretti ve ben bu emri yerine getirmek istiyorum.”

Annabel aşklarını çattı. “Gilly, ben kimim?”

“Lordumun Leydi karısısınız.”

“Kocam iyi olmadığında veya burada bulunmadığında, sorumlu kişi kimdir?”

Gilly alçak sesle bir şeyler homurdandı ve yanıt vermek için başını başka yöne çevirdi. Bu da Annabel için yeterli bir yanıt oldu. Gilly’nin, Marach’ın ve diğerlerinin artık onun emirlerine uyması gerekiyordu.

“Mecbur kalmazsam, kaleden ayrılmam, ama bu işin iç yüzünü öğreneceğim. Birinizin köye gidip, Fingal’ı onunla görüşebilmem için buraya çağırmasını istiyorum. Bir de amcasını... Giorsal isminin Eoghann olduğunu söylemişti sanırım.”

“Evet” dedi Gilly “Eoghann.”

“İkisiyle aynı anda görüşmek istiyorum.”

“Neden?” dedi Gilly. “İkisini aynı anda izlerseniz, birine bakarken diğerinin suratındaki bir ifadeyi kaçırabilirsiniz.”

“Olabilir, ama ikiniz de benimle birlikte orada olursanız öyle olmayabilir. Ayrı ayrı değil, birlikteyken daha fazla şeyi ele verebilirler. Bir noktada, imalı bir biçimde birbirlerine bakabilirler, ya da biri yalan söylerse, diğeri şaşırabilir, hayretle ona bakabilir.” Omuzlarını silkti. “Görüşme boyunca, ikiniz onları ayrı ayrı izleyebilir, sonra da kendi aramızda konuşuruz.”

“İyi bir fikir” dedi Marach hayranlıkla.

“Evet” dedi Gilly sırtarak. “Lordum sizinle evlenmekle iyi etmiş.”

Annabel bu iltifata hafifçe gülümsedi. Sonra “Derek’in an-
nesiyle ilgili ne düşünüyorsunuz?” diye sordu.

“Miriam mı?” dedi Marach şaşkınlıkla.

Annabel evet der gibi başını salladı. “Giorsal kadının De-
rek’in öldürdüğü için Ross’tan nefret ettiğini ve onu suçladığını
söyledi.”

“Evet, öyle yaptı, ama...”

“İntikam almak isteyecek kadar mı nefret ediyordu?”

İki adam kaşlarını çatıp birbirlerine baktılar, sonra Gilly
başını salladı. “Hayır. Yani, olabilir tabii. Ama bu doğru olsay-
dı, Size değil Ross’a saldırırdı.”

“Olabilir” dedi Annabel. “Ama ona ait bir şeyi veya biri-
sini ele geçirerek de intikam almak istemiş olabilir.” İki adam
ona boş boş bakınca, iç çekti. “Kadın Ross’un o çok sevdiği
oğlunu elinden aldığını düşünüyor” dedi. “O yüzden, intikam
alırken...”

“Ross’un sevdiği birisini elinden almaya karar vermiş ola-
bilir” dedi Marach onun ne demek istediğini anlayınca.

“Şey, belki sevdiği birisini değil” diye mırıldandı Annabel.
Kocasının onu sevdiğini sanmıyordu. En azından, Ross ona hiç
bu tür bir şey söylememişti. Ondan hoşlandığı belliydi ama.
Annabel buna emindi. Ayrıca, onu yatağa götürmeyi seviyordu
ve nazik birisiydi...

“Bu çok akıllıca” dedi Gilly ağır ağır, Annabel’in söyle-
diklerini düşünerek. “Tam bir kadına göre sinsi bir düşünce.”
Annabel buna kaşlarını çatınca, Gilly suratını ekşitti. “Özür di-
lerim, bazı kadınlara göre demek istemiştım.”

“Hımm” dedi Annabel ona inanmamış gibi. İç çekip “Etra-
fa bir sorun, bakalım Miriam’ın nereye gittiğini bilen ve bu ci-

varda gören birileri var mı.” Annabel duraksadı, sonra mutsuz bir ifadeyle “Gerçi bu civarda görülmemiş olması, işin ardında olmadığını kanıtlamaz” dedi. “Ne de olsa, saldırgan bir erkek. Kadının bu işi yapması için tuttuğu birisi olabilir. Durum böyleyse, kadının bu civarda olması bile gerekmez.”

“Akrabalarının yanına gittiğini duymuştum” dedi Marach düşünceli bir tavırla. “Birsini buraya yolladıysa, akrabalarından biri olmalı. Ailesinden veya akrabalarından birinin sizi açıklık alanda kovalayan kişiye benzeyip benzemediğini sorabiliriz.”

“Evet. İyi fikir” dedi Annabel övgüyle ve ayağa kalktı. “Ben gidip kocamı kontrol edeceğim.”

“Ama kahvaltınızı etmediniz” dedi Gilly kaşlarını çatıp.

Annabel önünde duran ekmek kırıntılarına baktı. Ekmeğini parçalamıştı, ama bir lokma bile yememişti. Omuzlarını silkip “Hiç aç değilim” dedi.

“Yukarıya hizmetçilerden biriyle biraz elma suyu ve yiyecek yollarım” dedi Marach alçak sesle. “Gücünüzü korumanız gerek. İleride ihtiyacınız olabilir.”

“Teşekkür ederim” diye mırıldanan Annabel merdivenlere yöneldi. Ama yürürken, birden Marach’ın ne demek istediğini düşündü. Bir saldırıya daha uğrarsa diye mi, yoksa Ross ölürse diye mi öyle demişti? İkinci olasılık onu dehşete düşürdü. Annabel bunu düşünmek bile istemiyordu. Kocasından hoşlanıyordu. Hatta belki ona âşık olmaya bile başlamıştı. Onunla ilgilenen, nazik davranan, kanını kaynatan ve bedenini aşka getiren bir adamdı. Annabel bunları bir daha deneyimleyemeyeceğini düşünmek istemedi.

“Lorduma söylediğim gibi, Ainsley, Eoghann ve ben o gece içiyorduk ve bir anda unvanı talep etmeye karar verdik.”

Annabel adam konuşmaya devam etsin diye başını salladı ve Gilly'yle Marach'ın konuşmayı dikkatle dinlediğinden emin olmak için onlara baktı. Eoghann alaycı bir tavırla gülünce, tekrar önüne döndü.

“Ama her zamankinden fazla içmiştik” dedi Ross’un amcası. “Kâğıt oyunu oynamamız gerekiyordu, ama bir anda Derek hakkında atıp tutmaya başladık.”

“Doğru” dedi Fingal. “Üçümüz de o küçük geri zekâlinın dört yaş büyük olmasıyla ilgili laflarına sinir olmuştuk. Bunun onu Ross’tan daha zeki ve iyi bir beylik şefi yapacağını düşünüyordu.” Suratında nahoş bir gülümseme belirdi. “Bazıları da bunu doğru sanıyordu.”

“Düşünebiliyor musunuz?” dedi Eoghann şaşkınlıkla. “Ross’un kendini ispat etmek için yaptığı onca şeyden sonra, sürekli olarak öne çıkmasından ve Tanrı huzur versin, babasının burada olmadığı veya hasta olduğu zamanlarda dizginleri devralmasından sonra, bunu yaptı. O genç bir lider olarak doğmuş.”

“Evet, ama Derek ne yaptı?” dedi Fingal. Eoghann’la bir ağızdan “Hiçbir şey” dedi.

İkisi aynı anda ikiz kardeşler gibi başlarını salladılar. Sonra, Fingal “Derek’in saçma sapan lafları ikimizi de öfkелendirdi.”

“Öfkелendirdi” dedi Eoghann.

“Böylece, Derek madem yaş konusunu bir avantaj olarak gösteriyor, biz de kendi yaşımızla onu geçebiliriz diye düşündük ve şefliğe talip olduk” dedi Fingal. “O küçük hergeleye bir ders vermek istedik.”

“Evet” dedi Eoghann. Bunun ardından “Ama aslında üçümüzün de şeflikte gözü yoktu. Ben bir çiftçiyim. Hep öyle ol-

dum. Politika saçmalığıyla uğraşacak halim yok. Bana biraz iyi, verimli toprak verin. Bütün köyün karnını doyururum. Ama bir kılıç verin, muhtemelen kazara kendimi keserim” dedi suratını buruşturarak. “İngilizlere ve komşularımıza el pençe durmak. tansa, domuzlarımı yetiştirmeyi tercih ederim... Babamız da öyle düşünüyordu. Ben daha küçükken, bana verimli topraklar bıraktı ve bir çiftçi olarak yetiştirdi. Halimden memnunum.”

“Ben de bir nalbant olmaktan memnunum” dedi Fingal. “Hep asabi olmuşumdur ve bunu metal döverek giderebiliyorum. Bir beylik şefi olsaydım, hayatımın sonuna kadar savaşırdım.”

“Evet, doğru” dedi Eoghann sırtarak.

“Bu da iyi bir şey değil” dedi Fingal. “İyi bir kılıç dövebilirin, bu topraklardaki en iyisini yapabilirim, ama bunu kullanmak mı?” Suratını ekşitip başını salladı. “İlk girdiğim savaşta bir yeri keserdim.”

“Evet” dedi Eoghann. “Tıpkı benim gibi.”

İki adam bir süre bir şey demediler, sonra Fingal “Ross’un yaralanmadan önce yaptığı gibi, siz de bu saldırıların ardında kim olduğun öğrenmeye çalışıyorsunuz, ama bizim sorumlu olduğumuzu sanıyorsanız, suçluyu yanlış yerde arıyorsunuz. Ross iyi bir lider. Kılıç kullanma konusunda çok kötü olsam da, asla ona karşı kullanmazdım.”

Eoghann da ciddi bir tavırla başını salladı. “Ross nasıl? Hiç uyandı mı?”

“Hayır” dedi Annabel alçak sesle.

Eoghann iç çekti ve bir anda yaşlanmış gibi göründü. Başını salladı. “Büyük bir haksızlık. Ross son beş, altı senedir hep sorunlarla uğraştı.”

“Evet” dedi Fingal iç çekip. “Tam talihi dönmüş gibiydi. Her şey düzeliyormuş gibi görünüyordu.”

Eoghann hemfikirmiş gibi başını salladı. “Çoluk çocuğa karışıp, mutlu bir lord olacağını düşünüyorduk. Mutlu bir lord beyliğinin de mutlu olmasını sağlar.”

“Eminim ki, çok geçmeden kendine gelecektir” dedi Annabel adamları teselli etmek için. “Güçlü bir adam.”

“Evet, ama baş yaralanmalarının sonuçları hiç belli olmaz” diye mırıldandı Eoghann üzüntüyle.

Annabel bunu duyunca, suratını astı. Bu sözleri sık sık duymuş, hatta kendisi bile söylemişti, ama artık bunları duymaktan usanmıştı. Bu tür yaralanmaların sonucu ne olursa olsun, Ross iyileşecekti.

“Miriam’ı araştırmayı hiç düşündünüz mü?” diye sordu Eoghann birden. “Derek’in ölümünü hoş karşılamadı ve kendi oğlu bu sorunu başlattığı halde, olanlardan Ross’u sorumlu tuttu.”

“Evet, Derek’i unvanı alması için kendisi bile teşvik etmiş olabilir” dedi Fingal tiksintiyle. “Böylece, lordun annesi olacak ve kalede yaşayacaktı.”

“Büyük bir olasılık” dedi Eoghann. Sonra, keyifsizce “Miriam her zaman bir köy hayatından daha fazlasını isterdi. Gençken Leydi MacKay olmayı arzuları ve Ross’un babasının, yani kardeşimiz Ranson’ın peşinden koşardı. Ross’un annesi onun kalbini kazanınca, Miriam deliye dönmüştü.”

“Sahi mi?” dedi Annabel merakla.

“Evet, doğru” dedi Eoghann. “Kalenin büyük leydisi olmak için son şansını yaratmak üzere, tüm bu dertleri Ross’un başına açmış olmasına hiç şaşırımdım.”

“Acaba onu...” dedi Annabel ve kalenin kapıları aniden açılınca sustu. İçeri giren kişiyi tanıyordu. Adam bir MacKay’di ve genellikle ön kapının orada nöbet tutardı. Ama ismini öğrenmemişti. Bu yüzden, adam etrafına bakınıp, onu masalardan birinde görünce ve doğrudan ona yönelince, Annabel biraz telaşlandı.

“Affedersiniz, Leydim” dedi adam hafifçe eğilip selam vererek. “Ama kapıda sizi görmek isteyen genç bir Leydi var.”

“Bir Leydi mi?” dedi Annabel hayretle. İskoçya’da hangi leydinin onu görmek için gelmiş olabileceğini düşündü. O güne dek tanıştığı kadınlar sadece kaledeki hizmetçiler ve Giorsal’dı. Ama Giorsal asla kapıda bekletilmezdi.

“Bir İngiliz” dedi adam açıklama yaparak.

Annabel’in gözleri fal taşı gibi aşıldı ve ayağa fırladı.

“Burada bekleyin” dedi Eoghann ayağa kalkıp nöbetçiye bakarak. “Miriam mı?”

“Miriam mı?” dedi Annabel şaşkınlıkla. “Ama o İskoç değil mi?” diye sordu tereddütle.

Fingal ve Eoghann aynı anda başlarını salladılar. Eoghann “Hayır” dedi. “Miriam İngiliz’dir. Babamız onun babasını o daha on iki yaşındayken aşçı olarak işe almıştı. Annesi öldüğünden, aşçı onu yetiştirdi ve ona mutfağın orada ufak bir oda verdiler.”

“Kaledeki hayata orada alıştı. Lanet olasıca yeri idare etmek ve o kavurucu mutfaklardan kurtulmak istedi” dedi Fingal.

“Anlıyorum” dedi Annabel. Nöbetçiye “Miriam mı geldi?” diye sordu.

“Bilmiyorum” dedi adam özür diler gibi. “Onu tanımıyorum.”

“Bearnard bir MacDonald’dır” dedi Marach arkasından fı-sıldayarak. “Geçtiğimiz ilkbaharda bir MacKay kızıyla evlendi ve buraya yeni geldi.”

“Evet” dedi Bearnard başını sallayıp. “Miriam’ın nasıl birisi olduğunu bilmiyorum. Kadın kim olduğunu söylemedi.”

“Ama ben Miriam’ın neye benzediğini biliyorum” dedi Eoghann. Peşinde Fingal’la birlikte masanın etrafından do-landı. “Onunla birlikte gidip, bir zarar vermemesi için Miriam olup olmadığını kontrol edeyim.”

“Çok nazıksın” dedi Annabel şaşkınlıkla. “Ama eminim ki, Gilly ve Marach Miriam olup olmadığını anlarlar.”

“Gilly ve Marach aileden değil” dedi Eoghann sıkkın bir tavırla onu kolundan tutup. Adamlara baktı ve “Alınmayın, gençler” dedi. “Ama Ross hasta yatağında olduğu için, leydi-nin güvenliği aileye düşer. Gel, Fingal” dedi diğer adam da diğer koluna telaşla girerken. İkiisi birlikte Annabel’i kapılara doğru götürmeye koyuldular.

Annabel arkasına baktı ve Gilly’yle Marach’ın peşlerinden geldiğine emin oldu. Sonra, iki yanındaki adamlara bakarak “Siz ikiniz çok yakın gözüküyorsunuz” dedi.

“Kardeşiz” dedi Eoghann omuzlarını silkip.

“Aslında, yarım kardeşiz” dedi Fingal. “Her zaman da böyle yakın değildik. Gençken, Eoghann’dan, Ainsley’den ve Ranson’dan nefret ederdim. Sahip olamadığım şeylere sahip-lerdi. Ben Lordun çocuğu olarak kabul edilmezken, onlar ka-bul ediliyordu.”

“Durumu değiştiren ne oldu?” diye sordu Annabel. Fingal bu sırada kapıyı açtı ve adamlar onu dışarı çıkardılar.

“Ranson” dedi Fingal ciddi bir tavırla iç avluda yürürler-

ken.” Babamız öldüğünde ve Ranson beylik şefi olduğunda, benimle konuşmak için köye geldi. Beni yarım kardeşi olarak kabul etti ve savaşçıların arasında bir yer verdi.” Acı acı gülmüsedti. “Ama dediğim gibi, kılıç kullanmayı beceremiyordum. Beni kendisi eğitmeyi de teklif etti, ama küçüklüğümünden beri bir nalbandın yanında çıraklık yapmıştın ve bu iş hoşuma gidiyordu. Bu yüzden...” Omuzlarını silktilti.

“Ranson dördümüzün oynadığı oyunları başlatan kişi oldu” dedi Eoghann. “Bazen Merels oynardık, bazen de kâğıt oyunu. O zamanlar, dört kişiydik. Derek’in babası Bryson çoktan vefat etmişti.”

“Daha çok içtik, güldük ve iyi vakit geçirdik” dedi Fingal. “Onu kaybettüğümüz gün gerçekten de kötü bir gündü.”

“Evet” dedi Eoghann iç çekerek. “Oyun gecelerinde yerini alsın diye Ross’u çağırmayı düşündük, ama sonra Derek’le ilgili o olay meydana geldi. Hepimiz salak olduğumuz için de unvanı talep ettikten sonra aslında bunu istemediğimizi açıklamadık. Tahmin edebileceğiniz gibi, öne çıkmamız onu hoşnut etmedi.”

“Bundan sonra oyun davetimizi kabul etmeyeceğini düşündük” dedi Fingal sıkkın bir ifadeyle. “Bu yüzden, onu biraz rahat bırakmak istedik.”

“Sonra, Ainsley öldü” dedi Eoghann yine iç çekerek.

“Evet.” Fingal ciddi bir tavırla başını salladı. Kapıyla aralarında kalan birkaç adımı konuşmadan aşıtlar.

Ross çan çiçeklerini bulunduğu alandaki saldırıdan sonra, geçerli bir nedeni olmayan kimsenin iç avluya alınmamasını emretmişti. Sadece geleceği bilinen köylülere, ziyaretçilere veya MacKay’de bir işi olan kişilere asma köprüden geçiş izni

verilecekti. Diğer herkes Ross veya o durumda Annabel onay verene dek kapılarda bekletilecekti.

Annabel ilk önce orada bekleyen kimse görmedi. Ama kapılara iyice yaklaşıncı, giysileri lime lime olmuş, suratı ve saçları leş gibi bir kadın gözetleme kulesinin altındaki gölgelerin arasından öne çıktı.

“Miriam değil” dedi Fingal hayal kırıklığıyla.

“Evet. Üstü başı pis olduğu halde, ondan çok daha genç ve güzel” dedi Eoghann. Sonra, açıklama yapmaya koyuldu. “Miriam gençliğinde çok güzeldi, ama asık suratlı bir cadıya dönüştü.” Annabel’e bakarak anlatmaya devam etti. “Aç gözlülük, kıskançlık ve güceniklik bir kadını öyle yapıyor. Kalbinizden kıskançlığı atın, Leydim. O zaman, yaşlandığınız da şimdiki kadar güzel olursunuz.”

“Teşekkür ederim, bunu unutmayacağım” dedi Annabel. Bu iltifatı duyunca, yanaklarının kızardığını hissetti. Güzel olduğunun düşünülmesine alışık değildi.

Ross ona güzel olduğunu söylemiş olan ilk kişiydi. Ailesindeki erkekler de hemfikir gibiydi. Annabel dolgun kadınlardan hoşlanmanın ailenin bir özelliği olup olmadığını merak etti.

“Annabel?”

Annabel arkasını döndüğünde, kapıdaki kadın öne atıldı, ama nöbetçi onu elini öne uzatıp engelledi. Kadın önündeki kola baktı ve çaresiz bakışlarını Annabel’e çevirdi.

“Annabel beni tanımadın mı?” diye sordu İngiliz aksanıyla. Her an ağlayacak gibiydi. “Benim. Kate.”

“Kate?” dedi Annabel hayretle gözlerini kısarak. Ablasını tanımış olmayı isterdi, ama aradan on dört sene geçmişti ve onu son gördüğünde ikisi de çocuktı.

“Belly” dedi ablası yalvarır gibi. Annabel küçüklüğünde Kate’in ona öyle dediğini hatırladı.

“Onu içeri alın. O, ablam” dedi Annabel hemen.

Nöbetçi kolunu indirir indirmez, Kate öne rınıladı. Annabel de ona sarılmak için kollarını iki yana açmaya çalıştı, ama bunu yapacak fırsatı bulamadı. Kate küçük bir çocuk gibi boynuna sarıldı ve yürek parçalayıcı hıçkırıklara boğuldu.

Annabel şaşkınlıkla bir an için kaskatı kesildi, ama sonra ablasının sırtına hafifçe vurup onu teselli etmeye girişti. Ayrıca, ablasından yayılan leş gibi kokuya burnunu kırıştırmamaya veya geri çekilmemeye de gayret etti. Kate’in acilen banyo yapması gerekiyordu.

Bunu tek fark eden kendisi değildi. Kapıya kadar onunla birlikte gelen, kararlılıkla onu korumak için etrafını saran adamlar da birden birkaç adım gerilemişti. Annabel bu yüzden kaşlarını çatı, sonra ablasını yanına çekti. Kolunu beline dolayıp, onu kaleye doğru götürmeye, sakın ol ve her şey yoluna girecek, gibi şeyler söyledi. Ama ablasını neden teselli ettiğini bilmiyordu. Aşığı mı ölmüştü? Onu terk mi etmişti? Ya da ona kötü davranmış ve Kate kaçmış mıydı? Sorun her neyse, ablasını mahvetmişti. Dahası, o gençle kaçtıktan kısa bir süre sonra bir sorun çıkmış olmalıydı. Kate onunla kaçtığından beri aradan bir haftadan biraz daha uzun zaman geçmişti. Ama hali-ne bakılacak olursa, Kate o zamandan beri banyo yapıp üstünü değiştirmemişti ve zor şartlar altında yaşamıştı.

Annabel adamların peşlerinden geldiklerinin farkındaydı. Kate’in kesilmek bilmeyen yürek parçalayıcı hıçkırıklarına rağmen, onları iç avludan kaleye doğru izlerken kendi aralarında konuştuklarını duyabiliyordu. Onu şaşırtan şey bu değildi; Annabel Kate’i yukarı kata çıkarmak istediğinde bile adamların peşlerinden gelmesiydi.

“Sakin ol, sakin ol” dedi Annabel tekrar Kate’i ana yatak odasının yanındaki misafir odasına sokarken. “Derhal bir banyo ve yemek hazırlanmamsını isteyeceğim. Ondan sonra kendini çok daha iyi hissedersin ve biraz konuşuruz ”

“Bir banyo ve yemek mi?” dedi Eoghann şaşkınlıkla kapıdan. “Ama o İngiliz.” Annabel onu duymazdan geldi ve Kate’i yatağa götürdü. Kate’in ona sarılmış ellerini çekti ve yatağa oturup hafifçe omzuna vurdu. “Gidip birkaç hizmetçiden sana banyo hazırlamalarını ve yemek getirmelerini isteyeceğim. Hemen dönerim. Sen dinlenmene bak.”

Arkasını döndüğünde, dört adamın kapıdan onları izlediğini fark edip irkildi.

“Kızım, bu kadın için yiyecek ve insan gücü harcayamazsın” dedi Eoghann ciddi bir sesle. “O kadın bir İngiliz.”

Annabel kapıda duraksayıp, suratını buruşturdu. “Efendim, aksanımı fark etmemiş olabilirsiniz, ama ben de İngiliz’im.”

“Hayır, sen bir MacKay’sın.”

“Evet, ama aynı zamanda İngiliz’im” dedi Annabel çilende çıkmış gibi.

“Hayır” dedi adam inatla. “Bir İngiliz olarak yeniştirildin, ama bir MacKay’le evlendin. O yüzden artık bir İskoç’sun.”

Bunun boşa vakit harcamak oluşuna karar veren Annabel, sabırsızlıkla adamları önünden kışkırladı ve telaşla merdivenlere yöneldi.

“Bir ablası olduğunu bilmiyordum” dedi Fingal hep birlikte Annabel’in peşine takıldıklarında.

“Evet. Waverly’deki ahırçı başının seyiş oğluyla kaçmıştı” dedi Marach keyfisizce. “Waverly de onu evlatlıktan ve mirastan reddetti ve anlaşmanın şartlarını yerine getirmek için Lorduma Annabel’i verdi.”

“Biz de buna minnettarız. Leydimiz çok tatlı bir rahi...”
Annabel dehşet içinde arkasına bakınca, Gilly susmak zorunda kaldı.

“Giorsal söyledi mi?”

“Giorsal mı?” dedi Gilly kafası karışmış gibi. “O biliyor mu?”

“Hayır, Leydim” dedi Marach. “Waverly ahırcı başının ve bir başka adamın biz buraya vardıktan sonra arasında geçen konuşmayı duydum.”

“O değil” dedi Annabel sabırsızlıkla. Ross ona ailenin ikinci kızı olduğunu anladığı konuşmadan zaten söz etmişti. “Giorsal benim bir manastırda bir rahibe olmak üzere yetiştirildiğimi anlattı mı?”

Annabel’in bu sorusu büyük bir sessizlikle karşılandı. Gilly hafifçe öksürdü ve “Aslında, az önce rahibe demeyecektim. Ablanızın hoppa tavırlarının yanında, sizin tatlı bir rahibe gibi olduğunuzu söylüyordum.” Şaşkınlıkla Marach’a baktı. “Hiç-birimiz bir rahibe olmak üzere yetiştirildiğinizi düşünmedik, öyle değil mi?”

Marach da bunu doğrularcasına başını salladı ve endişeyle Annabel’e baktı.

“Ben bir rahibe değilim” dedi Annabel. Henüz kocasına bile anlatmadığı şeyi bir anda söylediği için, içinden kendini azarladı. “Bir rahibe yardımcısıydım.”

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra, Fingal “Bir rahibe yardımcısı mı?” dedi. “Yeni rahibe olmuş kişilere öyle denmez mi?”

“Bir rahibe yardımcısı sonradan bir rahibe olmak üzere manastırda yetiştirilen bir kızdır. Ama henüz rahibelik yemini etmemiş, herhangi bir anlaşma imzalamamıştır” dedi Marach alçak sesle.

“Evet, yeni bir rahibe demek” dedi Eoghann.

“Şey, rahibe olsun olmasın, bence Ross iyi olan kız kardeşi aldı” diye mırıldandı Fingal. “Diğeri berbat durumda.”

Annabel ne yapması gerektiğini hatırlayınca, arkasını dönüp merdivenlerden inmeye devam etti. “Sadece bir banyo yapması ve giysilerini değiştirmesi gerekiyor. Ablam ailenin daha güzel olan kızıdır” diye söylendi.

Annesi onu evlilik törenine hazırlarken bunu açık açık söylemişti ve Annabel’in ablasına kıyasla eksikleri olduğundan yakınmıştı.

“Hayır” dedi Fingal itiraz ederek. “Temizlense bile, siz daha güzelsiniz. Suratı çok ince, burnu büyük ve çok sıska. Kemiklerinde tutacak bir parça bile et veya insana destek olsun diye...”

Birden sustu ve arkasına bakan Annabel, Eoghann’ın adama dirsek attığını fark etti. Başını sallayarak hızla yoluna devam etti. Kate temizlendiğinde, hepsinin fikrini değiştireceğini düşünüyordu. Ama bunların hiçbiri önemli değildi. Annabel ailenin çirkin kızı olduğunu kabullenmişti. Hem Ross onu olduğu gibi seviyordu. Ama kocasının uyandığında ve Kate’i gördüğünde ne düşüneceğini merak etti. Haksızlığa uğradığını düşünebilirdi... Özellikle de Annabel’in eskiden bir rahibe yardımcısı olduğunu duyduğunda. Adamların bunu o anda öğrendikleri belliydi ve Ross uyandığında ona mutlaka söyleyeceklerdi. Uyanırsa tabii. Annabel Ross’u kaybetse de, kaybetmese de, onun uyanacağını umuyordu. Ross uyanmazsa, dünya çok daha hüzünlü bir yer olacaktı.

Bölüm 13

“Korkunç bir hata yaptım” dedi Kate bitkin bir halde göz-yaşlarını silerken.

“Ona âşıktın” dedi Annabel anlayışlı bir tavırla.

Kate banyo yapmıştı ve kapıdaki dilenciye andıran görünümünden çok daha farklı gözüküyordu. Ablasının saçları muhteşem bir altın rengiydi, suratı ince uzundu, gözleri iri ve birbirinden uzaktı ve burnu düzdü. Ayrıca, incekti. Başrahibe görse ona bayılırdı, diye düşündü Annabel ablasının giydiği elbiseye bakarak. Açık sarı renkli, beyaz dantel fırfırlı bir elbiseydi. O ve Seonag elbiseyi tamir edip değiştirmiş, göğüs kısmının Annabel’e uyması için gayret etmişlerdi. Annabel mutsuz mutsuz elbiseyi giydiğinde, üstüne tıpatıp uyduğunu hatırladı, ama elbise Kate’in cılız bedeninden bir çuval gibi sarkıyordu.

“Evet, onu sevdim” dedi Kate hüznle. “Bu yüzden, daha da aptalım.”

“Ah, Kate, öyle deme” dedi Annabel ablasının haline üzülüp, elini okşayarak. Onu ilk götürdüğü odadaki yatakta otuyorlardı. Aralarındaysa, henüz ikisinin de el sürmediği yiyeceklerle dolu bir tepsi duruyordu.

“Ama gerçekten de aptalım” diye bağırdı Kate çaresizlik içinde. “hiç düşündüğüm gibi bir adam değilmiş.” Bunları neredeyse inler gibi söylemişti.

“Ne oldu?” diye sordu Annabel. Elini çekip elma suyunu aldı ve bir yudum içti.

“Her şey harika başladı” dedi Kate üzgün üzgün. “Heyecan, macera... Yatağa girmek de öyleydi.”

Annabel’in elma suyu boğazına kaçtı ve öksürürken kadehini tepsiye geri koydu.

“İyi misin?” dedi Kate sırtına vurarak.

“Ben... Evet, tabii” dedi Annabel ona durmasını işaret ederek ve soluk almaya çalışarak.

“Özür dilerim. Yatağa girme kısmını söylememem mi gerekiyordu?” dedi Kate tereddütle. “Artık evli olduğun için, bunu konuşabileceğimizi düşünmüştüm. Ama bir manastırda büyüdüğün için, bu konuda konuşmaktan çekiniyor olabilirsin.”

“Hayır, sorun değil” dedi Annabel. “Demek her şey harika gidiyordu?”

“Evet” dedi Kate oturduğu yerde omuzlarını sarkıtarak. “İlk gün ve gece büyüleyiciydi, ama işler ertesi gün ters gitmeye başladı. Grant asık suratlı ve asabi uyandı. Karnı acıkmıştı ve yanımızda yiyecek hiçbir şey yoktu. Sonra, bir de yağmur yağmaya başladı.” Gözlerini yumdu ve suratında bunları düşünenünce keyifsiz bir ifade belirdi. “Sağanağın altında, bütün gün yola devam ettik; ikimiz de benim kırsığımın sırtındaydık.” Suratını buruşturdu. “Giderken babamın atlarından birini de almak istedim, ama Grant kabul etmedi. Peşimize düşebileceklerini ve atı çaldığı için onu öldürebileceklerini söyledi. Ama yanımızda bir at daha olsaydı, belki onu yiyecek alabilmek için satabilirdik.”

Annabel ablasını teselli etmek için bir şeyler mırıldandı; ne diyeceğini bilemiyordu. Grant’in ona ait olmayan bir şeyi almamak konusunda haklı olduğunu düşündü.

“Her neyse, eski ve boş bir kulübeye sığındık” dedi Kate dudaklarını sıkarak. “İçerisi örümcek ve fare doluydu, ama en azından yağmurdan korunabiliyorduk. Isınmak için birbirimize sokulduk ve tekrar seviştik. İlk seferden de güzeldi. Ama bunun hemen arından, Grant diğer tarafa döndü ve uyumaya başladı. Çok üşüyordum, karnım açtı...” Kate hıçkırınca biraz duraksadı ve eliyle suratını sildi. “Ertesi sabah, Grant daha da asabiydi. Berbat göründüğümü ve nehre gidip temizlenmem gerektiğini söyledi. Ama açık bir alanda banyo yapamazdım!” diye bağırdı Kate. Öfkesinden gözyaşlarını unutmuştu. “Üşütebilirdim. Hem Waverly’den ayrılmadan sadece üç hafta önce banyo yapmıştım.”

“Ha, tamam” diye mırıldandı Annabel. Buna şaşırمامıştı. Ahırda çalıştığı için haftada üç, dört kere nehirde yıkanmaya alışmıştı, ama manastırdaki kadınların birçoğunun daha az banyo yaptığını biliyordu. Ama Grant de ahırda çalıştığandan, onun daha sık yıkandığını tahmin etti.

“Sonra, saçlarımın dağıldığını ve bu konuda bir şey yapıp yapamayacağımı sordu.” Kate alaycı bir sesle güldü. “Bunu nasıl yapabilirdim, söyler misin? Yanımda bir saç fırçası vardı, ama benim için tarayacak bir hizmetçim yoktu.”

“Hı-hı” dedi Annabel dudağını ısırp. Manastırda kendisinin de bir hizmetçisi yoktu, ama saçlarını taramayı her zaman başarmıştı.

“Sonra, nehirden balık tuttu, bunları geri getirdi ve benim pişirmemi bekledi” dedi Kate dehşet içinde. “Ben de gözüne bir hizmetçi gibi görünüp görünmediğimi sordum.” Bunları hatırlayınca, gözleri öfkeden parıldadı ve suratında yine üzgün bir ifade belirdi. “O da hayır dedi. O sırada hiçbir şeye benzediğimi, olsa olsa gözden düşmüş bir fahişeye benzediğimi söyledi. Bir tek bu işe yaradığımı söyledi.”

“Tanrım” dedi Annabel hayretle.

“Bana bunu nasıl söyleyebilir?” diye ağladı Kate çaresizlik içinde. “Beni sevdiğini sanıyordum. Birlikte kaçmamız ve hep mutlu olmamız gerekiyordu, ama... Ama...” Elleriyle suratını kapatarak yine hıçkırıklara boğuldu.

“Ah, canım. Her şey yoluna girecek” dedi Annabel ablasına sarılıp, sırtını okşarken.

“Nasıl yoluna girebilir?” diye bağırdı Kate mahvolmuş gibi geri çekilerek. “Beni buraya getirdi ve çöp gibi kapına bıraktı. Çirkin olduğumu, hiçbir işe yaramadığımı ve bende bugüne dek ne gördüğünü anlayamadığımı söyledi.” Suratını sildi ve öfkeyle “Ben” dedi. “Düşünebiliyor musun? Ben çirkin değilim. Güzel olan kız benim. Sen hep çirkin ve tombul oldandın. Hem işe yaramaz da değilim. Bir köylü gibi çamurların arasında debelenmek için değil, yönetmek için dünyaya geldim.”

“Anladım” diye mırıldandı Annabel. Bunlara anlayışla karşılık verebileceği hiçbir şey bulamadı. Kate’in bu sözleri onu incitmek için söylemediğini biliyordu. Annabel’in çirkin ve tombul kardeş olduğunu söylerken, sadece gerçekleri söylüyordu. Kate’in üstündeki elbiseye bakıp bunun doğru olduğunu görmek mümkündü, ama Annabel yine de gücenmişti.

Tuhaf bir biçimde, Grant’i olanlar konusunda daha haklı buldu. Kate ne ummuştı ki? Hayatının mucizevî bir biçimde değişmeden devam edeceğini mi? Grant’in ona bir sihirbaz gibi güzel giysiler, bir hizmetçi ve bir şato bulacağını mı? Grant bir ahırcı başı bile değildi; ahırcı başının oğluydu ve muhtemelen ahırlardan pislik temizliyordu. Ablasına harcayacak hiç parası olmadığına emindi.

“Her şey yoluna girecek” dedi Annabel en sonunda. Yataktan kalktı ve tepsiyi almak için eğildi. Doğrulduktan sonra

“Bence şimdi biraz dinlenmelisin” dedi. “Uyandığında kendini daha iyi hissedeceksin.”

“Nasıl olabileceğini bilemiyorum, ama çok yorgunum” dedi Kate iç çekip yatağa uzanarak. “Sonra geri gelip benimle konuşur musun? Sana anlatacak çok şeyim var. Birbirimizi görmeyeli uzun zaman geçti.”

“Tamam.” Annabel gülümsedi, ama gideceğine ablasının itiraz etmediğine sevinmişti. Odadan çıkıp kapıyı ardından kapatınca, daha da rahatladı ve bu yüzden kendini çok suçlu hissetti. Ablası zor günler geçirmişti. Tüm hayalleri ve rüyaları bir anda silinip gitmişti. Kate’in sadece kendinden söz etmek istemesi ve birbirlerini görmedikleri bu ‘uzun zaman’ boyunca Annabel’in hayatında neler olup bittiğini merak etmemesine içlerlememesi gerekirdi.

Hafifçe iç çekti ve elindeki etli çöreklerle ve içeceklerle dolu tepsiyi ana yatak odasına götürdü. İçeri girdiğinde, Seonag ona baktı ve elindeki dikiş işini bir kenara bıraktı.

“Ablan nasıl?”

“Yorgun ve işlerin bu şekilde sonuçlanmasından dolayı hayal kırıklığına uğramış durumda” dedi Annabel alçak sesle. Tepsiyi masaya koyup Ross’a baktı. “Hiçbir değişiklik olmadı mı?”

“Henüz olmadı” dedi Seonag. “Ama kısa süre sonra kendine geleceğine eminim.”

“Evet” dedi Annabel, ama bunun doğru olmadığına korkmaya başlamıştı. “Onunla kaldığın için teşekkür ederim, Seonag. Ama artık buradayım. Neredeyse yemek vakti geldi. Aşağı inip, diğerlerine katılmalısın.”

Kadın tereddüt etti, ama sonra “Bana biraz dinlenip uyuyacağına söz verersen giderim” dedi.

Annabel buna itiraz etmek için ağzını açınca, Seonag “Dün gece ve Ross’un yaralandığı günden beri birkaç dakikadan fazla uyumadın. Hasta olursan, Lorduma yardım edemezsin. O da böyle olsun istemez” dedi.

Annabel nefesini dışarı verip, pes etmiş gibi omuzlarını sarkıttı. İşin aslı, yorgunluktan bitkin durumdaydı ve uyumak çok güzel bir fikirdi. Tekrar omuzlarını dikleştirip “Pekâlâ” dedi. “Ama sadece birkaç saatliğine. Beni sonra uyandırırsan çok sevinirim. Kate’e sonra yanına gidip, onunla konuşacağım söz verdim.”

Seonag tamam der gibi başını sallayıp ayağa kalktı. “İyi uyular. Buna ihtiyacın var. Ross’un uyandığında seni bitkin halde görmesini istemezsin.”

Kadının dışarı çıkışını izleyen Annabel’in gözleri bu sözler üzerine panikle irileşti. Evet, Ross’un kesinlikle onu bitkin halde görmesini istemiyordu. Kate bu durumda daha da güzel gözükürdü ve buna hiç gerek yoktu. Ross’un neler kaçırdığını gördüğünde nasıl tepki vereceğinden ve onu bir kenara atıp ablasıyla evlenmek isteyeceğinden zaten endişe duyuyordu.

Annesi güzellik konusunda sızlanıp durmasaydı, Kate temizlenip temiz bir elbise giydiğinde daha güzel gözükmeseydi ve ‘İskoç’un’ onu gördüğünde evlilik sözleşmesini feshedeceğinden bu denli emin olmasaydı, belki bunları hiç dert etmeyecekti.

Açıkkası, bunları saatlerce düşündükten sonra, Ross’un onunla evlenmeyi kabul edecek kadar iyi olmasına şaşırmişti. Ama tabii, Ross henüz Kate’i görmemişti. Muhtemelen, birbirlerine benzediklerini düşünüyordu. Bu konuda bir şey yapmayacağını düşünüp, bu düşünceleri aklından atmaya çalışan Annabel giysilerini çıkardı ve kocasının yanına uzandı. Sadece

şekerleme yapmayı planladığı halde, uyurken elbisesinin orasına burasına dolanmasını istemiyordu.

Uykulu uykulu iç çektikten sonra, baygın yatan kocasına sokuldu. Başını ve elini onun göğsüne dayadı ve bir süreliğine onun baygın olduğunu değil, sadece uyuduğunu hayal etti. Onu sevdiğini, ablasından daha güzel olduğunu düşündüğünü ve onu sonsuza dek karısı olarak tutmak istediğini düşündü. Yorgunluğu sayesinde, bu kısa gündüz hayalini kurdu ve hemen uykuya daldı.

Ross sessizlikte uyandığında, şafak vaktinin ilk ışıkları kepenklerin arasından içeri sızıyordu. Buna rağmen, bir an için afalladı ve nerede olduğunu anlayamadı, ama sonra göğsüne başını yaslamış olan kadın mahmur mahmur bir şeyler mırıldanınca, onun farkına vardı. Annabel'i tanıdı, sonra hala loş olan odadaki şeylerin şekillerini ve gölgelerini seçebildi. Evindeydi.

Bunu anlayınca gülümsedi. MacKay her zaman yuvası olmuştu, ama kendini o odada asla o kadar huzurlu hissetmemişti. Orası annesiyle babasının odasıydı ve beylik şefi olduğunda oraya geçmişti. Bunu sırf adet yerini bulsun diye ve kendisi dışarıda savaş talimi yaparken, Seonag hizmetçilere eşyalarının oraya taşınması emrini verdiği için yapmıştı. Ama ilk başlarda kendini orada hiç rahat hissetmemişti... Ta ki o güne dek. O anda, Annabel kollarında yatarken ve şafağın ilk ışıkları odanın orasını burasını aydınlatırken, oraya ait olduğunu hissetti.

Ayrıca, öylesine susamış ve acıkmıştı ki, bir hendeğin suyunu tamamıyla içebilir, bir atı çiğ çiğ yiyebilirdi. Suratını buruşturarak, Annabel'i göğsünden çekti ve yatakta oturdu. Tam ayağa kalkacakken, üstünde dört tane etli çörek ve iki kadeh elma suyu olan masadaki tepsiyi gördü. Midesi guruldar halde çöreklerden birini aldı ve ağzına attı. Tadı çok ama çok lez-

zetliydi. İlkini hızla çiğneyip yutarken, ikincisine uzandı. Ross dört çöreği de birbiri ardına yedi ve iki kadeh elma suyunu da içti. Ziyafetini bitirince, yine uykusu geldi ve biraz daha uyumaya karar verdi. Esneme ihtiyacını bastırarak, yatağa geri uzandı ve örtülerle postları üzerine çekti.

Annabel hemen ona sokuldu, başını göğsüne yasladı ve uykusunda bacaklarını üzerine attı. Ross Annabel'in başına bakıp, kolunu onun gövdesinin altından dikkatle geçirdi ve ona sarıldı. Ross hafifçe gülümsedi ve sağ eliyle Annabel'in kolunu okşamaya koyuldu. Ona dokunmak çok hoşuna gidiyordu. Teni yumuşacıktı. Annabel'in her şeyi öyleydi: Teni, bedeni... Ross buna bayılıyordu. Onu şiddetle arzuladığını fark etti keyifsizce. Sol eliyle örtülerin altından Annabel'in tatlı, yuvarlak poposunu kavradı.

"Hımm" diye mırıldandı Annabel ona biraz daha sokularak. Bacağını tekrar üstüne attı, ama bu sefer Ross'un uykudaki erkekliğine sürtünmüştü. Ross penisinin bu hareketle birlikte uyandığını ve sertleştiğini hissederken, Annabel erkekliğine tokat atmış kadar oldu diye düşündü. Kahretsin, dedi içinden. Annabel ona kasıtlı olarak dokunmadığı halde, buna böyle tepki veriyordu.

Uyanan dürtülerine yenik düşerek, Annabel'i göğsünden çekip sırt üstü yatırdı ve üstündeki örtülerle postları beline kadar indirdi. Annabel uyumaya devam edince, Ross gülümsedi. Onu dilediği gibi uyandırabilirdi. Dudaklarından öpebilir, göğüslerini emebilir, bedeninden aşağı kayarak başını bacaklarının arasına gömebilir ve Annabel'in kasten yapmadığı o hareketin yarattığı büyük isteğe karşılık olarak onu uyandırabilirdi.

Gözleri göğüslerine, sahipleri kadar uykuda olan iri ve yuvarlak pembe göğüs uçlarına takıldı. Göğüs uçları minik, tatlı

tomurcuklar gibi sertleşip oynayabileceği bir hale geldiğinde, dudaklarının ve dişerlinin arasına alıp hafifçe ısırduğında ve diliyle yaladığında daha çok hoşuna gidiyordu.

Aklından bunları geçirince, Ross dayanamadı ve başı Annabel'in göğüslerinin arasında kalan dek aşağı kayd; sonra, göğüs uçlarından birini ağzına aldı. Dudaklarının arasına tutup sertleştirmek için emdi, ama sertleşir sertleşmez dişlerinin arasına alıp, Annabel uykusunda inleyene dek diliyle okşadı.

Ross gözünün ucuyla Annabel'in bacaklarının istekle kıpırdandığını gördü ve tek eliyle kalçasını okşamaya koyuldu. Annabel'in bedeni ona kendiliğinden yanıt verince bacakları onu davet eder gibi aralanınca, göğüs ucunu emerken gülümsedi. Böylesine cömert bir teklifi nasıl reddedebilirdi?

Annabel'in göğüs ucunu hafifçe ısırarak Ross, elini onun bacaklarının arasına götürünce, Annabel'in çoktan onun için ısınmış ve ıslak bir halde olduğunu fark etti ve buna hiç şaşırmadı. Bu da karısının sevdiği bir başka yönüydü. Ona hemen ısınıyor, ilgisini her zaman hazır ve mutlu karşılıyordu. Birçok erkeğin eşleriyle bu tür zevkleri yaşamadığını biliyordu ve aralarında büyüyen alevleri her zaman beslemeye ve güçlü tutmaya da niyetliydi.

Annabel'den uzun bir inleme yükselince, bedenini gerdiğini ve hareket ettirdiğini görünce, Ross başını kaldırıp ona baktı. Annabel'in gözleri kapalıydı, ağzı da uyanıkken asla olmayacağı bir biçimde açılmıştı. Kadın ölü gibi uyurken, Ross tamamıyla uyanıktı ve bedeninin her karşı onu arzuluyordu.

Onu uyandırma vaktinin geldiğine karar veren Ross, başını eğip göğüs ucunu tekrar dudaklarının arasına aldı. Bir süre daha kuvvetli bir biçimde emdi, sonra çekilip daha aşağılara kayd; aşağı doğru giderken, dilini Annabel'in süt beyazı tenin-

de dolaştırdı. Kalça kemiğini hafifçe ısırmak ve yalamak için duraksadı ve suratını bacaklarının arasına daldırdı. Annabel soluklanmak istermiş gibi, bedenini gerip kıvrınarak uyandı. Mahmurlukla neler olduğunu, bedeninin neden istekle kavrulduğunu anlamaya çalıştı. Sonra, bu hissin bacaklarının arasından geldiğini fark etti ve üstüne baktı. Ross'un orada olduğunu ve ona bu güzel şeyleri hissettirdiği, onu yutmak istermiş gibi yaladığını görünce, bir an için öylece kaldı, ama sonra... Ross'un kendine geldiğini idrak etti.

Bunu tam orgazm olduğu sırada anlamıştı veya onun uyandığını görüp mutlu olunca, bedeni buna mutlulukla tepki vermişti. Nedeni her en olursa olsun, Annabel yatakta aniden doğruldu ve zevkle değil, adeta acıyla Ross'un ismini haykırdı.

Neyse ki, sarsılarak hissettiği zevk bacaklarını Ross'un başının iki tarafından sıkmasına yol açmış, Ross'un kulaklarını örtmesini ve kulak zarlarının patlamasını engellemişti. Ross onun bacaklarını aralayıp kendini kurtardığında ve bacaklarının arasında dizlerinin üstüne doğrulduğunda, yatak odasının kapısının çalındığını duydu. Kapı adeta bir at sürüsü geçiyor-muş gibi yumruklanıyordu.

Annabel bakışlarını Ross'tan ayırmaya yeltenmedi. Sesin ne olduğu umurunda değildi, çünkü kocasının uyandığına ve iyi olduğuna çok mutluydu. Hala nefes nefese olan ve bedeni şiddetli zevkin yarattığı hisle sarsılmakta olan Annabel ağzını bir şey söylemek için açtı, ama söyleyebildiği tek şey "Seni seviyorum" oldu.

Ross'un gözleri irileşti, sonra bir anda ardına kadar açılan kapıya döndü. Odaya girenler o kadar kalabalıktı ki, tüm kale halkı birden içeri doluşmuş gibiydi. Annabel'in görebildiği kadarıyla, nde Gilly ve Marach, amcası Eoghann, Seonag ve

Fingal vardı; onların peşinde de en azından iki düzine hizmetçi ve savaşı duruyordu. İçeri giren herkesin suratının neden korku ve endişe dolu olduğunu anlayamamıştı ki, Peder Gibson'ın sesini duydu.

“Neler oldu? Lordum öldü mü yoksa? Leydi MacKay... Leydim?” diye cümlesini tereddütle bitirdi rahip kalabalığın önüne varıp manzarayı görünce.

Annabel onu yatağa mıhlayan şoku atlatınca, çılgınlar gibi örtüleri ve spotları aradı, ama bulamayınca, gizlenebilmek için yatağın en uç kısmına sığındı.

“Leydi MacKay? Lord MacKay? Günlerden pazar. Siz şey yapmıyordunuz, değil mi?” dedi Peder Gibson alınmış ve hatta bu manzara karşısındaki şaşkına dönmüş gibi. Annabel kesin olarak emin değildi, ama Ross'un kilisenin gözünde ilk günahı işlediğinden şüphelendi. Kilise bu tür bedensel davranışların sadece üremek için yapılması gerektiğini söylerdi ve Ross kesinlikle diliyle tohumunu içine bırakmış olamazdı. Gerçi yapabilseydi, bunu kesinlikle denerdi diye düşündü keyifsizce ve iç çekip gözlerini yumdu. Rahiple yüzleşmektense, olduğu yerde kaldığı için ödleğin tekiydi. Ross'tan da hiç ses çıkmıyordu, ama belki de konuşmaya fırsat bulamadığı içindi. Eoghann Amca hemen “Ross'un dizlerinin üstünde olduğunu siz de görüyorsunuz, Peder Gibson” dedi. “Adam belli ki dua ediyor. Hayatta olduğu için şükrettiğine eminim.”

“Evet. Hem insanın Annabel gibi tatlı bir karısı olur da, haline şükretmez mi?” dedi Fingal ciddiyetle. “Annabel gibi bir karım olsaydı, şu anda ben de dua ediyor olurdum, Tanrım. Şükrediyor olurdum.”

Ama Annabel adamın sesindeki muzip ifadeyi fark etmiş, dua etmekten neyi kast ettiğini anlamıştı. Hınzır yaşlı adam, dedi içinden.

“Ama Leydi MacKay... Dua etmiyordu” dedi Peder Gib. son sert bir sesle. “Hem o çığlık neydi? Hayır. Az önce...”

“Karım çığlık attığı ana dek uyuyordu” diye araya girdi Ross. “İçeri girdiğinizde, bu yüzden birden ayağa fırlamadı. Uyanık olsaydı, hepiniz içeri daldığı anda daha çabuk şoku atlatır ve tepki verirdi.” Annabel onun kıpırdandığını duyunca, yana baktı ve Ross’un kalktığını gördü. “Şimdi, hepiniz yeteri kadarını gördüyseniz, bizi yatak odamızda yalnız bırakmanızı rica ediyorum.”

“Ama o çığlık attı” dedi Peder Gibson kuşkululu bir tavırla. “Bu yüzden buraya geldik. Öldüğünüzü sandık.”

“Belli ki, uyanıp da Ross’un iyi olduğunu görünce, şok geçirip çığlık atmış” dedi Eoghann Amca. Rahibi kolundan tuttu ve odadan çıkarmaya çalıştı.

“Evet, biz bu çığlığın Ross’un öldüğünü görüp dehşet içinde attığı bir çığlık olduğunu sandık, ama aslında bir sevinç çığlığıymış” dedi Fingal. “Yaşadığı için hissettiği mutluluk demek istiyorum.”

Hızır yaşlı adam yardımcı olmaya çalışmazsa, hayat boyu günah çıkarmak zorunda kalacak, diye düşündü Annabel.

“Sanırım, öyle olmuş olabilir” dedi Peder Gibson pek de ikna olmamış bir tavırla. Ama o an için, konuyu uzatmayacakmış gibi gözüküyordu, çünkü iki yaşlı adamın onu odadan çıkarmalarına bir şey dememişti. Ama Annabel bir daha günah çıkarmaya gittiğinde, ona bir sürü imalı soru soracağına emindi. Günah çıkarmanın bir süre bekleyebileceğini düşündü ve on sene kadar bir günahı itiraf etmemenin, o sabah gerçekleşen günah kadar kötü olup olmadığını düşündü.

Kapının kapandığını duyunca, düşüncelerinden sıyrıldı ve

başını çevirince bir kez daha yalnız olduklarını görüp rahatladı. Ama Ross'un hala orada olduğunu, elinin kapı kolunda durduğunu ve bir şey düşünüyormuş gibi başını biraz önüne eğdiğini fark etti. Ya da acı çekiyordu. Bu ihtimali düşününce, çıplaklığını unutup endişeyle yataktan inip yanına gitti.

"Kocacığım?" dedi arkasında durup. "Başın çok mu ağrıyor?"

Ross hayır der gibi başını salladı ve suratında gayet endişeli bir ifadeyle ona döndü.

"Neler oldu?"

Annabel tereddütle ona baktı. Ross'un neler olduğunu biliyor olması gerekirdi. Az önce, yaptığı şeyle Annabel'i zevkin doruğuna çıkarmıştı ve dediği gibi, zevk içinde çılgılık atmadan hemen önce uyanmıştı.

"Annabel" dedi Ross alçak sesle. "Gözlerimi yatakta açtım, ama buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum. Hatırladığım son şey..." Duraksayıp kaşlarını çattı. Sonra, ağır ağır "Fingal'la konuştum..." dedi. "Sanırım, onunla yaptığım konuşmayı tamamladım... Ama..." Başını salladı.

"Ha, tamam" dedi Annabel derin bir oh çekip. Neden söz ettiğini anlamıştı. Ross onu Effie'nin kulübesinden aldığını, Carney'nin ahırında seviştiklerini veya saldırıya uğradıklarını hatırlamıyordu. Kendine gelmişti, ama nedense bazı şeyleri unutmuştu. Annabel bu tür şeylerin olabileceğini duymuştu. Bazen bu durumda kalan kişiler sonradan olanları hatırlardı, ama bazen de hatırlayamazlardı. Ama Ross kendine geldiğinden, bu birkaç şeyi hatırlayamaması çok da büyük bir kayıp değil, diye düşündü.

"Gel" dedi Annabel alçak sesle. Elinden tutup onu yatağa götürdü. Onu oturtup "Başın nasıl? Ağrıyor mu?" diye sordu.

“Hayır. Ağırması mı gerekiyor?”

Annabel dudağını ısırdı. Kendisi saldırıya uğradıktan sonra, başına aldığı darbe yüzünden başı çok ağrımişti. Ama kendisi sadece birkaç saat uyumuştı. Ross’sa bir buçuk gün uyanmamıştı ve belki de ağrı kısmını uykuda geçirmişti.

“Annabel?” dedi Ross karısının bir şey demediğini görünce. Annabel ona bakınca, Ross kaşlarını kaldırdı ve “Bana ne, ler olduğunu anlat” dedi.

Annabel başını sallayıp, atağın kenarına oturdu ve “Saldırıya uğradık” dedi. “Başına bir darbe aldın ve neredeyse iki gece ve bir gün boyunca hiç uyanmadın.”

“Ne?” dedi Ross aniden ona bakıp.

Annabel evet anlamında başını salladı. “Hepimiz çok endişelendik ve uyanmanı bekliyorduk.”

Ross bunu biraz düşündü, sonra “Yani, çılgılık attığında, herkes bu yüzden mi buraya doluştu?”

“Sanırım, öldüğünü sandılar” dedi Annabel sıkın bir sesle.

“Kahretsin” dedi Ross. “Bana Fingal’ın yanından ayrıldıktan sonra olanları en baştan anlat. Fingal’ın kulübesinden çıkmış mıydım? Orada saldırıya uğramadık, değil mi?”

“Doğru, oradan çıktık ve başka bir yerde saldırıya uğradık” dedi Annabel. Sonra, olanları nereden anlatmaya başlayacağını düşündü.

Bölüm 14

“Karıcığım?”

“Evet?” Annabel merdivenlerin başında durduklarında ona baktı. Ross’a başına darbe yediği gün unuttuğu her şeyi baştan anlatmıştı ve başı derde girebileceği halde tek bir ayrıntıyı bile gizlememişti. Konuşma çok zorlu geçmişti. Ross bir kez daha adamlarının yanından ayrılarak kendini tehlikeye attığı için kızmıştı. Ama Annabel ona öfkesini dindirmek için göğüslerini açtığını ve onu ‘yatak olmayan’ bir yere götürmeye çalıştığını söyleyince, şaşkınlıkla bir kahkaha patlatmıştı. Annabel sonra olanları anlatınca, gülümsemesi hızla silinmişti ve gözleri parıldamıştı. Annabel o noktada susmak zorunda kalmıştı. Ross onu öperek susturmuş. Carney’nin ahırında olanlar samanlar yerine bir yatakta aynen tekrar yaşanmıştı.

Annabel ona günlerden Pazar olduğunu hatırlatmış olması gerektiğini düşündü, ama zaten bu kuralı bir kere çiğnemişlerdi. Hem gelecekte bunun için ne ceza çeceklerse de, yaptıkları şeye değmişti.

Sonradan, Annabel öyküye devam etti. Ross sessizce onu dinledi, ama Annabel kocasının suratında beliren ifadelerden ve arada sırada başını sallamasından, onun biraz olsun olanları hatırladığını düşünüyordu.

Bunun ardından, temizlenip giyinmişler ve aşağı inmeye karar vermişlerdi. Annabel keşke sevişmeden önce ona saldırıyla ilgili her şeyi tamamıyla anlatabilmiş olsaydı diye düşündü. Ross bunları duymadan önce gülümsüyordu ve mutlu gözüküyordu, ama o sırada hava birden ciddileşmişti.

“Bana amcamın ve Fingal’ın neden kalede olduklarını söylemedin” dedi Ross karısının dikkatini aşağıdaki masalara çekerek.

Annabel iki yaşlı adamın Gilly’yle ve Marach’la güldüğünü görünce, hafifçe gülümsedi. Artık herkes kahvaltısını yapıp ve dört adam yalnız kalmışlardı. Hiç şüphesiz, Ross’un aşağıya inmesini bekliyorlardı. “Ha, onlar mı? Şey, sen bayginken, saldırılarla ilgili bir şeyler öğrenmeye çalışıyorduk. Gilly ve Marach senin Fingal’la konuştuğunu ve Eoghann Amca’nla da konuşmayı planladığını söylediler. Fingal’la ne konuştuğunu bilemediğimiz için, onlarla kendimiz konuşmaya karar verdik. Gilly köye gidip onlarla görüşebilmemiz için buraya çağırdı.”

“Anlıyorum” dedi Ross. “Sonra?”

Annabel çaresizlikle omuzlarını silkti. “Buraya gelince de bir türlü gitmediler. Sen baygın olduğun için, beni korumaları, sen ayılana ve işlerin başına tekrar geçene dek de burada kalmaları gerektiğini düşündüler.”

“Hımm.” Ross tekrar aşağıdaki adamlara baktı. “Onlarla konuştuktan sonra ne sonuca vardın?”

“Saldırıların arkasındalar onlar değil” dedi Annabel kendinden emin bir tavrıyla. “Her ikisi de beylik şefi olarak becerilerine saygı duyuyor ve halkın için yaptıklarını takdir ediyorlar. Ayrıca...”

“Ayrıca?” dedi Ross karısı susunca.

Annabel tereddüt etti, ama "Açıkçası, o adamların zerre kadar kötü bir niyet beslediğini sanmıyorum" dedi. "Her ikisi de kılıç kullanmakta beceriksiz olduğunu söylemesine rağmen, senin için seve seve bir ok veya kılıç darbesi alırlar... Hatta belki benim için bile."

Ross bir süre ona baktı, sonra hafifçe gülümsemeye başladı. "Onları sevmişsin."

Annabel gülümser gibi oldu ve başını salladı. "Evet. İkisi de iyi yürekli adamlar. Mizah anlayışları biraz çarpık, ama iyi adamlar" dedi ciddiyetle.

"Buna sevindim" dedi Ross. Annabel'in elini alıp koluna girmesini sağladı ve merdivenlerden inmeye koyuldular.

"Hah, güzel, en sonunda aramıza katılabildin" dedi Eoghann Amca geldiklerini görünce. "Neden bu kadar geç kaldınız? İkinizin de bayıldığından korkmaya başlamıştık."

"Evet, evlat. Ama yine dua ediyor olabilirsiniz diye gelip bakmaya korktuk" dedi Fingal sırtarak. Gülmeye başladı. "Evet, evet, dua ediyordunuz. Karının yanaklarının kızarışından anladım."

Annabel keşke bunu engelleyebilseydi diye düşünerek suratını buruşturdu, ama bunu yapamadığı için başını salmakla ve yerine oturmakla etindi. Bir yanıt vermezse, esprilerin sona ereceğini umdu.

Ama öyle olmayacağın bilmeliydi, çünkü Fingal konuşmaya devam etti. "Hem de bir Pazar günü. Cık cık, seni yaramaz küçük rahibe."

"Rahibe mi?" dedi Ross şaşkınlıkla.

Annabel kocasına söylemeyi unuttuğu bir şey olduğunu fark edince, gözleri irileşti.

“Belly, hani yanıma gelip benimle konuşacaktın?”

Söylemeyi unuttuğu iki şey olduğunu düşündü ablasının sızlanarak sorduğu soruyu duyunca. Arkasına döndü ve Kate’in üstünden sarkan açık sarı ve beyaz renkli elbiseyle aşağıya indiğini gördü.

“Karıcığım?” dedi Ross dikkatini yine ona çekerek.

Kate “Belly” dedi, Annabel başını çevirdiği anda.

Annabel iç çekerek alnını ovuşturdu ve kocasına zoraki bir gülümsemeyle yanıt verdi. “Söz veriyorum ki her şeyi açıklayacağım” dedi ayağa kalkarken. “Ama sonra.”

Arkasına döndü ve ablasına doğru birkaç adım yürüdü. “Özür dilerim, Kate. Geri gelmeyi ben de istiyordum. Biraz şekerleme yapmak istedim, ama sanırım Seonag söz verdiği gibi beni uyandırmayı unuttu. Gece boyunca uyanmadım.”

“Hayır” dedi Seonag. Mutfaktan çıkan kadın, Annabel’in kafasının iyice karışmasına neden oldu. Yanlarında durdu ve “Unutmadım” dedi. “Lordumuzun başında olacaksın diye, döndüğünüz gece birkaç dakikadan fazla uyumadın. Dün gece uyuman gerektiği için söz verdiğim gibi seni uyandırmadım.”

“Peki” dedi Annabel ne diyebileceğini bilmediği için. Kadının iyiliğini düşünmüştü. Hem Annabel ablasını tekrar ziyaret etmediğine üzülmüyordu. O ilk konuşmaları onu biraz üzümüştü. Açıkçası, Ross gözlerini ilk açtığında, yanında olmayı istemişti, ama sonra... Eh, Ross’un onu o şekilde uyandırmasından şikâyetçi değildi.

Gerçi bütün kale halkı odaya doluşmasa da olurdu diye düşündü. Kocasına onu sevdiğini aptalca söylemesine tek kelimeyle bile yanıt vermemişti. Bir şey söylemesini beklemiyordum zaten, dedi Annabel içinden. Bunu ona neden durup

dururken söylediğini bile bilmiyordu. Kocasını kesinlikle seviyordu, birlikte vakit geçirmekten ve yatak odasındaki becerilerinden de hoşlanıyordu. Evet, ona saygı da duyuyordu. Halkına iyi liderlik ediyordu ve...:

“Belly.”

Ablasının sert ses tonunu duyan Annabel düşüncelerinden sıyrıldı ve biraz asabi bir tavırla ona baktı. O lakaptan aslında en başından beri nefret ettiği halde, bir tek “Evet?” diyebilirdi.

“Bu tür bir itaatsizliğe izin vermemelisin” dedi Kate ciddi bir ifadeyle. “Dün gece seninle konuşmak istemiştım, ama oturup beklerken çok sıkıldım. Seni uyandıramadığı için, bütün gecemi mahvetti. Ceza ver şu kocakarıya.”

Annabel bunu duyunca, gözleri fal taşı gibi açıldı, ama sonra gözlerini kıstı. Seonag’ın onu uyandırmaması değil, ablasının sözleri onu üzmüştü. Bu kız nedense sinirine dokunuyordu. Hayatında hiç o kadar... O kadar... Şımarık birisiyle karşılaşmamıştı.

“Ona ceza vermeyeceğim” dedi sakın ama kararlı bir sesle. “Dahası, ismi Seonag. Lütfen, bir dahaki sefere ona ismiyle hitap et.”

Kate’in suratı bu azarı duyunca öfkeden allak bullak oldu. Annabel başını çevirip, masaya baktığında ve Ross “Karıcığım?” dediğinde rahatladı. En azından, suratındaki ifadeyi fark edene kadar rahatladı. Ross hiç de mutlu gözüküyordu. “Kim bu kadın?”

“Aaa!” diye bağırdı Kate. Bir anda Annabel’e kızdığını unutmuş, yanından hızla geçip Ross’a yönelmişti. Onun oturduğu yere varınca, abartılı bir tavırla ürpermiş gibi yaptı ve heyecanla “Siz Ross olmalısınız” dedi. “Nihayet tanışabildiğimize çok memnun oldum.”

Annabel olduğu yerde kalakaldı, gözlerini kısıp ablasına baktı, ama kaşlarını havaya kaldıran Ross Kate'i şöyle bir süzdükten sonra "Kimsin?" dedi. "Yeni nakışçı kız mı?"

Kate adeta tokat yemiş gibi başını arkaya attı, ama hemen toparlanıp kıkırdadı. "Tanrım, tabii ki hayır. Ama bu elbiseyi görünce, beni yeni hizmetçilerden biri sanmış olabilirsiniz." Elbiseye bakıp iki yana açtı ve ne kadar büyük olduğunu vurguladı. Bu arada, nasıl becerdiyse, yaka kısmını da uygunsuz bir manzara oluşturacak kadar aşağı çekti. "Bunu ödünç aldım. Annabel'den" dedi belki Ross anlamamıştır diye. "Ama Annabel benden çok daha iri. Bu elbisenin içine benden iki tane sığar." Kate güldü ve Annabel'in de gülmesini beklemiş gibi ona baktı. Ama Annabel gülmedi.

"Endişelenme, kızım" dedi Eoghann Amca Kate'in dikkatini tekrar masaya çekerek. "Ross bu ülkenin en iyi aşçısına sahip. Çok geçmeden, senin de kilo almanı ve bu hasta görünümünden kurtulmanı sağlar."

Kate bir an için gerildi, ama bunu duymazdan gelmeyi başardı. Ama Annabel bunu duyduğuna sevinip, yaşlı adama minnetle gülümsedi.

"Hala kim olduğunu bilmiyorum" dedi Ross alçak sesle.

"Ne?" dedi Kate şaşkınlıkla. "Şimdiye dek tahmin etmişsinizdir diye düşünüyordum. Yoksa Annabel geldiğimi söylemedi mi?" diye sordu Kate hayretle. Başını salladı ve Ross'un yanına oturdu. "Sanırım, benim yerime kendisinin anlaşmanın karşılığı olarak verilmesinden hayal kırıklığı duyacağınızdan korktu." Ona biraz yaklaştı ve boğuk bir sesle "Ben senin Kathryn'inim" dedi.

"Benim Kathryn'im mi?" dedi Ross kaşlarını havaya kaldırarak.

Kate Ross'un kolunu okşayarak, şuh bir tavırla "Eh, her zaman sana aittim" dedi. Seyis gençle yaşadığı büyük aşk berbat bir şekilde sonlandığı için, Kate öyle olduğuna karar vermişti belli ki. Annabel bunu düşünüp yumruklarını sıkı ve endişeyle ikisini izlemeye devam etti.

"Bu kadın Leydi karının ablası" dedi Fingal birden. Sonra, Annabel'e göre durumu kurtarmak için "Hatırlarsın... Hani, şu eteklerini seyis için kaldırıp onunla kaçan ve senin tatlı Annabel'imizle evlenmeni mümkün kılan kız" dedi.

Kate Eoghann'ın daha önceki sözlerini duymazdan gelmiş gibi davrandığı hale, bu sefer aynı şeyi yapamadı. Başını hızla adama çevirip, Fingal'a dik dik baktı. Annabel ablasının gözlerinden alevler fışkırmadığına şaşırdı. Ama Fingal kanarya yutmuş bir kedi gibi ona baktı ve "Bu yüzden, sana sonsuza dek minnettar olacağız, kızım" dedi. "Annabel'imiz gerçek bir Leydi."

"Seni pis bu..." diye Kate'in konuştuğunu duyan Annabel, öne çıktı ve ablasını kolundan tutup ayağa kaldırmaya çalıştı. Kate lafını tamamlayamadı ve hışımla Annabel'e döndü. "Ne yapıyorsun? Burada işim henüz bitmedi. Belly."

"Hayır, bitti." Annabel gayet ciddi bir sesle bunu söyledi ve ablasını merdivenlere doğru çekti. Tam yolu yaralamışlardı ki, Kate kolunu hızla geri çekti ve ayağını yere vurdu. "Bana karşı böyle kaba kuvvet kullanamazsın. Planladığım gibi önce kahvaltımı edeceğim."

Arkasını döndüğü gibi masalara yöneldi. Annabel ne peşinden gitti, ne de onu durdurmaya çalıştı. Sert bir sesle "Kathryn Jane Withram!" diye bağırdı.

Kate durdu ve suratında asabi bir ifadeyle, tereddütle ona baktı. "Ne?"

“Burası benim evim” dedi Annabel kararlı bir tavırla. “Buranın Leydisi de benim. Şimdi, sana odana gitmeni öneriyorum. Yoksa adamlara seni zorla götürmelerini söyleyeceğim.”

Gilly ve Marach bunu duyunca, bunu yapmaktan memnuniyet duyacaklarını belli edercesine ayağa fırladılar.

Kate gözlerini kıstı, dudaklarını sıkı, ama sonra omuzlarını silkip Annabel’e doğru gitti. “Pekâlâ.”

Annabel ablası basamakları çıkana dek bekledi, kocasına özür diler gibi gülümsedi ve ablasının peşinden yukarı çıktı. Basamakları çıkarlarken, ikisi de sessizdi, ama yatak odasına girip de kapıyı kapatır kapatmaz, Kate hışımla ona döndü. “O adamın benimle o şekilde konuşmasına nasıl izin verebilirsin? Bir hizmetçiye istemeden hakaret ettim diye beni azarladın, sonra da o adam bana resmen bir fahişe dediğinde ben hatalıymışım gibi davrandım. Ben bir Leydiyim, senin ablanım.” Arkasını dönüp, kendini yatağa attı ve hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

Annabel kapıda durdu, ne yapacağını bilemeden olduğu yerde kıpırdandı ve aklının karıştığını hissetti. Annabel onu tekrar azarlamak ve aşağıdaki davranışları konusunda uyarmak için oraya çıkarmıştı, ama o anda kendisi hatalıymış gibi hissetti. Durum nasıl birden bu hale gelmişti? Gerçekten de hatalı mıydı? Fingal ona bir fahişe olduğunu söylememişti... Tam olarak söylememişti daha doğrusu. Açıkçası, Kate’in yaptığını olanca açıklığıyla söylemişti, ama bunu daha... Daha az...

“Kahretsin” diye mırıldandı Annabel. Yatağa gidip kenarına oturdu ve tereddütle ağlayan ablasına baktı. En sonunda “Fingal’ın sözleri seni üzdüyse, özür dilerim” dedi. “Söylediklerini daha diplomatik bir biçimde ifade edebilirdi.”

“Üzüldüm tabii” dedi Kate hışımla, daha da çok ağlamaya başlayarak.

“Anladım, şey, belki de bir şey demem gerekirdi” dedi Annabel. Ama Kate’in nasıl Ross’un yanına oturduğunu, kolunu okşadığını ve şuh bir ses tonuyla konuştuğunu hatırlayınca, incecik ve seksi görüntüsü aklına gelince “Sanırım, kocamla flört ettiğini görünce, biraz afalladım” dedi.

“Flört mü?” dedi Kate. Ayağa fırlayıp öfkeyle ona baktı. “Onunla flört etmiyordum. Bunu asla yapmam. Onu istemeyen bendim bir kere. Bu yüzden, şu anda senin kocan. Hem şu anda kalbim kırık. Düşünebildiğim tek kişi Grant.”

“Ama ona sokulmuştun ve...”

“Kız kardeşimin kocasına nazik davranmaya çalışıyordum” dedi Kate inatla. “Bunun başka bir şey olduğunu düşünüyorsan, belki de çirkin olduğun ve beni kıskandığın içindir. Beni hep kıskandın, Belly.”

Annabel şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Manastıra yolandığında yedi yaşındaydı ve her şeyden öte, kıskançlığın ne olduğunu bilecek yaşta değildi. Hatırladığı kadarıyla, ablasına tapardı. Onu bir kuzu gibi izler, hayranlık duyardı... Waverly’den ayrıldıktan sonra, bir sene boyunca Kate’le artık gülüp konuşamıyor diye gözyaşı dökmüştü. Hayır, o zamanlar onu hiç kıskanmamıştı. Ama artık kıskanıyor olabilir diye düşündü Annabel kendi kendine. Evet, tamam, onu kıskanıyordu. Keşke ablası kadar güzel olsaydı ve Kate’e onca senedir öğretildiği gibi Ross’a nasıl iyi bir eş olacağı ona da öğretilseydi diye düşünüyordu. Annabel asla seyis genç uğruna Ross’u bir kenara atmazdı... Onun da harika birisi olduğuna emindi, ama Ross kadar muhteşem olamayacağını düşünüyordu.

Orada otururken, acaba kıskançlık yüzünden Kate’in davranışlarını yanlış mı anladı diye düşündü. Belki de Kate erkeklere bir tek bu şekilde davranmayı öğrenmişti ve bunu flört

etmek olarak görmüyordu. Ross'a karşı davranışları da tüm kadınların erkeklerin yanında davrandığı gibi olabilirdi. En azından, bir manastırda yetiştirilmemiş ve etraflarındaki tek erkek yaşlı mı yaşlı bir rahip olmayan kadınların.

"Pekâlâ" dedi nihayet. "Ross'a karşı niyetini yanlış anlamış olabilirim."

"Evet, yanlış anladın" dedi Kate.

"O halde, bundan böyle bir kadın ve bir eş olarak eksikliklerimin gelecekteki düşüncelerime etki etmemesine gayret edeceğim" dedi Annabel alçak sesle.

"Güzel" dedi Kate başını sallayarak. Adeta Annabel'in gerçekten de bunu yapması gerektiğini düşünüyor gibiydi.

"Ama buna karşılık olarak, bana bundan böyle 'Belly' diye hitap etmemeni rica ediyorum" dedi. Kate bunu duyunca dik-kat kesildi.

"Ama ismin bu" dedi.

"Hayır, ismim Annabel."

"Ama sana her zaman 'Annabelly' veya 'Belly' derdim."

"Ben de her zaman nefret ederdim" dedi Annabel sakın bir tavırla.

"Hayır, etmezdin" dedi Kate hemen.

"Evet, Kate, ederdim" dedi Annabel.

"Hayır, hoşuna giderdi" dedi Kate ısrarla.

"Asla hoşuma gitmedi, Kate" dedi Annabel sabrının taşmaya başladığını hissederek. Bu konuda tartışmak, ona anlamsız gelmeye başlamıştı. Neden hoşlanıp hoşlanmadığını gayet iyi biliyordu. "Bu lakapları ilk kullanmaya başladığından beri nefret ediyorum. Bunu sana o zaman da söylemiştim, ama sen

gölmüş, etrafımda dans ederek ‘Annabelly’nin kocaman bir karnı var. Annabelly’nin kocaman bir karnı var’ diye şarkılar söylemişti.

“Tanrım, bunu yaptım, değil mi?” dedi Kate dehşetle. “Korkunç bir ablayım!” Kendini tekrar yatağa atıp, hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Annabel alnını ovuşturdu ve Kate’ten artık hakarete varan bu lakapları kullanmamasını rica etmenin, nasıl ablasını yatıştırmasıyla sonuçlandığını düşündü. En azından, bir yanı onu teselli etmek istiyordu. Ama daha büyük bir parçası bunu yapmayı kesinlikle istemiyordu.

Açıkçası, o sırada onunla uğraşmayı bile istemiyordu. Onu bir arabaya bindirdiği gibi, ailesine yollamayı ve onların yetiştirip bu hale getirdiği kızlarıyla uğraşmasını istiyordu. Ne yazık ki, annesi ona açık açık Kate’in artık Waverly’de hoş karşılanmayacağını söylemişti. Yani, ablası bu durumda onunla mı kalmıştı? Onu on dört senedir hiç görmemişti. Birer yabancı sayılırlardı.

Ama vicdanı ona Kate’in onun ablası olduğunu ve onu yüz üstü bırakmayacak şekilde yetiştirildiğini hatırlattı. Annabel’e yardımseverlik, hizmet etme ve acı çekme gibi şeyler öğretilmişti ve belki Kate onun için bir sınavdan ibaretti.

Bu şekilde mantık yürütmek, Annabel’in manastır hayatından her zaman nefret etmesine neden olmuştu. Yardımseverlik ve Tanrı’ya hizmet etmek iyi şeylerdi, ama ya işin acı çekme kısmı? Bundan o kadar da emin değildi. İnsan kendine zarar verecek kadar mı yardım sever olmalıydı? Hizmet ettiğiniz kişiler son derece bencil olsa da, kendinizi hiç ama hiç düşünmeden mi hizmet etmeniz bekleniyordu? Hem başkaları mutlu olsun diye hayatını mutsuzluk içinde mi geçirmesi gerekiyordu

gerçekten? Çünkü Kate'le ilgilenmenin, hayatını cehenneme çevirecek, minnetten yoksun bir deneyim olacağını biliyordu. Öte yandan, onu öylesine boş veremezdi; Annabel'in vicdanı buna razı gelmezdi. Dolayısıyla, Kate başına kalınmış gibiydi... Tabii, onunla ne yapacağına dair aklına başka bir şey gelmezse.

Belki de ailesi Kate'i geri alır diye düşündü Annabel umutla. Belki de evlilik sözleşmesiyle ilgili endişelerini giderdikleri için, öfkeleri dinmişti. Belki geri dönmesine izin verirdi. Her zaman başkasıyla evlenmesini ayarlayabilirlerdi, değil mi? Kate kızlarıydı, onu kalplerinden o kadar çabuk atamazlardı. Annabel'i fazla umursamamışlardı, ama Annabel nasıl Kate'in bir yabancı olduğunu hissettiyse, annesiyle babası da onun için öyle hissetmiş olmalıydı. Ama Kate Waverly'de büyümüştü... Onu seviyor olmalıydılar.

"Burada böyle ağlamama izin mi vereceksin?" dedi Kate doğrulup aksi bir ifadeyle ona bakarak. "Beni teselli etmeyecek misin?"

Annabel ablasına baktı ve teselli istemesinin onu bunu yapmaya daha az teşvik ettiğini düşündü.

"Anneme bir mektup yazacağım" dedi Annabel. Kalkıp kapağıya yöneldi.

"Ne?" dedi Kate dehşetle. "Hayır!" Annabel tam kapıya vardığında Kate onu kolundan yakalayana dek ayağa fırladığını fark etmemişti. Kate onu hızla arkasına çevirdi. "Hayır. Bunu yapamazsın. Çok utanç verici olur ve..."

"Kate" dedi Annabel bitkin bir halde. "Bu olayın senin için ne kadar utanç verici olduğunu biliyorum. Babamın senin için ayarladığı evlilik sözleşmesine karşı geldin, ebeveynlerimize karşı çıktın ve aşk uğruna kaçıp istediğini elde edemedin. Talihsiz bir durum, ama durum bundan ibaret. Ama annemle ba-

ham durumu yine de kurtarabilirler. Yaptıklarını göz ardı edecek iyi bir adamla evlenmeni sağlayabilirler.”

“Ya, tabii” dedi Kate alaycı bir tavırla. “Bu da çok hoşuna giderdi, değil mi? Şişko ve yaşlı birisiyle evlenip, bana dokunmasına izin vermem yani. Asla!” diye bağırdı. “Hem şu anda evliyim zaten.”

“Öyle mi?” dedi Annabel kaşlarını çatıp.

“Evet. Yatağa girmeden önce el birleştirdik. Hatta kaçmadan haftalar önce yaptık bunu” dedi Kate gururla. “O yüzden, başkasıyla evlenemem. Benim zaten bir kocam var.”

Annabel şaşırdı. El birleştirmenin en demek olduğunu bilmiyordu. Daha önceden hiç duymamıştı ve başrahibeyle peder bunun rahibelere anlatacakları kadar önemli bir şey olduğunu düşünmemişlerdi anlaşılan. Ama Kate bunun evlilik anlamına geldiğini düşünüyordu... Bu da iyi değildi, çünkü el birleştirdiği kocası çekip gitmişti.

“Bana annemle babama mektup yazmayacağına söz ver” dedi Kate.

Annabel tereddüt etti. Onlara haber vermezse, ablası kesin başına kalırdı. En azından, Ross buna izin verirse. Annabel o anda neyi daha fazla istediğini bilemedi: Ross’un öfkelenip Kate’in derhal Waverly’ye yollanmasını da isteyebilirdi, anlayışlı davranıp kalmasına da izin verebilirdi.

Öfkelenirse ve Kate’i geri yollasa, her şey daha kolay olurdu. En azından, onu kendi geri yolladı diye suçluluk hissetmezdi. Ama Ross’un ona öfkelenmesinden hoşlanmıyor, öyle olmasını istemiyordu. Ama Kate’in kalmasına izin verirse de Annabel ondan kurtulamayacaktı. Özellikle de annesine mektup yazmazsa.

“Bunu düşünmem gerek... Ross’la da konuşmalıyım” dedi Annabel kapıya dönerek.

“Hayır” dedi Kate onu kolundan çekip. “Bana söz vermelisin. Onlara mektup yazmayacaksın.”

“Mektup yazıp yollamadan önce sana söyleyeceğime söz veriyorum, ama şu anda sadece bunu yapabilirim” dedi Annabel kararlı bir tavırla. Kolunu çekti ve Kate onu tekrar yakalamadan önce dışarı çıktı. Kapıyı kapatıp hızla koridorda kendi odasına ilerledi. Attığı her adımla birlikte, Kate’in peşinde geleceğini biliyordu. Ana yatak odasına varıp, engellenmeden içeri girmeyi başardı. Sonra, derin bir oh çekip kapıya yaslandı ve bir süre gözlerini yumdu.

Ama bir hışırtı duyunca, gözlerini açtı ve korkuyla kocasının pencereden ona dönüşünü izledi. Kahretsin, dedi içinden bıkkınlıkla. Şimdi, ona söz verdiği gibi açıklama yapması gerekecekti. Neyse, diye düşündü kapıdan çekilirken. Bunu yapsa iyi olacaktı. En azından, Ross eski bir rahibe yardımcısı olduğunu ve ablasının orada olduğunu öğrendiğinde ne tepki verecek diye endişelenmekten kurtulacaktı.

Ross Annabel’in kapıdan çekilişini ve şöminenin önündeki sandalyelere ağır ağır gidişini izledi. Bir sandalyeye oturduktan sonra, beklentiyle ona baktı. Ross da pencerenin önünden yanına gitti. Tam sandalyeye oturmuştu ki, Annabel birden anlatmaya başladı.

“Yedi yaşımdayken, manastıra yollandım ve orada yetiştirildim. Rahibelik peçesini takmak üzere eğitim aldım. Annemin beni gelip aldığı sabaha dek de metinleri deşifre ettim, ahırlarda çalıştım. Henüz yemin etmediğim için, beni alıp seninle evlenebilmem için Waverly’ye götürebildi. Bir kaleyi ve bir sürü hizmetçiyi idare edecek bilgim yok. Elimden geleni

yapıyorum, ama hiç şüphesiz hatalar da yapıyorum. Ben böyle konuşmaya devam etmeden önce, lütfen bir şey söyle.”

“Nefes al” diye lafını kesti Ross sakın bir tavırla.

Annabel duraksadı ve kucağına koyduğu ellerine bakıp, içine derin bir nefes çekti. Ross bir süre ona baktı, karısının dediklerini sessizce düşündü. Aslında, bu açıklamayı duyunca, bazı parçalar yerine oturmuştu. Annabel’in ilk başlarda erkeklerin yanında huzursuz oluşu, hala daha önceden tanımadığı erkeklerin yanında aynı şekilde davranışı. Bazen onun pek de nazik olmayan davranışlarını hemen kabullenmesi. Şey gibi mesela...

Bunları düşünmeyi kesip kaşlarını çattı. “Çocukluğundan beri bir manastırda yaşadıysan, elbiselerin...”

“Elbisem yok” dedi Annabel bunu da itiraf ederek. “Annem beni almaya geldiğinde, manastırda da eşyalarımı alacak vakit verilmedi. O yüzden, bir tek üstümdeki elbise ve evlilik töreni için hazırladıkları ve buraya gelirken giydiğim elbise vardı. Bana hazırlanacak vakti vermeyerek, aslında kötülük etmedin. Hazırlayacak bir şey yoktu.”

Ross başını sallayarak yanıt verdi. Kendisini biraz daha iyi hissetti. Birkaç kere, bu yüzden suçluluk hissine kapılmıştı. Mesela, karısını ve Seonag’ı hararetle bir şeyler dikerken gördüğünde ve Giorsal kocasıyla onları ziyarete geldiğinde, üç kadının Annabel’in giyecek bir şeyi yok diye odaya kapandığı gün gibi. Bunun tamamıyla kendi suçu olmadığını duyunca, içi biraz olsun rahatlamıştı. Buna sevinmişti.

“Şimdi, bir de ablanın yanımızdaki yatak odasında oluşunu açıkla” dedi. Annabel kaşlarını çattı.

“Bu kadar mı?” dedi şaşkınlıkla. “Eğitimsiz ve deneyimsiz

olduğumu söyledim diye bana kızmadın mı? Bu kadar bilgisiz birisiyle evlendin diye, evliliğin geçersiz sayılmasını istemeyecek misin?”

Ross şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı, sonra omuzlarını silkti. “Sen zeki bir kadınsın, karıcığım. Öğrenirsin.”

Annabel bu yanıtı hayret etti. Bir süre, geriye yaslanıp onu ilk kez görüyormuş gibi baktı. Ross birkaç saniye bir şey söylemedi, ama sonra sorusunu hatırlattı. “Ablan?”

“Evet” dedi Annabel nefesini dışarı bırakıp. “Dün sen uyurken buraya geldi. Belli ki, Grant denen seyis çocuk onun o kadar... Şey...”

“Şımarık olmasına hazırlıklı değil miydi?” dedi Ross keyifsizce.

“Evet, ablam şımarık” dedi Annabel özü diler gibi suratını ekşiterek.

“Ayrıca, talepkar.”

“Evet, o da doğru” dedi Annabel sıkkın bir tavırla.

“Kaltağın teki.”

Annabel bunu duyunca şaşırdı, ama Ross omuzlarını silkti.

“Öyle değilmiş gibi davranmanın bir anlamı yok. Sana Se-onag’ı cezalandırmanı emretti, sonra da elbisenin geniş olduğunu söyleyerek, sana hakaret etmek için elinden geleni ardına koymadı.”

“Beni kasten incitmek istediğini sanmıyorum” dedi Annabel buna kendisi de pek inanmayarak. “Ona göre, o benden daha güzel... Ve daha ince.”

Ross Annabel’in çekingen sesine ve kendisini daha ufak göstermek istemiş gibi sandalyesine sinmesine kaşlarını çatı.

Öne eğildi ve “Bir kere, senden daha güzel değil” dedi. “Gözleri çamur kahverengisi, seninki gibi o güzel camgöbeği rengi değil. Saçlarının altın rengi güzel, ama cansız ve kafasında saman gibi duruyor. Senin saçların gece yarısı rengi ve suratını o müthiş dalgalarıyla çok güzel sarıyor. Ablanın dudakları ufak ve ince: senin bir erkeğe erkekliğini gizleyecek bir yer bulmaya çalıştıracak dolgun ve ateşli dudakların gibi değil.” Annabel’in gözleri irileşti. Ross başını salladı. “Karıcığım, artık seni ne kadar güzel bulduğumu, bedenini çok sevdiğimi anlamış olman gerekirdi. Seni her fırsatta yatağa atıyorum.”

Annabel bunu duyunca, yanaklarının kızardığını hissetti.

Ross Annabel’e görünüşünden dolayı korkması için hiçbir neden olmadığını anlatabildiğinden emin olduktan sonra, geriye yaslandı. “Hem fiziksel olarak senden daha çekici olsaydı bile, iyi bir insan değil. Bir de hoppa bir kadın gibi davranması, görünümünü gölgede bırakırdı.”

“Hoppa mı?” dedi Annabel. Ablasını koruması gerekiyormuş gibi hissetti... İstese de, istemese de. “Bu, biraz ağır oldu, kocacığım. Yanlış adama âşık oldu ve evlenmesi gereken erkekten kaçtı.”

Ross kaşlarını kaldırdı. “Yani, bana sokulmasını, göğüslerini suratıma sokmasını ve kolumu herkesin gözlerinin önünde okşamasını doğru mu buluyorsun? Üstelik ben senin kocanım.” Ross bunları söylerken, tiksintiyle başını salladı.

“Ha” dedi Annabel kaşlarını çatıp. “Leydiler bu tür şeyler yapmazlar mı yani?”

Ross şaşkınlıkla kaşlarını biraz daha kaldırdı, ama sonra endişeyle “Şaka yapıyorsun, değil mi?” dedi.

Annabel dudağını ısırdı “Kate seninle flört etmediğini,

sadece kocam olduğun için sana nazik davrandığımı ve onu kıskandığımı ısrarla söyleyip durdu. Ben de..." Duraksayıp, çaresizlik içinde omuzlarını silkti. "Bir manastırda yetiştim, kocacığım. Bir manastırın duvarlarının ardında nasıl davranılması gerektiğini bilmiyorum Belki de, ablamın o cilveli tavırları tüm kadınların erkeklerin etrafındaki davranışlarına benziyordur."

"Cilveli tavırları mı?" dedi Ross hayretle. "Elini eteğimin altına sokup, erkekliğimin boyunu anlamaya çalışmasına cilveli tavırlar mı diyorsun?"

"Ne?" dedi Annabel şaşkınlıkla.

Ross ciddi ciddi başını salladı. Kate bunu yaptığında, neredeyse kendini tutamayacak ve çenesine yumruğu indirecekti. Neyse ki, Fingal onu hakarete varan laflarıyla biraz meşgul etmiş, Annabel onu alıp yukarı çıkarmıştı.

"Sadece kolunu okşadığımı gördüm" dedi Annabel keyfi kaçmış bir ifadeyle. Ross onun o sırada ablasının arkasında ve birkaç adım ötede olduğunu hatırladı. Kate'in masanın altından ne yaptığını görmediğine emindi. Bu da iyi bir şeydi. Çünkü ablasına yumruğu neden onun indirmediğini merak etmişti.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Ross bir süre sonra. Kate'ten hiç hoşlanmadığı halde, hala Annabel'in ablasıydı ve Annabel bir süre onlarla kalmasını isterse, buna tahammül etmeye çalışırdı. Ama o pis kızı evinden atmayı ve bir daha gelmesine de izin vermemeyi istiyordu. Masanın altından onu yokladı diye değil, ki bu onu çok iğrendirmişti, Annabel'e olan davranışları onu çok öfkelenlendirdi diye. Aşağı kattayken, kız ka deşini birkaç kere incitmişti ve Ross buna izin veremezdi. Annabel'i kimse incitemezdi... Ayrıca, Kate ona bir daha 'Belly' diye hitap ederse...

“Annemle babama bir mektup yazacağım” dedi Annabel onu düşüncelerinden sıyrarak. Ross hayal kırıklığına uğradı. Mektup İngiltere’nin güneyine varana ve bir yanıt gelene dek, Kate onlarla kalacak demektir. Kahretsin, dedi içinden. O kadını gidene dek gırtlaklamazsa iyiydi.

Bölüm 15

Annabel gözetleme kulesinden gelen borazan sesiyle, yavaş yavaş uyandı. Uykulu uykulu kıpırdanırken, Ross'un uyanıp uyanmadığını görmek için ona döndü, ama yatağın diğer tarafının boş olduğunu fark etti. Ross erken kalkmıştı... Yine. Son hafta boyunca, Ross her sabah erkenden kalkıp gitmişti. Kocasını çok çalışıyordu.

Kapı çalınca, Annabel iç çekip doğruldu ve örtülerle postları çenesine çekti." Girin."

Seonag bir elinde ılık su dolu bir kovayla, diğer elinde bezlerle ve sabunla apar topar içeri girince hiç şaşırmadı.

"Lord yine çoktan gitti mi?" dedi Seonag keyifsizce. Kovayı Annabel'in sabah temizliğini yaptığı duvarın önündeki ufak masaya götürdü.

"Evet" diye mırıldandı Annabel. Hizmetçi kadın üstünden buharlar tüten kovayı küvete dökerken, postlarla örtüleri açıp yatağın kenarına oturdu. "MacDonald'a gitmek için erkenden kalktı. Giorsal'la ve Bean'le konuşmak istediği bir şey vardı."

"Yani, ablan kahvaltıda inmeden bir an önce kaçtı demek istiyorsun" dedi Seonag aynı keyifsiz tavırla.

"O da var" dedi Annabel mutsuz mutsuz. Ross'un Kate'i neden görmek istemediğini çok iyi anlıyordu. Kate'in etrafında

olmak artık pek de hoş değildi. Annabel onunla Ross'un anlattığı gibi masanın altından yaptığı şey konusunda yüzleştiğinden beri değildi. Kate'in surat ifadesinden, Ross'un bunu ona söylemesini beklemediği belliydi. Annabel ablasının kendisini dayanılmaz gördüğünü ve Ross'un bunu bir sır olarak saklayıp onunla gizli gizli buluşmayı planlayacağını düşündüğünü biliyordu. Ross bunu yapmadığı için de çok mutluydu.

Kate bunları ilk duyduğunda, Ross'u sadece denemek için öyle yaptığını, karısına bağlı bir koca olup olmadığını, güzel bir surata kanıp kanmayacağını anlamaya çalıştığını iddia etmişti. Ama Annabel buna inanmayınca, Kate tavrını bozmuştu... Sırf ona karşı değil, herkese karşı. Artık tek amacı herkesin hayatını elinden geldiğince cehenneme çevirmekti.

Annabel Ross'un bundan kaçınmak istemesine sonuna kadar hak veriyordu. Ama güne başlamadan önce, yatakta ona sokulmayı ve masada onunla sohbet etmeyi de özemişti.

"Leydim?"

Annabel Seonag'a baktı. Kadın küveti doldurmuş, tamir ettikleri elbiselerin bulunduğu sandığın başına geçmişti. Son elbiseyi de önceki öğleden sonra tamamlamışlardı ve her ikisi de bu işi bitirdiğine rahatlamıştı. Seonag şaşkınlıkla açtığı sandığa bakıyordu.

"Ne oldu, Seonag?" dedi Annabel kaşlarını çatıp.

"Diğer elbiselerin nereye gitti?"

Annabel bu soruya şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Hiçbir yere gitmediler. Hepsinin orada olması gerek."

"Ama değiller" dedi kadın sıkkın bir ifadeyle.

Annabel hemen yanına gidip boş sandığa baktı. İlk tepkisi, buna çok şaşırması oldu. "Ama krem rengi elbiseyi koyduğumda, dün gece hepsi buradaydı."

“Ama artık değiller” dedi Seonag keyfi kaçmış gibi.

“Evet. Bunu görebiliyorum” diye mırıldandı Annabel alnını ovuşturup. “Nereye gitmiş olabileceklerini veya kimin...” Duraksadı ve Seonag’a baktı. İki kadın bir ağızdan “Kate” dedi.

Annabel bir küfür savurup kapıya yöneldi. fkeden ayakları uçarcasına adım atıyordu ve Seonag’ın ardından “Dur!” diye cıyıklamasına yanıt vermesini engelliyordu.

Yatak odasının kapısını hışımla açtı ve koridorda ilerleyip yan odaya gitti. Tam kapıya vardığında, Seonag ona yetişti ve omuzlarına bir örtü örttü. Annabel o anda dışarı cıvılcıplak fırladığını fark etti. Normalde, buna utanması gerekirdi. Ama o anda, hiçbir şey umurunda değildi. Örtüyü üstüne sardı, tek eliyle çenesinin altında tuttu ve diğer eliyle Kate’in kapısı açtı.

“Kardeşim, pek hoş görünmüyorsun” dedi Kate nahoş bir kahkaha atarak.

Annabel ilk olarak baktığı yataktan sonra, ablasının sesinin geldiğı, şöminenin yanındaki sandalyeye döndü. Kate oraya oturmuş, Annabel’in mavi elbisesini keserken etrafını renk renk kumaş parçaları sarmıştı.

“Arlında, geldiğine sevindim” dedi Kate sakın bir sesle. “İşin en zor kısmını bitirip, elbiselerin hepsini kendime uyacak gibi kestiğim için, bana biraz dikiş işinde yardım edebilirsin.”

Annabel ona bakakaldı, sonra yerdeki kumaşlara baktı ve “Benim elbiselerim” diye bağırdı.

“Ne?” dedi Kate bir kahkaha daha patlatıp. “Hayır, tabii ki senin değiller. Bunları odandaki o sandıkta buldum. Eski pşk şeylerdi, o yüzden kendim için daraltmama aldırış etmeyeceğini düşündüm. İkinizin bana dn giysi vermesinden bunalmaya başlamıştım.”

Annabel yumruklarını sıktı ve öfkeli bakışlarını ona çevirdi. O anda, içinden onu öldürmek geçiyordu. Ablasını saçlarından tutup o sandalyeden kaldırmak ve o sıska boynunu koparmak istiyordu...

“Sorun değil” dedi Seonag hemen. Yerdeki kumaş parçalarını toparlamaya girişti. “Bunları tekrar elbiselere ekleyip tamir edebiliriz. Kimse kesildiklerini bile anlamaz. Sonra...”

“Ha, onlar kestiğim parçalar değil” dedi Kate. Onlar kendi yapağı elbiseler için kullanacağım parçalar. Her elbiseyi kestikten sonra, geri kalan parçaları yaktım. Ama” dedi dalgın dalgın, “sanırım, bu biraz aptalca oldu. Bütün elbiseler çok büyük olduğundan, hepsinden artan parçalarla kendime bir elbise daha dikebilirdim. Neyse.” Omuzlarını silktilti, sonra kaşlarını kaldırdı. “Oturup bana yardım etmeyecek misin?”

“Sana ayardım etmek mi?” dedi Annabel öfkeden burnundan soluyarak.

“Evet. Ne de olsa, kumaş tüccarının kaleye gelmemesi senin suçun. Yoksa ölü bir kadının elbiselerinden kalan parçalar yerine, kendi gardırobum için yeni kumaşlar almanı isterdim.”

“Senin gardırobun için mi?” dedi Annabel ablasının küstahlığına inanamayarak.

“Sadece bir, iki elbiseyle yetinmemi beklemiyorsun herhalde?” dedi Kate yanıtın hayır olduğu barizmiş gibi.

“Senin kendine bir gardırop hazırlamanı bile beklemiyorum” diye kükredi Annabel öfkeyle... Bu kadar öfkelenebileceğini o ana dek bilmiyordu. Öfkeden çıldırmış bir halde olmasaydı, ablasına doğru yürürken içini saran o müthiş kızgınlığın farkına varabilirdi.

“Ama tabii ki bir gardırop hazırlamamı beklemen gerekir.

Sen benim kız kardeşimsin ve artık burası benim evim. Ben de senden...”

“Burası senin evin değil. Burada sadece bir konuksun, Kate” diye hışımla lafını kesti Annabel. “Çok da kötü bir konuksun. Doğru dürüst bir abla gibi davranmaya çalışmış olsaydın, seni burada hoş tutardım, ama şu anda bırak seni ağırlamayı ve giydirmeyi, seni görmek bile istemiyorum.” Dudaklarını sıktı ve kasvetli bir tavırla “Annemden seni geri alacağı haberi bekliyordum, ama artık beklemeyeceğim. Seni geri alıp almayacağı da umurumda değil. Almak zorunda. Ross geri döner dönmez, ondan Waverly’ye yollanman için hazırlık yapmasını rica edeceğim. Seni böylesine bencil, şımarık ve kin dolu bir yaratık olarak yetiştiren kişi o Leydi annen. Artık yarattığı şeyle kendisi yaşayabilir. Benim için, bu iş sona erdi.”

Kate’in gözleri fal taşı gibi açıldı ve suratını ekşitti. “Çektiğim onca sıkıntıdan sonra, bana bunları nasıl söylersin?” diye bağırdı gözyaşları arasında.

“Hepsi doğru” dedi Annabel buz gibi bir sesle. Ablasının gözyaşları onu zerre kadar etkilememişti. “Kocamın evden çıkıp gitmesine, hizmetçilerin dehşet içinde koşuşturmalarına sebep oldun ve beni çileden çıkarmaktan başka bir şey yapmadın. Şimdi, bir de kalkmış, sahip olduğum bütün elbiseleri paramparça ettin.”

“Sahip olduğun bütün elbiseler mi?” dedi Kate hayretle. Sonra, başını salladı. “Hayır. Bunlar o sandıkta duran eski şeyler...”

“Benim sandığımda ve benim yatak odamda” diye susturdu onu Annabel. Öfkesi yine alevlenmişti. “Oraya girmeye hiçbir hakkın yoktu! Sakın bana bunların eski elbiseler olduğunu söylemeye kalkışma, sahip olduğum tek şeyler onlardı.”

“Tamam, senin elbiselerin olduğunu biliyordum” dedi Kate ters ters. “Ama kocan sana bir leydiye layık yeni kumaşlar alsın ve bir gardırop yaptırınsın diye kestim onları.”

“Of, lütfen” dedi Annabel bıkkın bir sesle. “İskoçya’daki ve İngiltere’deki toprakların tamamının en bencil yaratığısın. Yeni kumaşlar alabileyim ve sen bunları kendi gardırobun için kullanabilesin diye bunu yapmış olman çok daha inandırıcı. Hem kumaş tüccarı buraya gelmeyecek dedin, o yüzden başka bir yerden...” Annabel birden durdu ve başını kaldırdı. “Kumaş tüccarı buraya gelmeyecek mi? Neden gelmesin ki?”

Seonag’a baktı, ama yanıt veren Kate oldu.

“Çünkü köpeğin baharat tüccarına saldırdı ve...”

“Jasper ona saldırmadı” dedi Annabel köpeği savunarak.

“Ben sadece duyduklarımı söylüyorum” dedi Kate omuzlarını silkip. “Nedeni her ne olursa olsun, belli ki adam dün sabah buraya geldiği gibi geri dönmüş. Bir odaya tıkılıp aç bırakıldığından şikâyet ediyormuş ve bunu sana ödeteceğini söylüyormuş. Yarası iyileşene dek, köydeki handa kalacağını ve diğer tüccarların hepsine canları değerliyse buraya gelmemelerini söyleyeceğini söylemiş.”

Annabel şaşkınlıkla ablasına baktı ve bunları söylerken gözlerinin parıldadığını fark eder gibi oldu. Kate bu talihsizliğin keyfini çıkarıyor gibiydi. Ama Annabel o sırada bununla uğraşamazdı. Zihni duyduklarıyla alt üst olmuştu. Baharat, kumaş, ıvır zıvır veya kazan satan tüccarlar artık gelmeyeceklerdi.

Gerçi hayatta kalabilmek için ihtiyaç duydukları birçok şey MacKay’de zaten üretiliyordu. Aç kalmazlardı. Tüccarlardan satın aldıkları şeyler, kendi üretemedikleri veya yapamadık-

ları ürünlerdi. Asya'dan gelen ipekli kumaşlar ve baharatlar, Rusya'dan gelen kürkler, Fransa'dan genle tuz ve şarap veya Flanders'tan gelen duvar halıları gibi. Bu liste böyle devam ediyordu. Bunlar aslında lükstü, gerçekten gerekli değildi, ama insan bunlara alışınca... Annabel Angus'un kullanması için aylarca veya senelerce baharatsız kaldıklarını düşünemiyordu. Korkunç bir durumdu.

Hayla kırıklığıyla Seonag'a döndü. "Bunlar doğru mu?"

Seonag ilk önce ne diyeceğini bilemedi. Başını sallayıp, üzüntüyle "Çok üzgünüm, Leydim" dedi. "Ben..." Nefesini dışarı bırakıp iç çekti ve bir itirafta bulundu. Son saldırıdan ve ablanın gelişinden sonra, ben..." Suratin ekşitti. "Adamı tamamıyla unuttum."

Kate'ten alaycı bir ses yükseldi ve kaşlarını kaldırıp Annabel'e baktı. Adeta, bunu yanına mı bırakacaksın, der gibi bakıyordu. Annabel ona aldırış etmedi. Seonag'a kızmayacaktı, çünkü kendisi de adamı tamamıyla unutmuştu. Seonag'ı nasıl kendisinin de yaptığı bir şey için cezalandırabilirdi?

Annabel hızla arkasını döndü ve odadan çıktı; üstündeki kumaşın bir pelerin gibi ardından dalgalanışını da umursamadı. Aklından bir sürü şey geçiyordu. Ne yapması gerekiyordu? MacKay'in tüccarlar tarafından yasaklı bir yer olarak görülmesine izin veremezdi. Yüce Tanrım, dedi içinden. Ross bunu duyunca, onun yüzünden büyük bir hayal kırıklığına kapılacaktı.

"Onu öldürmene yardım edeceğim" dedi Seonag peşinden ana yatak odasına girip kapıyı kapatırken.

Annabel bunu duyunca durup düşündü. Hizmetçisinin neden söz ettiğini anlaması birkaç saniye sürdü. Buna şaşırdı, çünkü daha birkaç dakika önce, onun da aklından ablasını bir güzel gırtlaklamak geçmişti. İşin aslı, Kate ona aşığıyla ka-

çarak, Annabel'in istediğini bile bilmediği her şeyi bilmeden vermişti.

Ama artık Annabel'in sahip olduğu her şeyi yerle bir etmek istiyor gibiydi. Gerçi tüccarla ilgili haber, Annabel'in aklından Kate'le ilgili endişeleri çıkarmıştı. Açıkçası, ablasına yaptığı saçmalıklara tahammül edemeyene, vicdanı onu kovup başka bir yere yollamakla rahat edene dek katlanmak zorundaydı. Kate birazcık bile iyi ve daha az bencil bir insan olmaya çalışmış olsaydı, biraz daha nazik davranabilseydi... Eh, o durumda Annabel ona katlanır ve her zaman yanında tutardı. Ama Kate tıpkı kocasına dokunup sürtünmekten, hizmetçilere kötü davranmaktan ve Annabel'e işkence etmekten hoşlanan bir yabancı gibiydi. Hem de onu çıplak elleriyle gırtlaklamasını ve başrahibe tarafından cehenneme yollanmasını istemesine neden olacak kadar.

"Herkeseyi gencin geri geldiğini söyler, sonra cesedini Angus'un bahçesine gömeriz" dedi Seonag. Sonra, dudaklarını büzdü. "Hatta bize o bile yardım edebilir. Ablan yemeklerinden o kadar çok şikâyet edip adama hakaret etti ki, aşçı şu anda onu kesip biçmeye hazır..."

"Seonag" dedi Annabel bıkkın bir sesle. "Kate şu anda en küçük sorunuzuz."

Hizmetçi kadın hayretle ona baktı. "Çıldırдың mı? Elbiselerini mahvetti, Lordumu evlilik yatağından apar topar çıkardı ve..."

"Evet, ama Kate annemiz onu geri almaya razı gelince buradan gidecek. Ama..."

"İyi de, bu konuda hiç acele etmiyor anlaşılan" dedi Seonag tiksintiyle. "Bence o da onu en az bizim kadar istemiyor ve bunu söylemek yerine, hiç yanıt vermeyecek."

Annabel bunu duyunca içini kötü bir his kapladı, “Asıl mesele, Kate’in geçici bir sorun olması” demekle yetindi. “Tüccarları kaybedersek, senelerce, hatta onlarca sene kaleye uğramayabilirler. Sonra, geri geldiklerinde şimdikinden de yüksek ücretler isterler, çünkü onlara muhtaç olduğumuzu bilirler.”

“Evet, ama ya annen Kate’i geri almak istemezse?” dedi Seonag. Belli ki, o anda bundan başka bir şey düşünemiyordu.

Annabel sıkıntıyla alnını ovuşturdu ve başını salladı. “Eh, o zaman yine onu öldürmeme yardım etmeyi teklif edersin” diye espri yaptı. “Belki ikinci teklifte kabul ederim.”

“Peki” dedi Seonag rahatlayarak. Öfkesi biraz diner gibi oldu. Sonra, ciddi bir ifadeyle “Tüccarlar konusunda ne yapacağız?” diye sordu.

“Hana gidip, ona rüşvet vermem gerekecek” dedi Annabel suratını asarak.

“Neyle?” diye sordu Seonag endişeyle.

“Bir tüccar en çok neden hoşlanır?” diye sordu Annabel aynı ifadeyle. “Para.”

Seonag kaşların çatı. “Lordum buna izin verir mi?”

“Kocam bana kalenin Leydisi olarak yetki verdi. Dilediğim harcamayı yapabilirim” dedi Annabel kocasının bunu yaptığı anı hatırlayarak. Buna minnettar kalmıştı. “Ayrıca, çeyizimin karşılığı olan parayı da verdi ve bunu kendime yeni bir gardirop oluşturmam için kullanmamı söyledi. Ayrıca, Kate konusunda da kararı tamamıyla bana bıraktı. Gerek kalırsa, bu paranın bir kısmını tüccara rüşvet vermek için kullanabilirim.”

Seonag biraz rahatlayarak başını salladı, ama hala endişeli gibiydi. Sonra, düşünceli düşünceli “O halde, tek sorunumuz, Gilly’yle Marach’ı atlatıp, köye gitmen” dedi. “Hala seni kale-den dışarı bırakmamak için emir altındalar.”

“Evet” dedi Annabel suratını buruşturarak. Adamlar Ross kendine geldiğinden beri, yine onu her yerde izlemeye başlamışlardı. Gerçi Ross baygın yataarken de izlemişlerdi, ama o zaman Annabel en azından canını çok sıktıklarında gitmelerini emredebilmişti. Ama artık iki adam gölgesi haline gelmişlerdi.

“Sana bu konuda yardımcı olabilirim” dedi Kate. İki kadın birden açık yatak odasının kapısının orada dikilen Kate’e baktı.

Annabel neredeyse kapıyı çalmadan içeri girdiğine kızacaktı, ama sadece kaşlarını çatı. “Gilly’yle Marach’ın kapıyı çalmadan içeri girmene izin verdiklerine şaşırdım. Ne kadar da iyi nöbet tutuyorlar.”

“Koridorda değiller” dedi Kate kapıyı kapatarak.

Annabel buna şaşırdı. “Acaba neden? Sabahları hep orada beklerler.”

“Ha... Şey” dedi Seonag suratını biraz ekşitip. “Sen ablanın odasına giderken, yukarı çıkıyorlardı. Ama koridorda çıplak koştuğunu görünce, arkalarını döndükleri gibi aşağıdaki masalara gittiler.” Başını hafifçe yana eğdi ve düşünceli bir ifadeyle “Sanırım, Lordum onlara banyo alırken yanında olmaları gerektiğini düşündüklerini duyduktan sonra ne zaman yanında olabilecekleriyle ilgili bazı talimatlar verdi” dedi.

Annabel bunun mümkün olduğunu düşündü, ama Kate’e döndü. Ne diyeceğini dinleyecekti, ama ona hala çok kızgın olduğundan, pek de iyi bir fikirle çıkageleceğini düşünmüyordu.

“Bir kere, özür dilemek istiyorum, Annabel.”

Annabel kaşlarını kaldırdı. Esas olarak, bu sözlere değil, Kate’in ciddi ses tonuna şaşırmıştı. Ablası en sızlanıyor, ne de ağlıyordu; konuşmaya devam ettiğinde de gayet ciddi ve samimi gibiydi.

“Ne yazık ki, kıskançlıktan ne yaptığımı bilmiyordum.”

“Neyi kıskandın?” diye sordu Annabel hayretle.

Kate bu soruya gözlerini devirdi. “Sence ne olabilir, Bel...” Bu eski lakabı ağzından kaçırdığını fark edince sustu. Bunu ilk kez yapıyor olmalıydı. İç çekti, içine derin bir nefes alıp devam etti. “Grant’le kaçarak, kalbimin sesini dinledim, ama her şey mahvoldu. Bu işi yeteri kadar düşünmediğim belli. Ben...” Yine iç çekti. “Neyse, ne düşündüğüm önemli değil. Sonuç olarak, artık kendinden sosyal olarak düşük seviyeli birisiyle kaçmış, sonra bir çöp parçası gibi atılmış, mahvolmuş bir kadınıym. Bir evim ve kocam yok; senin yardımseverliğine bağlıyım ve birçok kişi arkamdan bana gülüyor.”

Kate duraksadı, belki de Annabel’in bunlara itiraz etmesini bekledi, ama Annabel dilini tutup, ablasının sözlerini tamamlamasını bekledi.

“Bu arada, sen benim evlenmem gereken erkekle evlendin ve ben öylesine aptalca davranmasaydım, sahip olacağım hayata sahip oldun. Bir kaleyi yönetmekle ilgili hiçbir bilgin olmadığı halde, burayı idare ediyorsun. Hizmetçileri nasıl idare edeceğini bilmediğin halde, bunu yapıyorsun ve öyle bir yapıyorsun ki, sana bayılıyorlar. Bir evin, paran, kocan ve seni seven insanlar var.” Dudaklarını sıkıp başını salladı. “İstediğim her şeye sahipsin ve işin en kötü yanı da bunlara ben elimin tersiyle ittiğim için sahip oldun.” yine başını salladı. “Öfkeliyim ve bu yüzden herkese ters davranıyorum” dedi. “Ama kendime ve aptallıklarına öfkeli olduğum halde, hıncımı senden çıkarıyordum.” Kate sustu ve içine derin bir nefes daha çekti. “Bu yüzden çok üzgünüm, Beni günün birinde affedebileceğini umuyorum.”

Annabel bir süre bir şey söylemedi, ne diyeceğini bileme-

di. Ablasının hatalarını fark ettiğine artık farklı davranacağına inanmak istiyordu, ama ona güvenmesi biraz zaman alacaktı. Ama dediklerini yapması güzel olurdu. Belki o zaman, gerçek bir ilişki kurabilirlerdi. Yine bir ablası olmasını isterdi, ama Kate'in daha önceden sergilediği bencilliğin ve kötü davranışların bir anda silinip gideceğine inanmak zordu.

En sonunda, sadece “Ben de öyle umuyorum” dedi.

“Leydimin köye gitmesiyle ilgili ne düşündün?” diye sordu Seonag iki kız kardeş birbirlerine öylece bakarken.

Kate hizmetçi kadına baktı, suratında bir an için kadın bu soruyu sordu diye öfkeli bir ifade belirdi. Ama sonra öfkesi din-di ve “Gilly’yle Marach’a masalarda rahatlarına bakabileceklerini, çünkü benim kestiğim elbiseleri dikmekle uğraşacağımızı söyleyeceksin. Sonra, o sandığı köye Effie’ye yollayacaksın” dedi Annabel’in elbiselerini almadan önce kullanılan sandığı işaret ederek. “Bunun içindeki elbiselerin çok kötü durumda olduğunu ve işe yaramayacağını, ama Effie’den tamir edilip edilmeyeceklerine dair fikir almak istediğini söyleyeceksin.”

“Effie artık kalede çalışıyor” dedi Seonag kaşlarını çatıp.

“Bu sabah gelmedi” dedi Kate hemen. “Odama gelen hizmetçi kız, onun kendisini iyi hissetmediğini söyledi.”

“Dün de pek iyi gözüküyordu” dedi Annabel Seonag suratını asınca. “Düzelmediği takdirde, evinde kalıp dinlenmesini söylemiştim. Sanırım, hala hasta.”

“Ha, peki” diye başını salladı Seonag.

Annabel ablasına döndü ve “Hala kaleden nasıl çıkabileceğimi anlayamadım” dedi.

“Sandığın içinde sen olacaksın” dedi Kate.

“Aa, olmaz” diye itiraz etti Seonag.

“Olur” dedi Kate. “kusursuz bir plan. Sen ve ben burada kalıp, Annabel’in yokluğunu ört bas edeceğiz. Arada bir gü-lüp, buradaymış gibi onunla konuşacağız. Bu sırada, sandığın aşağı taşınmasını ve arabaya yerleştirilmesini, sonra da köye götürülüp Effie’nin evine yollanmasını sağlayacağız. Adamlar gittikten sonra, Effie sandığı açacak ve Annabel çıkıp handa tüccar adamlarla görüşebilecek. Orası pek uzak değil.”

“Köyde her yer birbirine yakın zaten” dedi Seonag keyifsiz bir tavırla. “Ama buraya nasıl geri dönecek?”

“Fingal’ın ya da başka birisinin onu geri getirmesini isteye-bilirsin” dedi Kate kayıtsız bir tavırla. “Eminim ki, bunu seve seve yapacaktır. Hem buraya kadar gelmişken, bedavaya ye-mek yemiş olacak.”

Annabel bir şey söylemeden ablasına baktı. Belli ki, davra-nışlarını düzeltme çabalarına insanlara hakaret etmemek dâhil değildi.

“Bilemiyorum” dedi Seonag tereddütle.

“Bir şey bilmene gerek yok” dedi Kate ters ters. Sonra, kaş-larını kaldırıp Annabel’e baktı. “Ne dersin?”

“İşe yarayabilir” dedi Annabel alçak sesle. “Aklıma daha iyi bir şey gelmediği kesin.”

“Güzel” dedi Kate gülümseyerek. Birden, daha mutlu, genç ve rahat bir kızmış gibi göründü. “O halde, Seonag aşağı kata inip hizmetçilere sandığı almalarını söylerken, sandığın içine gizlensen iyi olur.” Seonag kapıya giderken “Gilly’yle Mara-ch’a dikiş dikeceğimizi söylemeyi unutma” dedi. “Rahatlarına bakabilirler. Effie hazır evdeyken, ona hizmetçilerle tamir edi-lecek elbiselerle dolu sandığı yollayacağım da söyle.”

“Ne diyeceğimi biliyorum” dedi Seonag bıkkın bir tavırla kapıyı açarken.

“Hı-hı” dedi Kate sandığa gidip kapağını açarak. “İçine gir, kardeşim. Hizmetçiler bunu gelip almadan, seni gizlese iyi olacak.”

Annabel bir an içi sandığa sığmayacağını ve başka bir plan yapmak zorunda kalacaklarını umdu. Bir arabanın arkasında sarsılarak köye kadar giderken, havasız sandığa mahsur kalma fikri ona pek hoş gelmiyordu. Ama köy uzak değil, diye düşündü büyük sandığın içine kıvrılırken. Kate kapağı kapattı.

Annabel bunun gerçekten de kısa bir yolculuk olmasını umuyordu. Daha önceden, dar yerler onu rahatsız etmemişti, ama sandık gerçekten de ayrı bir olaydı. Öylesine sıkışmıştı ki, nefes almakta bile güçlük çekiyordu. Kate kapağı hemen açınca ve doğrulabilince, derin bir oh çekti.

“Ben de bu arada kapıyı gözetleyip Seonag’ın yukarı çıkışını izleyeceğim. Böylece, hizmetçiler içeri girmeden önce, sandığa saklanacak kadar vaktin olur” dedi Kate kapıya gidip.

“Teşekkür ederim” dedi Annabel. Sonra, sandıktan çıktı ve yatağın diğer tarafındaki, odanın köşesinde duran daha ufak bir sandığa gitti. Ross mücevherleri ve paraları bu sandıkta muhafaza ediyordu. Bunun içinde, ayrıca babasının ona çeyiz olarak verdiği paralar da vardı. Kate’in olması gereken çeyiz, sandığın en üstünde duruyordu. Annabel bu paralardan sadece birazını alıp tüccara rüşvet olarak vermeyi düşünmüştü, ama Kate birden “Geliyorlar” dedi. “Seonag’ın yanında iki tane iri yarı adam var. Çabuk. Hemen sandığa gir.”

Keseyi yanına alan Annabel ufak sandığı kapattı ve telaşla diğer sandığın içine girip kıvrıldı. Kate de hemen koşup kapağını kapattı.

Sonra, Annabel beklemeye koyuldu... Bekledikçe bekledi. Aklından bir tek insan rahatsız bir durumda olduğunda zama-

nın ne kadar ağır geçtiği geçiyordu. Çünkü konuşma seslerini duyana dek, aradan çok uzun süre geçmiş gibi gelmişti. Önce Seonag'ın, sonra Kate'in sesini duydu. Birkaç saniye sonra da erkek sesleri duydu ve sandık birden kaldırılıp sallanınca, Annabel nefesini tuttu.

Adamların merdivenlere ne zaman vardığını da anladı, çünkü birden sandığın içinde baş aşağı olmuştu. Gövdesi de o yöne doğru kayınca, başını sandığın yan tarafına çarptı. Sandık tekrar düzleşirken, canının acıdığını hissetti. Ama birkaç saniye sonra, bu acının bir araba olduğunu düşündüğü yere tıklılırken hissettiği acıyla kıyaslanamayacak kadar önemsiz olduğuna karar verdi. Tüm bedeni sarsılıp savrulmuştu. Bağımamak için, para kesesini ısırmak zorunda kaldı.

Köye yaptıkları yolculuk, sandığın taşınmasına kıyasla çok rahat geçmişti. Kıvrıldığı yerde rahat değildi ve yol uzun sürmüş gibiydi, ama en azından baş aşağı kalmamış, oradan oraya savrulmamıştı. Araba durunca, kendisini olacıklara hazırladı, ama bir şey olana dek aradan birkaç dakika geçti.

Annabel bir süre sonra, ayak seslerini andıran boğuk seslerle bir erkek sesi duydu. Bunun ardından, Effie'nin daha tiz sesini duydu. Tabii, adamlar önce kapıyı çalıp neden geldiklerini söylemiş olmaları diye düşündü Annabel. Derken, tekrar baş aşağı oldu ve sandık arabadan indirildi. Ama bu sefer o şekilde uzun süre kalmadı ve Effie'nin kulübesine taşınırken, sandık hafifçe sallandı.

Annabel ısırdığı para kesesini ağzından çekmeye hazırlandı ve sandık küt diye yere koyulurken hafifçe inledi. Keseyi ağzından çekti ve neler olduğunu duyabilmek için kulak kesildi. Ayak seslerinin uzaklaştığını ve kapının kapandığını duydu, ama sonra etrafa bir sessizlik çöktü... Dahası, sessizlik epey uzun sürdü.

Effie'nin sandığı hemen açmayabileceğini düşündü. Ya saatlerce onu orada bırakırsa ne yapacaktı? Bunu düşünmek bile istemedi. Dudağını ısırды, ama sonra "Effie?" diye seslendi.

Sessizlik devam etti, ama bu sefer daha farklı bir sessizlik yaşadığını, kadının sesi duyduğunu fark etti.

"Effie, korkma, benim. Leydi MacKay" dedi daha yüksek sesle seslendi.

"Leydim?" dediğini duydu kadının boğuk bir sesle. "Neredesiniz?"

"Sandıktayım, Effie. Açabilir misin, lütfen?"

"Sandık... Orada en işiniz var?" Kadının sesi yaklaştıkça daha yakından geldi.

"Beni dışarı çıkardığında, hemen anlatacağım" dedi Annabel.

"Tabii, hemen... Anahtar nerede?"

"Ne?" dedi Annabel şaşkınlıkla.

"Sandığın kilidini açabilmek için anahtara ihtiyacım var" dedi Effie. Sandığın içinde yer olsaydı, Annabel'in ağzı şaşkınlıktan açık kalırdı.

"Kilit yok. Effie. Sadece kapağı kaldırıp açman gerek."

"Hayır. Üstünde bir kilit var" dedi kadın.

"Kate, seni sersem" diye mırıldandı Annabel tiksintiyle. Bunun kazara mı olduğunu, yoksa ablasının ondan intikam almak için mi sandığı kilitlediğini düşündü.

"Ne dediniz?" diye sordu kadın.

"Bir şey yok" diye homurdandı Annabel.

"Peki." Kısa bir sessizlik oldu. "Ne yapmalıyım?" Nalbandı

çağırayım mı? Fingal muhtemelen bunu...” Kadın lafının ortasında duraksadı ve “Bir dakika, Leydim” dedi. “Kapıda birisi var. Burada bekleyin, hemen geliyorum.”

Annabel kaşlarını çattı. Sandığın içinden çıkamayacağına göre, beklemekten başka bir şey yapamam zaten diye düşündü öfkeyle. Sonra, Effie’nin uzaklaştığını, ayak seslerinin hafiflediğini duydu. Birkaç saniye sonra, yine sesler geldi ve yere küt diye bir şeyin çarptığını duydu. Dikkat kesilerek, neler olduğunu anlamaya çalıştı ve birisi sandığı yumruklayınca, korkudan irkildi.

“Nasılsın, kardeşim?” dedi birisi.

“Kate?” dedi tereddütle.

“Evet.”

Annabel derin bir oh çekti. Kate onu yanlışlıkla kilitlediğini fark edip, bir şekilde gizlice kaleden çıkmış ve hemen yanına gelmiş olmalıydı. “Şükürler olsun. Ben de tam...”

Sandığın kapağı biraz aralanıp, içeri ışık sızınca ve gözleri kamaşınca sustu. Gözlerini hızla kırıştırarak ışığa alışmaya çalıştı ve hafifçe iç çekti. Tekrar görmeye başlayınca da gülümsemedi. Ama gülümsemesi aniden silindi. Ablası suratında kocaman bir gülümsemeyle sandığın üstüne eğilmişti. Annabel arkasında duran adamı görünce, gözleri dehşetle irileşti. Ona tekrar tekrar saldıran adam olduğunu fark etti.

“Belly, kocam Grant’le tanıştırayım seni” dedi Kate neşeyle. “Grant, bu da benim şişko ve çirkin kız kardeşim.”

“Kocan mı?” dedi Annabel titrek bir sesle.

“Evet. Ne kadar yakışıklı, değil mi?” dedi Kate sırtarak. Sonra, gülümseyerek “Haydi, seni oradan çığlık atmadan ve birilerinin dikkatini çekmeden çıkarmamız gerek” dedi. “O

yüzden... İyi uykular, Belly.” Kate bunları tatlı bir ses tonuyla söyledikten sonra. Annabel’in görmeye fırsat bulamadığı ama gayet iyi hissettiği bir şeyi kafasına indirdi. Onu tek bir darbe, de bayıltacak kadar sert vurmuştu.

Bölüm 16

“Benimle geri döndüğünüz için teşekkürler” dedi Ross, Bean’le ve Giorsal’la birlikte iç kale avlusuna atını sürerken. Kız kardeşine baktı ve “Annabel seni seviyor, tavsiyelerine kulak verecektir” dedi.

“Sana hala güvenmiyor mu yani?” diye sordu Bean merakla.

“Hayır, öyle demek istemedim” dedi Ross. “Annabel bana güveniyor, ama bu durumda kız kardeşlerin ilişkisini anlamayan kalpsiz bir erkek olduğumu düşünebilir. Giorsal hakkındaysa öyle düşünmez.”

“Ama benim değil, senin kız kardeşin var” diye güldü Giorsal.

“Evet, ama sen bir kadınsın” dedi Ross. “Annabel’in de bu durumu çözebilmek için bir kadının tavsiyesine ihtiyacı var... Yoksa suçluluk duygusuyla hareket edecek ve hepimiz bu yüzden hayatımızın geri kalanında mutsuz olacağız.”

“Sence gerçekten de ablasının hep sizinle kalmasına izin verecek mi?” dedi Bean. “Anlattıklarına bakılacak olursa, ablası bir kâbustan farksız.”

“Evet, ama yine de ablası” dedi Ross ahırlara yaklaşıp yavaşladıklarında. “Hem Annabel Kate için planlanmış olan

hayatı yaşarken, Kate'in hayatı darmadağın olmuş durumda. Annabel'in bu yüzden kendini suçlu hissettiğini ve ablasını bu yüzden hemen göndermediğini düşünüyorum.”

“Hayır” dedi Giorsal kararlı bir sesle. “Bu hayat asla Kate için planlanmış olamaz. Buradaki hayat uygun değil. Senin ve Annabel'in birlikte olması kaderin bir işi.”

“Ben de öyle düşünüyorum” dedi Ross. “Tek yapmamız gereken, Annabel'i de buna ikna etmek.”

“Merak etme, ağabey. Öğleye kalmaz, tüm sorunlarını çözeriz” dedi Giorsal sırtarak.

“Umarım” diye mırıldanan Ross atından indi ve hayvanı ahırdaki bölmesine götürdü. Ross Giorsal'ın Annabel'i kendisini suçlu hissetmemesi ve ablasının bakıcısı olmadığı konusunda ikna edememesinden korkuyordu... Bu durumda, araya girmesi ve Kate'i karısının isteği dışında geri yollaması gerekecekti. Karısıyla bu tür bir anlaşmazlık yaşamak istemiyordu, ama o İngiliz kadının karısını mutsuz etmesine izin vermeye de hiç niyeti yoktu. O kadını kısa sürede kaleden yollamazsa, bir gece karısına sürekli olarak ‘Belly’ dediğinde veya kilosu yüzünden onu kötü hissettirdiğinde, onu gırtlaklayacağından ürküyordu.

Ross başını sallayarak bölmenin kapısını kapattı ve kız kardeşiyle kocasını kaleye götürdü. Öyle ya da böyle, bu sorunun o gün bir çözüme kavuşmasını istiyordu. Kate'in o gün gitmesi gerekme de bu harika olurdu, ama en azından kısa bir süre sonra gideceğini ve evinde tatsızlık yaratamayacağını bilmek istiyordu. Onunla değil de, Annabel'le evlenmiş olması gerçekten de büyük bir şanstı.

Ross, Giorsal'la Bean'i içeri soktuğunda, Gilly ve Marach yemek masanda oturuyorlardı. Biraz endişelenerek, derhal yanlarına gitti.

“Neden burada oturuyorsunuz? Karım nerede?”

“Seonag’la ve o İngiliz kaltağıyla yukarıda dikiş dikeyor” dedi Gilly.

“Hayır, Kate az önce rahiple konuşmaya gitti” dedi Marach Gilly’ye Kate’in yukarıda olmadığını hatırlatarak. Sonra, Ross’un içi rahat etsin diye “ama hemen geri gelecekmiş” dedi.

“Aman ne güzel” dedi Giorsal ağabeyinin ona baktığını görünce. Sırttı ve “Annabel’in ablasıyla tanışmayı dört gözle bekliyorum” dedi açıklama yapma gereği duyarak.

“Yok” dedi Gilly. “Dört gözle bekleyecek hiçbir şey yok. Hatta burada olmadığı için şükretmeniz gerek. Kadın bir kâbustan farksız.”

“Hımm, şimdi onu daha da çok merak ettim” dedi Giorsal gülüp. Merdivenlere giderek “Otur da kocamla bir şeyler iç, ağabey” dedi. “Ben her şeyi hallederim.”

Ross buna homurdanarak yanıt verdi, ama kız kardeşinin yukarıya çıkışını, koridorda ilerleyip uzaklaşışını izledi. Bean’e dönüp “Bira?” dedi.

“Olur. Kulağa...” Giorsal yukarıdan onlara seslenince, lafını tamamlayamadı ve yukarı baktı. Hala ayakta olan Ross, merdivenlere ilk koşan kişi oldu. Bean, Gilly ve Marach da peşinden gittiler ve telaşla Ross’un karısıyla paylaştığı odaya yöneldiler. Ross içeri girdiği anda, olanları fark etti.

Seonag başından kanlar akar bir halde yerde yatıyor, kanı sazarları lekeliyordu. Ama Annabel içeride değildi. Ross hızla adamlarına döndüğü anda, Bean hizmetçi kadını kaldırmaya çalışan Giorsal’a yardım etmek için yanına gitti.

“Annabel’in Seonag’la birlikte burada olduğunu söylemiştiniz” diye bağırdı Ross adamlarını suçlar gibi.

“Öyle, daha doğrusu öyleydi” dedi Gilly. Marach da içeri girip etrafına bakındı. “Ama buradan çıkan tek kişi ablaş oldu.”

“Belli ki, öyle olmamış” dedi Ross asabi bir sesle. Seonag’ın başına çömelmiş olan Giorsal’la Bean’e baktı. “Dur, mu nasıl?”

“Kötü bir darbe almış” dedi Giorsal alçak sesle. “Ama yanına ilk çömeldiğimde kıpırdar gibi oldu. O yüzden, iyileşecek sanırım.”

“Lordum?”

Ross Marach’a baktı ve adamının değerli şeylerini muhafaza ettiği ufak sandığı karıştırdığını görünce kaşlarını çatı... Sandık açık duruyordu.

“Burada bir şey olması gerekiyor muydu?”

“Ne?” dedi Ross nefessiz kalmış gibi; soruyu duyunca şok geçirmişti. Derhal doğrulup Marach’ın yanına gitti ve boş sandığa baktı. Bir an için, başının döndüğünü hissetti. Marach onu kolundan tutup düşmesini engelledi.

“İyi misiniz, Lordum?”

“Lütfen, bana düşündüğüm şeyin doğru olmadığını söyle” dedi Bean yanından. “Öyle mi?”

“Öyle” diye kükredi Ross.

“Kahretsin” dedi Bean.

“Zorla açılmış gibi değil” dedi Marach sakın sakın ufak sandığı ve kilidini incelerken. “Bir anahtarla açılmış gibi.”

“Karımda bir anahtar vardı” dedi Ross.

“Ondan şüphelenmiyorsun herhalde?” dedi Bean kaşlarını çatıp.

“Hayır. Ama kalenin Leydisi olarak bir anahtarı var ve şu anda burada değil.”

“Yani, sence...”

“Ondan şüphelenmediğimi söyledim ya!” dedi Ross sabırsızlıkla. “Başına ne gelmiş olabileceğinden endişeleniyorum. Seonag baygın, anahtarın da karımdan alındığı belli, ama Annabel nerede?” diye sordu sert bir sesle. Sonra, Gilly’yle Marach’a baktı ve “Odayı arayın” diye emretti.

İki adam tamam der gibi başlarını sallayıp tam bunu yapmaya giriştiler, ama odada bakabilecekleri bir tek yatağın altı kalmıştı. İkisi de dizlerinin üstüne çöktü, ama derhal doğrulup başlarını salladılar. Ross sıkkın bir halde arkasına döndü, ama sonra birden yine onlara baktı. “Bu kattaki diğer odaları da arayın. Aşağı inmemiş olabilir, diğer odalardan birine girmiştir belki.”

“Tamam, bakalım” dedi Gilly. “Ama yemin ederim ki, gözümüz bu kattaydı, Lordum. Karınız bu odadan çıkmadı. Kapıdan çıkmadı. Dışarı çıkan tek kişi Kate’ti.”

“Bir de eteğinin altına sakladığı paralar ve mücevherler tabii” dedi Bean keyifsizce. “Bunun ardında o kadın varsa, Annabel’in nerede olduğunu da biliyordur.”

“Sandık” dedi Marach birden.

“Boş” dedi Ross aksi bir tavrıla. “Gidip Kate’i ara, Gilly, sen de...”

“Hayır, o sandık değil” dedi Marach. “Elbiselerin olduğu sandık.”

Ross onun neden söz ettiğini anlamamıştı, ama Gilly’nin anladığı belliydi. Düşünceli düşünceli başını salladı. “Evet. Sandığın içinde olabilirdi. Biz bir şeyden şüphelenmeden, onu buradan çıkarmış olabilirler.”

“Neden söz ediyorsunuz?” diye sordu Ross, ama soruyu sorarken Annabel’in elbise sandığının orada olmadığını fark etmişti. “Yatağın ucunda duran sandık” dedi.

“Evet. Seonag sandığı köye, Effie’ye yolladıklarını, tamir olup olmayacaklarına dair fikir isteyeceklerini söylemişti” dedi Marach.

“Effie artık kalede çalışıyor” dedi Ross kaşlarını çatıp.

“Evet, ama hasta olduğu için bugün gelmedi” dedi Gilly.

“Siz de Leydimin, tatlı Annabel’imin hasta olan bir kadına iş mi yollayacağın sanıyorsunuz?” dedi Ross hayretle.

İki adam da bunu duyunca şok geçirdiler. Yanıt vermiş kadar oldular. Hiç o bakış açısından düşünmemişlerdi ve bir hata yaptıklarını fark etmişlerdi. Ross arkasını döndüğü gibi kapıya yöneldi.

“Ben de seninle geliyorum” dedi Bean derhal peşine takılarak.

“Hala odaları arayıp Kate’i bulmamızı istiyor musunuz, Lordum?” diye sordu Marach peşinden gelerek.

Ross kapıda duraksayıp bunu düşündü. “Evet, ama elinizi çabuk tutun. Araştırmanız bitince de yardıma ihtiyacımız olabilir diye hemen aşağı gelin” dedi.

Odalara aramanın boşa olacağını tahmin ediyordu, ama her ihtimale karşı baksalar daha iyi olacaktı. Ross o kattaki odaların aranmasını istemezse ve sonradan Annabel’i baygın bir halde o odalardan birinde bulurlarsa, kendini asla affetmezdi.

“Beni merak etmeyin. Ben burada kalıp Seonag’a bakarım” dedi Giorsal da sıkın bir sesle.

“Güzel. Teşekkür ederim” dedi Ross peşinden adamlarla çıkarken.

“Bizimle gelmek istiyor sanırım” dedi Bean aşağı inerlerken.

“Evet” dedi Ross. “İstersen, Seonag’ın yanında durması için hizmetçilerden birini yukarı yollayabilirsin.”

“Hayır” dedi Bean kararlı bir tavırla. “Kız kardeşin kendi güvenliğini asla düşünmez. Orada kalması daha iyi.”

Ross evet der gibi başını salladı. O da aynı şeyi düşünüyordu.

Annabel gözlerini daracık bir yerde güçlükle nefes alırken karanlığa açtı. Hissettiği rahatsızlık, ona hala sandığın içinde olduğunu söylüyordu, ama sandığın içinde hiç hava kalmamış gibiydi. Sandığın kapağı üstüne ilk kapandığında, içerisinin karanlık olduğunu düşünmüştü, ama bir yerinde çatlak olması gerektiğini fark etti. Çünkü o anda gerçek karanlığın en olduğunu anlamıştı. Etrafı hem zifiri karanlıktı, hem de çok sessizdi. Annabel bir an için sandıkla birlikte diri diri gömüldüğünden korktu.

Tam bunu düşünerek paniğe kapılmak üzereydi ki, sesler duydu. İlk başlarda uzaklardan gelen sesler giderek arttı ve yakınlaştı. Ayak sesleri olduğunu anlayınca, onu kurtarmak için birilerinin geldiğini umdu. Bir daha asla kendi rızasıyla bir sandığa veya daracık bir yere girmeyecekti. Bunu yeteri kadar deneyimlediğini düşündü. Sonra, sandığın kilidinin açıldığını fark etti ve beklemeye koyuldu. Bu sefer, kapak açıldığında, içeri aniden ışık hücum etmedi ve Annabel bunun bir kâbus olduğunu düşündü. Ama birisi onu kollarının altından kavradı ve dışarı çıkardı. Ancak o zaman nerede olduğunu gördü. Bir ahırın daha karanlık bir köşesindeydi... Carney’nin ahır olduğunu fark etti. Saldırıya uğramadan önce, Ross’la seviştikleri büyük binayı tanıdı. Dikkatini onu sandıktan çıkaran adama

verdi: Seyis Grant. Nedense, yaptığı işten dolayı onun ince uzun bir çocuk olduğu izlenimine kapılmıştı, karşısındaki iri yarı adam gibi birisi olduğunu asla düşünmemişti. Bu kadar iri birisine 'seyis çocuk' denmemesi gerektiğini düşündü ve odasındaki sandıktan telaşla aldığı keseyi onun kaptığını görünce "Hey!" diye bağırdı.

"Sessiz ol" diye uyardı onu Grant. "Ses çıkarmamaya ve onu kızdırmamaya çalış. Kate öfkелendiğinde, hiç makul davranmaz."

"Sen İskoç'sun" dedi Annabel şaşkınlıkla. Alçak sesle konuşmaya gayret etti. Çan çiçekleri tarlasında, saldırganı onunla konuştuğunda onun İskoç olduğunu anlamıştı, ama bu bilgiyi onun aynı zamanda İngiltere'deki bir ahırıcı başının seyis oğlu olmasıyla ve Kate'le kaçtığı olayıyla bağdaştıramıyordu. O ana dek, Kate'in aşığının İngiliz olduğunu düşünmüştü.

"Evet. Baban babamı bir at yarışında Ferguson ailesinden kazandı" dedi Grant alçak sesle. "Yedi sene önceydi. Çok küçüktüm."

"Şimdi kaç yaşındasın?" diye sordu Annabel.

"On yedi" dedi genç yine fısıldayarak.

Annabel'in gözleri irileşti. Düşündüğünden de gençti, ama iri yarı bedeni yaşını ele vermiyordu. Ayrıca, kız kardeşinden de beş yaş küçüktü.

"O zamandan beri. Waverly'de yaşıyoruz" dedi Grant. "Daha doğrusu, ablana âşık olmak ve onun da beni sevdiğini sanmak gibi bir hata yapana dek, orada yaşıyordum."

"Seni sevmiyor mu?" dedi Annabel. "Seni sevdiğini, ama onu terk ettiğini iddia ediyor."

"Onu terk ettiğim yalanını sadece onu kaleye sokabilmek

için uydurduk” dedi Grant bıkkın bir sesle. “Ablan kendinden başkasını sevmez.”

“O halde, onu terk et” dedi Annabel hemen. “Bir at bile çalmayan bir insanın, adam kaçırmayla da işi olmaz. Başını daha da büyük bir derde sokmadan önce, onu terk et.”

Grant hüznle başını salladı. “Onu terk edemem... Ne yaparsa yapsın, bunu yapamam. Ondan masumiyetini aldım ve uğruna çok şey feda ettim. Artık başıma kaldı... Bir hastalık gibi.” Bunları söyledikten sonra, keseyi tutan eliyle sandığın kapağını kapattı.

“Ama...” Annabel lafını tamamlayamadı, çünkü Grant onu sandığın etrafından çekerken, ayağı bir şeye takıldı ve yere düştü. Grant o şaşkınlıkla kolunu bıraktı. Annabel sandığın yanına dizilmiş bir post öbeğinin üstüne düştü. Birkaç saniye orada öylece kalmıştı ki, Grant tekrar kolunu kavradı ve onu ayağa kaldırdı. Ama yerde yeteri kadar uzun süre kalmıştı.

“O gün, bizi bu ahıra kadar izlemedin, değil mi?” diye sordu Grant onu tekrar çekiştirmeden önce.

“Hayır, biz çoktan buraya gelmiştik” dedi Grant. Annabel başını salladı. O da öyle düşünmüştü. İlk başlarda, orası gizlenmek ve gözlerden uzak olmak için iyi bir yer gibi gelmişti. Etrafta kimsecikler yoktu ve ahırın sahibi yakınlardaki kendi kulübesinde kalıyordu. Böylece, ablası ve aşığı başlarını soka-
cak bir yer ve samandan bir yatak bulmuş, ahırda depolanmış yiyeceklerle de karınlarını doyurup bir güzel ziyafet çekmişlerdi. Ross’un oraya kimse onları izlemesin diye dolambaçlı bir yoldan geldiğini düşündü.

“Buraya ilk geldiğimizde, dışarıda yiyecek mi arıyordunuz yoksa?”

“Hayır” dedi Grant özür diler gibi. Onu gölgelerin arasından ahırın ortasına doğru çekti. “Buradaydık, ama geldiğinizi görünce yulaf çuvallarının arasına gizlendik.”

“Peki” diye mırıldandı Annabel yine başını sallayarak. Ama ikisinin nelere şahit olduklarını tahmin ederek suratını ekşitti. Ross’la birlikte, bundan böyle haftanın hangi günü olursa olsun, akıllarına esen bir yerde birlikte olmamaları gerektiğine karar verdi.

“Utandın mı?” dedi Kate. Annabel açık ahır kapısından içeri sızan gün ışığının oluşturduğu dikdörtgen alanda oturan ablasına baktı. Toprakla kaplı zemine, mücevherleri ve paraları boca etmişti.

Kate’in bu sorusu Annabel’e en azından Grant’le arasında geçen konuşmanın bir kısmını duyduğunu anlattı, ama bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Soruyu duymazdan geldi ve yerdeki ufak hazineyi işaret ederek ona bir soru sordu. “Bunları nereden buldun?”

“Odadaki sandıktan” dedi Kate utanmadan.

Annabel gerildi. “Nasıl...”

“Seonag hizmetçilerle birlikte yukarı gelirken, telaştan açık unuttun ve diğer sandığın içine girdin” dedi Kate halinden memnun bir sesle.

Annabel dehşet, pişmanlık ve suçluluk hisleriyle gözlerini yumdu. Düşünmeden hareket etmiş, kocasının servetini yitirmesine nende olmuştu. Yüce Tanrım, dedi içinden. Neden her şeyde bu kadar başarısız olması gerekiyordu?

Paraların şingirtısını duyunca, gözlerini açtı ve Kate’in Grant’in fırlattığı ufak keseyi kaptığını gördü. Kate keseyi açıp, içindekileri öbeğin üstüne boşalttı ve keseyi bir kenara

atıp mutlulukla ellerini çırpı. “Ne kadar güzel, değil mi Grant? Artık sonsuza dek mutlu yaşayabiliriz.”

“Evet, bu kayıptan zarar göreceğ insanların sırtına basarak” dedi Annabel sert bir sesle Grant yanıt vermeyince.

Kate hızla başını kaldırıp ona değil, Grant’e baktı. Grant’in suratındaki ifade keyfini kaçırır gibi oldu ve kaşlarını çatarak Annabel’e baktı. “Grant, gidip nehirden bir kova su getir. Bel-ly’yle biraz konuşmak istiyorum.”

Grant gitmeyecek gibi oldu, ama sonra Annabel’i olduğu yerde bırakıp ahırdan çıktı. O gider gitmez, Kate patladı. “Sakın bana sıkıntı çekmekten söz etme. Bunlara ihtiyacım var. Bir köylü gibi sefalet içinde yaşayamam.”

Annabel Grant’in de bir köylü olduğunu ve onu bir eş olarak seçerek, ablasının bu hayata razı geldiğini söylemedi. Ne diye nefesini tüketecekti ki? Kate kendi durumunu tek başına yarattığının farkında değildi. Sıkıntılar için ve sırf arzuladığı değil, hak ettiğini de düşündüğü mutluluk için başkalarını suçlamak hoşuna gidiyordu. Hem Annabel sadece oradan kaçıp Ross’un yanına gitmeyi istiyordu. Ablasını fazlasıyla öfkeliendirdiğinden ve aptalca bir şey yapmaya teşvik ettiğinden korkmuştu. Onu öldürmek gibi mesela. Annabel hayatta kalıp, kocasını tekrar görmeyi tercih ederdi.

Gerçi kocası servetini onun yüzünden kaybettiğini anlayınca, onu bir daha görmek istemeyebilir, diye düşündü hüznle. Kate bir süre daha ona öfkeyle baktı, ama sonra bakışlarını hazineye çevirdi ve parmaklarını suya dokunuyormuş gibi paraların ve mücevherlerin üstünde gezdirdi. Birkaç saniye sonra da “Bugün kaleden nasıl kaçabildiğimi sormayacak mısın?” diye sordu.

Annabel ablasına ve Grant’e uzun seneler, hatta hayatları-

nın sonuna dek yetebilecek servetten gözlerini kaldırıp, itaat-kâr bir tavırla "Nasıl kaçtın?" diye sordu.

"Seonag'ın başına vurdum, sandığın içindekileri bir keseye boşaltıp eteğimin belinin iç kısmına astım, sonra da adamlara rahibi görmem gerektiğini söyledim ve..." Kate omuzlarını silkti. "Ahırlara gittim, iki atı eyerledim ve onlarla dışarı çıktım. Kimse beni durdurmadı."

Annabel buna şaşırmamıştı. Görebildiği kadarıyla, Kate MacKay'de karşılaştığı herkese hakaret etmişti. Ahırcı başı onu gördüğünde muhtemelen saklanmıştı, diğerleri de büyük bir ihtimalle onu görmezden gelmişlerdi. Hatta gittiğini görünce sevinmişler, onu bir daha görmemeyi ummuşlardı. Ama Annabel Seonag'ı merak etmişti.

"Ha, değerli Seonag'ını öldürmedim" dedi Kate aklından geçenleri anlatınca. "En azından, öldürdüğümü sanmıyorum." Bunun hiçbir önemi yokmuş gibi, omuzlarını silkti. Mutlu mutlu iç çekti, sonra geriye yaslandı ve başını hafifçe yana eğip Annabel'e baktı. Tatlı bir sesle "Senden çok uzun süredir nefret ediyorum" dedi.

"Lordum!"

Ross Effie'nin kapısını çalıp elini indirdi ve Fingal'ın bağırıldığını duyunca arkasına baktı. Sabırsızlıkla kıpırdanarak Bean'e döndü.

"Gidip ne olduğuna bakayım" dedi Bean yaşlı adamın yanına doğru yürüyerek.

Ross tekrar kulübenin kapısına döndü ve kapıyı tekrar çaldı.

"Effie'nin evde olması gerekirdi. Daha bir saat kadar önce,

evine bir şey getirdiler” dedi Fingal endişeyle Ross’la Bean’e doğru yürürken.

“Bir sandık mıydı?” dedi Ross.

Adam evet anlamında başını salladı. “Effie tam sandığı içeri soktu ki o nahoş, hoppa İngiliz kız geldi.”

“Kate mi?” dedi Ross sert bir sesle.

“Evet, peşinde de iri yarı bir adam vardı.” Kaşlarını çattı. “Sizi rahatsız edip duran adamın tarifine uyan, kocaman bir adamdı. O yüzden, en iyisi kaleye gidip size haber vereyim diye düşündüm. Tam yaşlı atımı eyerlerken, atlarınızın sesini duydum ve neler oldu diye bakmaya geldim.”

Ross bir küfür savurdu ve kapıyı çalmaktan vazgeçti. Kapıyı açtığı gibi içeri daldı. Effie kapıdan on adım kadar ötede yerde yatıyordu. Ross eğilip elini kadının ağzına götürdü ve nefes aldığını parmaklarında hissedince rahatladı. “Yaşıyor.”

“Sandık burada değil” dedi Bean. Ross da tek odalı kulübede etrafına bakınca, sandığın orada olmadığını gördü.

“Sandığı oraya bırakıldıktan birkaç dakika sonra geri çıkarıldılar” dedi Fingal Ross’un karşısında eğilip, endişeyle Effie’ye bakarken. “O iri yarı adam taşıyordu.”

“Hangi yöne gittiklerini gördün mü?” diye sordu Ross doğrularak.

“Evet. MacDonald yoluna doğru gittiler. İlk başlarda, yürüyorlardı. Onları bir süre izledim. Ama atları köyün yarım kilometre kadar dışında onları bekliyordu. Hemen kendi atımı eyerlemek için geri döndüm.”

Ross başını salladı, tam arkasını dönecekken Effie’ye bakıp duraksadı.

“Onunla ben ilgilenirim” dedi Fingal. “Siz gidin. Tatlı Annabel’imizin peşini bırakmayın o hergeleyi yakalayın.”

Ross o ‘hergelenin’ muhtemelen tatlı Annabel’lerini sandığın içinde oradan götürdüğünü söylemedi. Sadece kapıya yollandı ve “Onu kaleye götür, Fingal” dedi. “Seonag da yaralı, Giorsal ikisiyle de ilgilenebilir. Sonra, Gilly’ye ve Marach’a adamları toparlayıp peşimizden gelmelerini söylersen sevinirim. İlk önce, Carney’nin ahırına gitmelerini, orada yoksak yola devam etmelerini söyle.”

“Tamam” dedi Fingal. “Gidiyorum, Lordum.”

“Sence Carney’nin ahırına mı gittiler?” diye sordu Bean.

“Saldırıya uğradığım günü anlatmıştım” diye mırıldandı Ross bekleyen atlarına doğru ilerlerken. “Kimse bizi izlemesin diye ne kadar hızlı gittiğimi söylemiştim. Sonra, ahıra gitmiştik.”

“Evet” dedi Bean.

“Bizi kimsenin izlemediğinden emindim. Yoksa orada durarak kesinlikle Annabel’i tehlikeye atmazdım.”

“Sence onlar en başından beri ahırda mıydı?” dedi Bean durumu anlayınca.

Ross evet anlamında başını salladı. “Fingal, MacDonald yoluna doğru gittiklerini söyleyince öyle olabileceğini düşündüm. O yol ahırın tam önünden geçiyor. Neden güneye, hatta kıyıya doğru gitmediler? Her iki yöne de gitmiş olsalar, bir şehirde izlerini kaybettirmeleri veya kuzeydeki MacDonald’a giden bir tekneye binmeleri daha kolay olurdu.”

“Evet. Kate’in aksanı onun hemen göze batmasına neden olurdu” dedi Bean. “Sen gelip o olduğunu doğrulayana dek onu alıkoymalarını sağlayabilirdim.” Bir süre bir şey söyle-

medi, ama sonra kaşlarını çattı. “Ama neden ahıra gitsinler? Neden derhal kaçmıyorlar?”

“Annabel sandıktaydı. Buna eminim” dedi Ross alçak sesle. “Bir nedenleri vardır herhalde.”

“Fidye istemek için olamaz” dedi Bean. “O İngiliz kaltak her şeyini çaldı. O kadın fidye ödemek için hiç paran kalmadığını biliyor olmalı.”

Ross dudaklarını sıktı, ama bir şey demedi. Kate’in Annabel’i çok kışkırttığına emindi. Bu müthiş kıskançlığını gidermek için de ona işkence etmek isteyebilir, hatta öldürmeye kalkışabilirdi. Ross karısını vaktinde bulmak ve Kate’in ne istediğini zor yoldan öğrenmemeyi umuyordu.

Bölüm 17

“Neden?” diye sordu Annabel gözlerini şaşkınlıkla açarak. “Neden benden nefret ediyorsun? Sana ne yaptım?”

“Dünyaya geldin!” diye bağırdı Kate çılgınlar gibi. Sonra, önünde duran hazineye vurdu ve paralardan bir kısmının çamurlara saçılmasına neden oldu. “Büyürken tek duyduğum ‘Annabel bunu asla yapmaz. Annabel uslu bir kızdır. Annabel bunu çok daha kısa sürede öğrenirdi. Kız kardeşin Annabel gibi zeki olmaman ne kötü’ gibi şeyler oldu.” Suratını buruşturdu. “Annemle babama göre, sen asla erişemeyeceğim bir kusursuzluk örneğiydin.”

Annabel ağzının açık kaldığını fark etti ve kapatıp içine derin bir nefes çekti. “Kate, beni manastırdan aldıklarında bana da aynı şeyi yaptılar. Ama bana söylenenler daha çok ‘Ablanın güzelliğinden biraz bile almamış olman ne kötü. Hem onun eğitimine ve becerisine sahip değilsin. Kate’in aksine, İskoç’a bir eş olarak hiçbir faydan dokunmayacak’ gibi şeyler söylen-di.”

Kate’in bakışları donuk ve cansızdı. Buz gibi bir sesle “Orada sadece bir gün kaldın, Annabel. Biliyorum. Annem seni geri getirirken, biz hala Waverly ormanındaydık. Ross ve adamları da peşinizdeydi. Ertesi gün oradan ayrıldığınızda sizi takip ettik.”

“Orada sadece bir gün kalmış olabilirim, ama bunlar bana o gün boyunca tekrar edilip durdu. Ama çektiğim sıkıntıyı seninkiyle kıyaslamıyorum” dedi Annabel hemen. Kate’in daha da öfkelenmeye başladığını fark etmişti. “Sana sadece durumunu anladığımı ve asıl sorunun biz değil, onlar olduğunu söylemeye çalışıyorum. Manastıra sen yollanmış olsaydın ve ben geride kalsaydım, o hakaretleri hayatımın sonuna dek duyacaktım. Bunların insana ne kadar zararlı olduğunu biliyorum. Ben...”

“Ama sen her gün orada değildin” diye bağırdı Kate. “Yaşamak için manastıra kaçtın. Bunu nasıl becerdin? Neden ben gitmedim de sen gittin?”

“Bunu ben becermedim” dedi Annabel. “Yolu yarılana dek, oraya gittiğimizi bile bilmiyordum. Yolun geri kalanında hep ağladım. O ilk sene, her gece gözyaşı döktüm, çünkü seni öz...”

“Of, kes şu saçmalıkları artık” diye lafını kesti Kate sert bir tavırla. “Kimse benim kadar sıkıntı çekmedi. Baksana halime” diye kükredi. “Ormanda yaşıyor ve bu ahırda yatıp kalkıyor, bir çiftlik hayvanı gibi çiğ yulaf yiyordum. Bu sırada, sen bir kalede şöminenin önünde oturdun, yumuşacık yataklarda yattın ve leziz çörekler yedin.”

Kate ve kocası onları İskoçya’ya kadar izlediklerinden, kendisinin de o süre boyunca dışarıda uyuduğunu söylemedi. Bunu biliyor olması gerekiyordu. İskoçya’ya geldikten sonra da, Kate kalenin kapılarında belirip de Annabel onu içeri alana dek, MacKay’de sadece birkaç gün kalmıştı. Kate başından geçenleri adeta hayatı boyunca vahşi doğada yaşamış gibi anlatıyordu.

“Neden bana saldırıyordunuz?” diye sordu Annabel en sonunda. Grant’in ona sessiz kalma uyarısını da artık umur-

samıyordu. Ne yaptığın o aşamadan sonra pek bir önemi kalmadığını düşünmeye başlamıştı. Kate Annabel'in küçükken evden kaçtığını düşündüğü için intikam almak istiyordu ve Annabel'in manastırda geçen hayatının ne kadar zor olduğunu da dinlemek istemiyordu. Gerçekten de zor bir hayat olmuştu. Bunu MacKay'de yaşamaya başladıktan sonra anlamıştı, ama Kate bunu da umursamıyordu. Bunu anlamayacak kadar kendine dönüktü.

"Sana Grant saldırdı" dedi Annabel'in yanlısını düzeltti. Suratını ekşiterek ahırın kapılarına baktı. "Seni kaçırmayı gerekiyordu, ama işi her seferinde berbat etti. Sonra da" dedi asabi bir tavırla, "İlk iki girişimi başarısız olunca, yanında sen olmadan yaralı bir halde geri döndü. Son seferinde, ahırdan kaçmasına yardım etmeseydim, muhtemelen onu yakalardınız."

Annabel bir şey söylemedi. Grant'i bayılttıktan sonra onun neden ortadan kaybolduğu böylece açıklığa kavuşmuştu.

"Bir şeyin doğru yapılmasını istediğinde, bunu kendin yapmalısın derler ya. Bence bu eski laf doğru" dedi Kate mutsuz bir ifadeyle. "Çünkü bugün kaleden rahatlıkla çıktım."

"Ama senin ufak bir avantajın vardı" dedi Annabel. Sonra, Grant'i neden savunduğunu düşündü.

Kate başını salladı. "Önemli değil. Grant bunları yapmayı zaten istemedi."

Annabel bunu duyduğuna şaşırmadı. Grant Waverly'den bir at bile çalmak istemediğine göre, bu fidye işinin onun başından altından çıktığını veya bunu onayladığını bile sanmıyordu. Sadece onun neden Kate'i durdurmak yerine, kaçırma olayına ve fidye işine razı geldiğini anlayamıyordu.

"Seni kaçırmamız için direktmem yüzünden benden

nefret ediyor olmalı” dedi Kate yine aynı ifadeyle. “Ama ben onun gibi değilim!” diye bağırdı. “Bu şekilde yaşayamam.”

“Bana hala neden beni kaçırmak istediğini söylemedin” dedi Annabel sakince. Konuyu değiştirmesi gerektiğini düşünmüştü. Ona ne yapacaklarını ve içinde bulunduğu durumun ne olduğunu bilmek istiyordu.

“Fidye isteyeceğiz tabii” dedi Kate. Dudaklarını büküp, hemen ardından “Grant’le kaçmadan önce, her şeyi ayrıntılı bir biçimde düşünmemiştim. Öylesine yakışıklıydı ki, ben de o kadar heyecanlı ve tutkulu hissediyordum ki...” Hafifçe iç çekti ve birden yaşlanmış gibi göründü. Başına konan bir sineği kovmak isteyen bir at gibi başını salladı. Durduğunda, suratında yine öfkeli bir ifade belirmişti. Dalgın dalgın “Tabii, MacKay’in tüm serveti elimde olduğundan, bir fidye istemek boşa vakit harcamak olur. Ama tüm bunların ardında benim olduğumu bilmeni istedim. Sandıktaki o paraları da elde etmek istedim. Keseyi tanımıştım. Benim çeyizimin bir parçasıydı. Senin değil, benim olmalıydı.”

“Eh, artık senin oldu” dedi Annabel.

“Evet” dedi Kate. “Senin ve tüm MacKaylerin sıkıntı içinde olduğunu bilerek, artık hak ettiğim gibi yaşamanın keyfini çıkarabilirim.”

Annabel onun ama diyeceğini hissetti ve kendini bir sonraki sözlere hazırladı.

“Ama bu da geçici bir çözüm olabilir. MacKay birkaç sene sıkıntı çektikten sonra belini doğrultur... Hayatımı yaşaman fikri bana tahammül edebileceğim bir şey gibi gelmiyor.”

“Hayatını mı?” dedi Annabel şaşkın şaşkın.

“Ross benim olmalıydı” diye hırladı Kate. “Onun ne kadar

yakışıklı, genç ve varlıklı olduğunu bilseydim, Grant'le asla kaçmazdım."

"Ama Grant'i sevdiğini sanıyordum" dedi Annabel kaşlarını çatarak.

"Karnın aç olduğunda, aşkın ne önemi kalır?" dedi Kate. "Aşk yiyecek veya giyebilmen için güzel elbiseler, sana hizmet edecek insanlar yaratmaz." Dişlerini sıktı. "MacKay Waverly'den de büyük bir yer. Oradaki hizmetçiler her işimi görürken..." Duraksadı ve öfkeyle Annabel'e bakıp lafını tamamladı. "Ross aşığım olarak bana aitken yaşayabilirim."

Ayağa kalkıp "Onun bir âşık olarak ne kadar harika olduğunu biliyorum" dedi Annabel'e ters bir bakış fırlatarak. "İkkinizin nehir kenarında, sonra da bu ahırda nasıl vakit geçirdiğinizi gördüm. Ross seni azmış bir dişi köpekmişsin gibi inletirken, Grant beceriksiz..." Yumruklarını sıkıp bağırdı. "Bunun için de senden nefret ediyorum. Benim hiçbir şeyim yokken, neden sen her şeye sahip oluyorsun? Sadece güçlü değil, sevecen ve becerikli, ne yapılması gerektiği konusunda bilinçli ve akıllı bir aşığın varken, neden ben yatakta ne yapması gerektiğini bilmeyen, şapşal ve akılsız bir çocukla kalıyorum? Büyük bir haksızlık" diye bağırdı hiddetle.

Kapıdan bir hışırtı gelince, ikisi de o yöne baktılar. Grant açık kapıda durmuş, sessizce ve kıpırdamadan onlara bakıyordu. Annabel suratındaki gücenik ifadede onun Kate'in söylediği her şeyi duyduğunu anladı ve onun için çok üzüldü. Ama Grant birkaç saniye sonra içine derin bir nefes çekti ve başını kaldırıp Kate'in yanına gitti. "Artık dilediğin gibi yaşayabileceğin kadar paramız var" dedi sakın bir ses tonuyla. "Fransa'nın ve İspanya'nın güneyinde güzel bir ev alabiliriz, hizmetçiler tutabilir, istediğin her şeyin keyfini sürebiliriz.

Hayatımız garanti altında, Kate. Bırak da kız kardeşin gitsin” dedi.

“Evet, şimdilik garanti altındayız” dedi Kate. Sonra “Neden hala mutlu değilim?” diye mırıldandı. “Bundan bir pay almanın her şeyi yoluna koyacağını sanıyorum. Ama ben...” Başını sallayarak Annabel’e döndü ve adeta utanmış gibi “Aslında bana ait olması gereken her şeyin keyfini senin süreceğ olmana dayanamıyorum. Buna tahammül edemiyorum” dedi.

“Neden?” diye sordu Grant gençliğin verdiği öfkeyle ve bıkkınlıkla. “Neden parayı alıp onu rahat bırakamıyorsun? Neden her şeyi yok etmen gerekiyor?” Arkasını döndü ve Annabel’i kolundan tutup kapıya doğru çekti. “Onu serbest bırakıyorum” dedi öfkeyle.

“Grant!” diye bağırdı Kate.

Grant duraksayıp özür diler gibi Annabel’e baktı ve kolunu bırakmadan arkasına döndü. “Evet?”

“Onu serbest bırakırsan ve Annabel MacKay’e onları bizim soyduğumuzu anlatırsa, o adam hayatımızın sonuna dek peşimize düşer” dedi Kate ciddi bir ifadeyle.

“Onlara söylese de, söylemese de, paraları senin aldığını bilecekler, Kate. Bunu anlamayacak olurlarsa da, hayatımızın sonuna dek birileri peşimizde olacak” dedi Grant bıkkınlıkla. “Bana ahırlara büyük bir cesaretle girdiğini, iki atı çaldığını ve herkesin gözü önünde kaçtığını kendin söyledin. Hizmetçi kadını ve Effie denen kadını yaraladın, kız kardeşini kaçırdın. Peşine birilerinin düşmesini garantiledin. Bunu istiyorsan tamam. Ama ben istemiyorum” dedi. “Seni seviyorum, Kate. Ama asla tatmin olmuyorsun. Hiçbir şey sana yetmiyor. Sanki mutlu olmak için kendine izin vermiyorsun. Asla mutlu olmadığın için de, etrafındaki herkesi de kendin gibi mutsuz ediyor-

sun.” Grant hüzünle başını salladı. “Hayatımı mutsuz geçirmek istemiyorum, Kate. İşim bitti.”

Kate gözleri irileşmiş bir halde ona baktı, sonra hızla Annabel’e döndü. “Hepsi senin suçun!”

“Benim mi?” dedi Annabel şaşkınlıkla.

“Evet” diye bağırdı Kate. “Her şeye sahip olman yetmiyor-muş gibi, Grant’i de bana düşman ettin. Tanrım, senden nefret ediyorum” diye cıyıkladı.

“O halde, benim onu seviyor olmam iyi.”

Üçü de ahırın açık kapısının orada duran iki adama baktı. Annabel Bean’in orada olduğunu fark etti, ama asıl Ross’un elini kılıcına koymuş, olanca haşmetiyle kapıda dikildiğini gördü. Suratında gayet ciddi bir ifade vardı. Öylesine güçlü ve gururlu gözüküyordu ki, Annabel onun her şeyine bayıldığını hissetti. Dahası, Ross az önce onu sevdiğini söylemişti.

Bunu içinden gelerek mi söyledi? diye düşündü Annabel. Öyle olduğunu umdu, çünkü Ross’u seviyordu. Pazar sabahı onu sevdiğini bir anda söyleyerek kendisi bile şaşırması olabilirdi, ama doğruyu söylemişti. Ona sevecenlikten ve iyi yüreklilikten başka bir şekilde davranmamış olan bu adamı seviyordu.

Ona ve herkese karşı olan adil davranışlarını seviyordu. Gücünü, zekâsını, sevişmesini ve ona güldüğünde bile gülüşünü seviyordu. Bu iri, yakışıklı ve tatlı adamı seviyordu ve hayatının onunla birlikte olmasını sağlayacak şekilde değişmiş olmasını seviyordu.

Annabel öylesine düşüncelere dalmıştı ki, ilk önce Kate’in Ross’un gelişine verdiği tepkiyi fark etmemişti. Biraz daha dikkat etmiş olsaydı, ablasının nasıl gerildiğini ve öfkeden tir tir titremeye başladığını fark edebilirdi. Kate öfkeyle bir çığ-

lık atıp, yumruklarını kaldırarak ona saldırdığında da hazırlıklı olabilirdi. Ama uyarı olarak bir tek cıyıklamayı duydu ve bu, yeterli değildi. Annabel ablasının ona saldırdığını görünce, bir an için donakaldı. Derken, Grant onu aniden yana itti ve Kate'in havaya kaldırdığı yumruklarının üstüne inmesi için öne çıktı.

Annabel onun bunu daha önce de yaptığını, Kate'in öfkesini dindirmek için yumruklarına isteyerek maruz kaldığını tahmin etti. Ama ablasının öylesine şiddetle saldıracağını fark etmediğini de gördü. Aralarındaki cüsse farkına rağmen, Kate üstüne çullandığında Grant dengesi kaybetti ve arkaya devrildi.

Annabel onu uyarmak için bağırdı ve onun Ross'la oraya ilk geldiklerinde elbisesini astığı iki direğe çarpacağını fark edince, öne atıldı. Birlikte düşerlerken, Grant başını direklerden birine çarptı. Sonra da başı direğe tuhaf bir açıda dayanmış bir halde hareketsiz kaldı. Kate derhal başını Grant'in hareketsiz göğsüne yasladı.

“Grant?” dedi endişeyle başını kaldırırken. “Grant?”

Annabel dudağını ısırды. Grant'in öldüğünü, boynunun kırıldığını görebiliyordu, ama öne çıkmadan ve elini ablasının omzuna koymadan önce biraz duraksadı.

“Gel, Kate. Grant öldü” dedi yavaşça.

“Hayır, ölmedi” diye bağırdı ablası başını sallayarak. Sonra, Grant'i sarsmaya koyuldu. “Uyan, Grant. Uyan ve ona hala hayatta olduğunu göster. Grant!”

Annabel yine dudağını ısırды ve Kate isterik bir biçimde bağırmaya ve ölen gence vurmaya başladığında, uyanması için kâh yalvarıp kâh emrettiğinde, başını diğer yöne çevirdi.

“Onu bırak” dedi Ross birden yanında belirip. Annabel'in

uzanıp, tekrar ablasının omzuna dokunmasını engelledi. Annabel tereddüt etti, ama sonra tamam der gibi başını sallayıp doğruldu.

“İyi misin?” diye sordu Ross. Annabel’i kendisine çevirdi ve bakışlarıyla ve elleriyle yaralı olup olmadığını kontrol etti.

“Evet” dedi Annabel titrek bir gülümsemeyle. “Ama seni gördüğüme sevindim.”

Ross başını salladı ve onu çabucak sert bir biçimde öptü. Sonra, onu sıkıca göğsüne yaslayıp uzun uzun sarıldı ve iç çekti.

“Ben Kate’e göz kulak olurum” dedi Bean Ross tam geri çekildiğinde. “Paralarını toparlasan iyi olacak.”

“Evet. Teşekkür ederim” diye mırıldanan Ross, Annabel’i yere saçılmış olan mücevherlerin ve paraların yanına götürdü. Onu bırakıp yerdeki şeyleri Kate’in getirdiği keseye doldurmaya başladığında, Annabel de çömelip yardım etti.

Ross’un paraların büyük bir kısmını çeyiz kesesine doldurduğunu fark etti. Ross daha sonradan bunu kılıç kemerine bağladı ve geri kalanını sessizce toparlamaya giriştiler. Gilly ve Marach kalabalık bir grup adamla ahıra geldiğinde, işlerini yeni bitirmişlerdi. Adamlar kılıçlarını çekip ahıra girdiler, ama her şeyin kontrol altında olduğunu fark edince rahatladılar. Ross servetinin geri kalanını koyduğu büyükçe keseyi Annabel’in eline tutuşturdu, ayağa kakmasına yardım etti ve onu adamlarına götürdü.

“Onu kaleye geri götürün” dedi emretti. Annabel’i Gilly’yle Marach’ın arasına yönlendirdi. “Adamların büyük bir kısmını da yanınıza alabilirsiniz. Sadece iki kişiyi geride bıraksanız yeter.”

“Kate ne olacak?” diye sordu Annabel endişeyle.

“Onu bana bırak” dedi Ross alçak sesle. “Çocukla ilgiledikten sonra, onu geri getireceğim.”

Annabel tereddüt etti, ama tamam der gibi başını salladı ve Marach’ın onu dışarı çıkarmasına izin verdi. Gilly de adamlarla konuşmak için yanlarından uzaklaştı.

“Seonag iyi mi?” diye sordu adam onu atlarını bıraktıkları yere doğru götürürken.

“Emin değilim, Leydim” dedi Marach alçak sesle. “Biz oradan çıkarken, hala baygın durumdaydın.”

Annabel başını sallayıp dudağını ısırdı. “Sence kocam Kate’e ne yapacak?” diye sordu.

“Bu konuda da emin değilim, Leydim” dedi Marach özür diler gibi. “Ama Lordum her zaman adil davranır.”

“Evet” dedi Annabel. Ama bu tür bir durumda adil davranışın ne olabileceğini düşündü. Ablası oraya geldiğinden beri dert açmıştı, ama şimdi bir de kocasının servetini çalmış, onu kaçırmış ve Seonag’a saldırmıştı.

Kate’in alacağı cezanın ne olacağını düşünürken, Gilly’yle diğer adamların gelmesini ve birlikte kaleye gitmeyi beklediler. Ama oraya vardıklarında, Seonag’ın durumuyla ilgili hissettiği endişe ağır bastı ve derhal içeri girip yukarı kata koştu. Annabel yukarı kata vardığında duraksadı, çünkü Seonag’ın hangi odada olduğunu bilmiyordu.

“Ana yatak odasının yanındaki odada” dedi Marach Annabel ona sormadan. Gilly’yle birlikte yukarı çıktılar.

Kate’in odası, diye düşündü Annabel ve hızla içeri girdi. Kapıyı açtığında, Giorsal’in yatakta yatan Seonag’la konuştuğunu gördü ve çok mutlu oldu. MacKay’de kaldığı süre boyunca

ca, Seonag'ı çok sevmiştii ve yaşlı kadının Kate'in saldırısında kurtulduğuna sevinmişti.

İçeri hızla dalarak, yaşlı kadına dikkatle sarıldı ve onu bir hayli şaşırttı. "İyi olduğuna çok sevindim."

"Aa, evet. Ben de senin iyi olduğuna çok sevindim" dedi Seonag. Yanakları hafifçe kızardı. Annabel doğrulurken, yaşlı kadın "Kocanın seni bulup bulamadığını konuşuyorduk" dedi. "Bulduğuna ve iyi olduğuna sevindim, Leydim."

Annabel yaşlı kadının elini sıktı ve Giorsal'a bakıp gülümsedi. Sonra, yataktaki ikinci kadını gördü. Effie. Suratı solmuş ve başında fena bir yarık olan nakışçı henüz kendine gelmemişti.

"Sadece uyuyor" dedi Giorsal telaşlanmasın diye. "Birkaç dakika önce uyandı, ama hemen ardından tekrar uyudu."

"Güzel" dedi Annabel. Effie'nin ona en son kapıda birisi olduğunu söylediğini hatırlıyordu. Kulübeye girdikten sonra, Kate'in veya Grant'in onu bayılttığını tahmin etti ve o sırada kadının iyi olup olmadığını düşünmediğine kötü hissetti.

"Eee?" dedi Giorsal. "Otursana. Bize neler olduğunu anlat. Kate'in Seonag'a vurduğunu biliyoruz. Aile servetini alıp kaçtığını düşünüyoruz."

"Senin de başında yeni bir şişlik olduğuna göre, sana da yine vurmuş olmalı" dedi Seonag sıkkın bir sesle.

"Evet" dedi Annabel. Onlara olanları anlattı.

"Tüm bunların ardında ablan mı varmış yani?" dedi Giorsal bunu idrak edememiş gibi. "Seyis aşğını mı öldürdü?"

"Hayır" dedi Annabel hemen. Kaşlarını çattı. "Şey, evet, ama bir kazaydı."

Seonag başını salladı. “O kızda bir sorun var. Kafası iyi çalışmıyor.”

“Evet” dedi Giorsal.

Annabel hafifçe başını salladı. Haklı olduklarını düşünüyordu. Kate bencil ve şımarıktı, ama Annabel’in mutluluğuna ve onu yok etmeye olan takıntısı çılgınlıktan başka bir şey değildi.

Kapının açıldığını duyunca, arkaya baktı ve Ross’u görünce ayağa kalktı. Ross onu yanına çağırınca, kapıya yöneldi ve Ross onu dışarı çıkarmak için kolundan tutunca koridora çıktı. Ross onu yatak odalarına götürüp içeri soktu ve kapıyı kapatıp sırtını yasladı.

Annabel odanın ortasında duraksayınca ve tereddütle ona bakınca “Ablanla ilgili olarak konuşmalısınız” dedi.

Annabel’in gözleri irileşti ve ellerini kenetleyip “Tamam” dedi.

“Çocuğu gömdük ve Waverly’deki babasına haber yolladık” dedi Ross alçak sesle.

“Tamam” dedi Annabel yine başını sallayıp. “İyi olmuş.”

“Sonra, ablanı onunla ne yapacağımıza karar vermek için buraya geri getirdik. Ona ne ceza verileceği konusunda söz hakkın olmasını istedim.”

“Teşekkür ederim” dedi Annabel bu kadar düşünceli bir kocası olduğu için çok şanslı olduğunu düşünerek. Birçok erkek böylesi bir durumda muhtemelen konuyu kendileri halleder ve ondan sonra karılarına olanları anlatırlardı. Ama açıkçası, Annabel bu durumda neredeyse Ross’un öyle yapmasını ister haldeydi. Ablasıyla veya ona ceza verdikten sonra hissedeceği suçluluk hissiyle uğraşmayı kesinlikle istemiyordu.

“Önümüzde ilerleyen bir habercinin peşinden geldik” dedi Ross. “Annenin yanıtını getiren haberciydi.”

Annabel dudağını ısırdı; bunun işleri değiştireceğinden emin değildi. Annesi Kate’i geri almaya razı gelmiş olsa bile, Ross onun öylece gitmesine ve yaptıklarının cezasız kalmasına izin vermezdi. Açıkçası, Annabel kocası bunu yapsa, ona karşı çıkmazdı.

“Ailen onu kesinlikle geri istemiyor” dedi Ross yavaşça. “Bir aile kurması ve hayatına devam etmesi gerektiğini söylemişler. Onlar için ölüden farksız olduğunu da.”

Annabel içinde tuttuğu nefesini, hafifçe iç çekerek dışarı bıraktı. Şaşırmamıştı, ama bir yanı annesiyle babasının hayat verdikleri kızlarını önemsediklerine dair bir işaret görmeyi beklemişti. Ama öyle düşünmedikleri belliydi. “Onun haberi var mı?”

“Ona söylemedim, ama böyle olacağını tahmin etmiştir” dedi Ross omuzlarını silkip. “Ben mektubu okurken, günah çıkarmaya gitmek istedi. Birkaç adamımı onunla birlikte şapele yolladım. Ama Kate içeri girer girmez, rahipten sığınma hakkı istedi.”

Annabel bunu duyunca gerildi ve bir darbe almış gibi başını kaldırdı. Bu habere hazırlıksız yakalandığı halde, öyle olacağını tahmin etmiş olması gerekirdi. Ablası yargıya tahammül edemezdi ve ardına gizlenebileceği her şeyi deneyecekti. Kili-seden sığınma istemesi de oldukça zeki bir hareketti.

“Peder Gibson bunu kabul etmesi gerektiğini söyledi, ama Kate’in orada olmasından memnun olmadığı da belliydi” dedi Ross.

Annabel buna da şaşırmadı. Kate’in yanında geçirilen beş

dakika epey uzun bir süreydi ve ablasının rahibi çoktan çileden çıkardığına emindi.

“Bu yüzden, rahip ona kalıcı bir sığınma hakkı vermeyi ve Kate rahibelik yemini etmeye razı gelirse, onu Elstow Manastırı’na yollamayı teklif etti. Kate de bunu kabul etti.”

Annabel’in gözleri fal taşı gibi açıldı. Kate oradan nefret edecekti. Başrahibeden, işlerden, zorlu fiziksel görevlerden, paylaşılan banyolardan, sıradan ve lezzetsiz yemeklerden, kısıtlamalardan, cezalardan ve günahlardan. Kate’in başrahibenin talimatları doğrultusunda kendini kırbaçlamayı reddedeceğine de emindi... En azından, alternatif cezaların ne olduğunu duyana dek. Ablası neye razı geldiğini bilmiyordu. O bencil istekleri orada hoş karşılanmazdı ve kesinlikle diğer kadınların anlayışını da kazanamazdı. Dahası, sürekli olarak sıkı gözlem altından olacaktı. Kate’in ahırda çalışmasını sağlayacak bir eğitimi de yoktu ve bir parça özgürlüğe sahip olacağı tek yer orasıydı. Gerçi orada da tam olarak özgür kalacak sayılmazdı. Ayrıca...

Annabel’in gözleri daha da irileşince, Ross da bunun nede-nini merak edip kaşlarını kaldırdı. Annabel ona aklından geçeni söyledi. “Peçeyi takacaksa, saçlarını kesinlikle kısa kesmesi gerekecek.”

Bir süre birbirlerine baktılar. Sonra, Ross “Bundan hiç hoşlanmayacak” dedi.

“Evet” dedi Annabel. Kate peçeyi takmayı kabul etmeyecek kadar sığdı, ama istediği sığınmaya sahip olabilmek için bunu yapmak zorunda kalacaktı.

Birden, ablasıyla hayatlarının tamamıyla yer değiştirdiğini fark etti. Kate artık Annabel’in manastırdan alınıp Ross’la evlendirilene dek geçirdiği hayatı yaşarken, Annabel de aslında

ablası Grant'le kaçana dek onun için planlamış hayatı yaşayacaktı.

Ama Annabel Kate'in kişiliğinin bu deneyimi de tatsız ve can sıkıcı bir halden, büyük bir mutsuzluğa dönüştüreceğini biliyordu. Manastır hayatı Kate'i ya yola getirecekti, ya da ölümüne neden olacaktı... Hatta hem Kate'in, hem de başrahibenin ölümüne sebep olabilirdi. Ama yine de, ablasına çok daha uygun bir yerdi. Kafasının uçurulmasından, zindana atılmasından veya Annabel'in uygulanacağından korktuğu diğer cezalardan kesinlikle daha iyiydi.

Tuttuğu nefesini dışarı bıraktı ve başını salladı. "Evet. Onu Elstow'a yollayın."

Ross omuzlarını dikleştirdi ve Annabel'e sarılmak için yürüdü. Annabel bir süre hareketsiz kaldı, ama sonra iç çekerek kocasına sarıldı. O anda, eteğinin beline hala bağlı olan MacKay servetinin bulunduğu keseyi hissetti. Bunu derhal yerine koymuş olması gerekirdi, diye düşündü sıkılarak. İşin aslı, sandığı Kate'in hırsızlık yapmasına elverişli hale getirecek biçimde açık bırakmamış olması gerekirdi. Bu yüzden içinden kendini azarladı ve dudağını ısırp "Özür dilerim" diye mırıldandı.

Ross geri çekilip şaşkınlıkla suratına baktı. "Ne için?"

Annabel, Kate'in sandıktan MacKay servetini çalıp neredeyse kaçmasına izin verdiği için diyecekti, ama ağzından "Her şey için" sözleri çıktı.

Ross başını salladı. "Hiçbir şey için özür dilemen gerekmiyor, Annabel" diye onu teselli etti.

"Evet, gerekiyor" dedi Annabel. "Benimle evlendiğinden beri, dertten başka bir şey yaşamadın."

Ross Annabel'in suratını ellerinin arasına aldı ve gözleri-

nin içine baktı. Ciddi bir ifadeyle “Evet” dedi. “Evlendiğimiz günden beri başımızdan dert eksik olmadı, ama bunların hiçbirisi senin hatan değildi.”

“Ama benimle evlenmemiş olsaydın...”

“Hayatımdaki en güzel şeyi kaçıracaktım” diye sert bir sesle lafını kesti Ross. “Tüm dertlere veya bunlara rağmen, kendime gelip de ablanı gördüğümünden beri, Tanrı’ya onunla değil de seninle evlendiğim için şükrediyorum.”

Annabel hafifçe güldü, sonra gözlerini yumup başını kocasının göğsüne koydu ve iç çekti. “Evet, şey... Yine de beni reddetseydin ve bir başkasıyla evlenmiş olsaydın, tüm bu zorluklar da meydana gelmeyecekti.”

Ross alnını öptü. “Ablanın başımıza açtığı tüm dertlere ve daha fazlasına değersin” dedi. “Ahırda söylediğim şeyde samimiydim, Annabel. Seni seviyorum. Günlerimi aydınlatıyorsun ve burada olmayı istememi sağlıyorsun.”

Annabel başını kaldırıp ona bakabilmek için hafifçe geriye gitti. Gözlerinin dolduğunu hissedince de şaşırdı. “Ben de seni seviyorum, Ross. Hayatımın sonuna dek Elstow’da yaşayacağımı sanıyordum ve bunu kabullenmiştim, ama Kate’in planlarının buraya gelmemi ve seninle birlikte olmamı sağlamasına minnettarım. Hayatın bu kadar...” Duraksadı. Aklına birkaç şey birden gelmişti. Hayatın bu denli sevgi, renk, mutluluk ve tutku dolu olabileceğini hiç düşünmemişti. Ama en sonunda, sadece “Harika olabileceğini biliyordum” demekle yetindi.

Ross gülümsedi ve onu öpmek için eğildi. İlk önce, Annabel bunun tatlı ve aşk dolu bir öpücük olduğunu hissetti, ama her zaman olduğu gibi, tutku devreye girdi.

Annabel inleyerek ellerini Ross’un belinden omuzlarına

kaydırdı. Sonra, parmak uçlarında yükselip ona yaslandı. Ross hemen kollarını onun beline doladı. Onu kucakladı ve yatağa götürmek için ilerledi. Attığı her adımla, bedenleri birbirine sürtünüyordu. Ama kapının çalındığını duyunca, odanın ortasında durdu.

Öpüşmeyi kesip, kapıya döndü ve “Gidin buradan” diye bağırdı.

“Kız kardeşinle nasıl konuşuyorsun?” dedi Giorsal gülerek. “Hem sadece Carney’nin geri geldiğini ve Annabel’in derhal görmek isteyebileceği bir beyefendiyi getirdiğini söylemek istedim.”

“Kahretsin” diye homurdandı Ross. Alnını Annabel’inkine dayadı.

“Ne oldu?” diye sordu karısı merakla.

Ross önce bir şey söylemek istemedi, ama sonra bir itiraf ta bulundu. “Carney’yi kumaş tüccarını buraya getirmesi için görevlendirmiştım. Böylece, dilediğin kumaşları alabileceksin. Annemin eskilerini değil, sadece sana ait olan elbiseleri giymelisin.”

“Sahi mi?” dedi Annabel hayretle; gözlerinin yine dolduğunu hissetti ve ona sıkı sıkı sarıldı. “Teşekkür ederim, kocacığım. Bir kızın hayal edebileceği en harika, en anlayışlı eşsin.”

Ross hafifçe gülümsedi, sonra iç çekti. “Sanırım, aşağı gidip adamla görüşsen iyi olacak.”

Annabel gitmek ister gibi oldu, ama sonra başını salladı. “Hayır. Biraz bekleyebilir.” Ross’un omuzlarına daha da sıkıca sarılarak, bacaklarını eteğine rağmen beline doladı. “Sana bu düşünceli davranışın için güzelce teşekkür etmem gerektiğini düşünüyorum” dedi.

“Öyle mi?” dedi Ross sırtıp onu yatağa taşımaya devam ederek. “Eh, hazır bana teşekkür edecek havaya girdiysen, Kate’i buraya geri getirirken baharat tüccarıyla da görüştüğümü söyleyeyim o halde.”

“Öyle mi?” dedi Annabel şaşkınlıkla. Olanlar yüzünden, onu tamamıyla unutmuştu.

“Evet, onunla konuştum” dedi Ross. “Ona biraz para verdikten sonra, handaki konaklama masrafını da karşıladım ve insanları MacKay’dan uzak tutmaya çalıştığı takdirde, peşine düşüp derisini yüzmekle tehdit ettim.”

Annabel bir kahkaha atıp başını salladı. “İnanılmazsın.”

“O halde, mutlu musun?” diye sordu Ross ciddiyetle yatağın önünde durup.

“Evet, kocacığım, çok mutluyum” dedi Annabel de aynı tavırla. Sonra, bacaklarını indirdi ve Ross onu yatırmak için yana dönene dek salladı.

Annabel ayakları yere değer değmez kapıya yönelince, Ross tıpkı onun düşündüğü gibi ona döndü.

“Nereye gidiyorsun?” dedi suratını asıp. “Şey sanmıştım...” Annabel aniden ona dönüp, bir dirsek atınca lafını tamamlayamadı. Buna gafil avlanan Ross, dizleri kıvrılmış bir halde gerisin geriye yatağa düştü.

“Hiçbir yere” dedi Annabel ciddi bir sesle. Çabucak elbisesinin bağcıklarını açıp elbiseyi çıkardı. Sonra, kendi dizleri yatağa değene dek ilerledi ve Ross’un dizlerinin arasına girdi. “Beni başından atamazsın, kocacığım.”

“O halde, İskoçya’nın en şanslı erkeğiyim” dedi Ross. Doğrulup, Annabel’in beline sarıldı. Ona sıkıca sarılıp bıraktı ve “Tanrım, seni çok seviyorum” diye iç çekti.

“Ben de seni” dedi Annabel yine. Sonra, onu yatağa itti, üstüne çıktı ve “Şimdi, ne kadar sevdiğimi göstereceğim” dedi.

SON

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

LYNSAY SANDS

İngiliz Gelin

*A*sla evleneceğini düşünmemişti.

Annesi ansızın onu manastırdan alıp eve götürmek için geldiğinde,

Annabel bir rahibe olmak için yemin etmek üzereydi...

Boylece, evden kaçarak manastırda anlısı olan

Annabel, hayatını manastırda geçirmeye başladı.

Manastırda geçirdiği ilk yıllarında, Annabel'in hayatı

çok sıkıcı ve monoton geçiyordu. Ancak zamanla

manastırda yaşadığı hayatın, onun için birer

keşif oldu. Manastırda geçirdiği her gün, onun için

birer keşif oldu. Manastırda geçirdiği her gün, onun için

birer keşif oldu. Manastırda geçirdiği her gün, onun için

birer keşif oldu. Manastırda geçirdiği her gün, onun için

birer keşif oldu. Manastırda geçirdiği her gün, onun için

birer keşif oldu. Manastırda geçirdiği her gün, onun için

birer keşif oldu. Manastırda geçirdiği her gün, onun için

birer keşif oldu. Manastırda geçirdiği her gün, onun için

birer keşif oldu. Manastırda geçirdiği her gün, onun için

birer keşif oldu. Manastırda geçirdiği her gün, onun için

birer keşif oldu. Manastırda geçirdiği her gün, onun için

birer keşif oldu. Manastırda geçirdiği her gün, onun için

birer keşif oldu. Manastırda geçirdiği her gün, onun için

birer keşif oldu. Manastırda geçirdiği her gün, onun için

birer keşif oldu. Manastırda geçirdiği her gün, onun için

olimposyayinlari.com

facebook.com/olimposyayinlari

twitter.com/olimposyayin

OLIMPOS